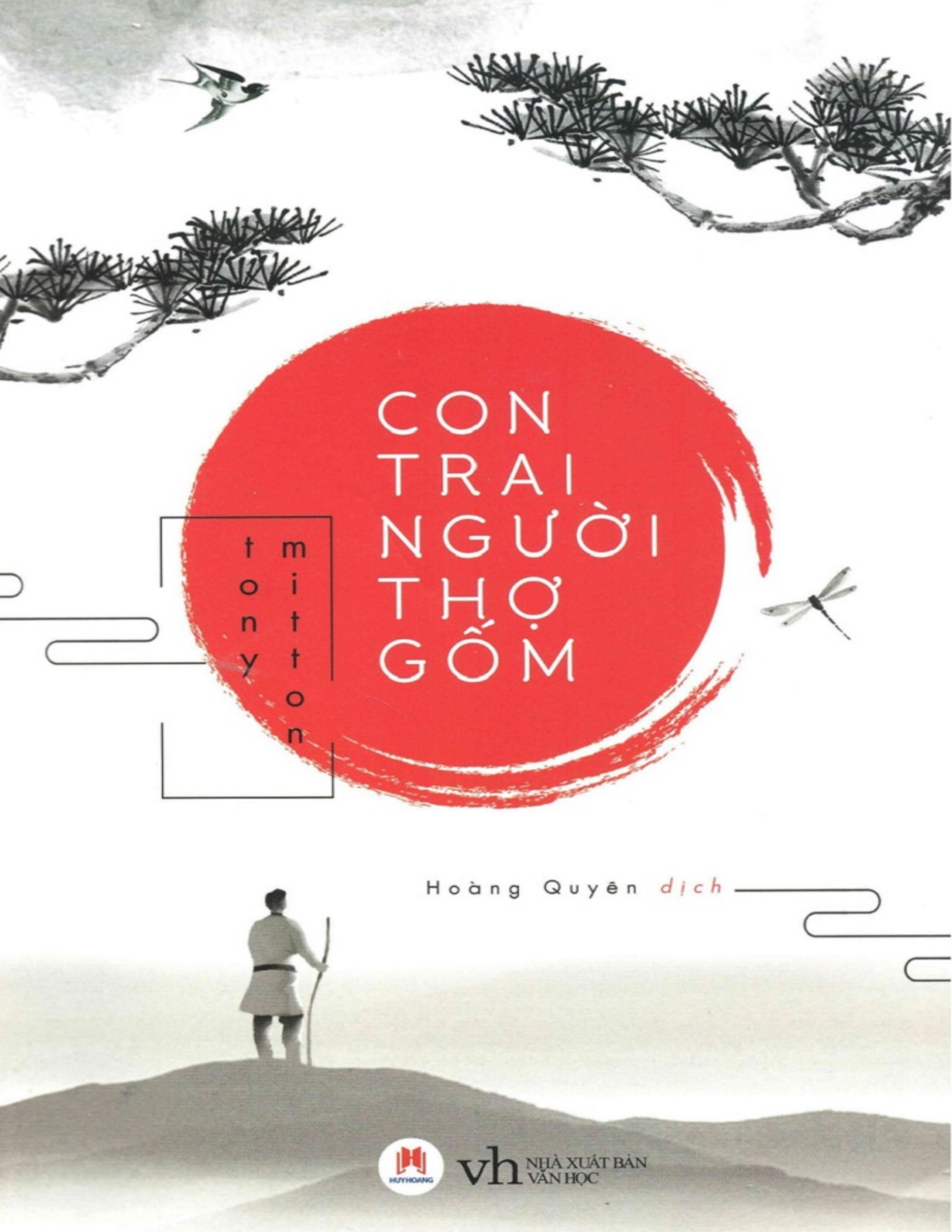

t m
o i
n t
y o
n

CON TRAI NGƯỜI THỢ GỖM

Hoàng Quyên dịch

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

CON TRAI NGƯỜI THỢ GỖM

Tác giả: Tony Mitton

Người dịch: Hoàng Quyên

Phát hành: Huy Hoàng

Nhà xuất bản Văn Học 12/2018

ebook©vctvegroup

Dành tặng cho tất cả các bạn... Và cho bản thân tôi.

- TM -

“Tất cả những gì bạn gặp đều mở ra một con đường.”

(Ngạn ngữ Phật giáo)

Giờ đây tôi chỉ là một lão già lạc điệu với thời gian. Cuộc đời tôi sẽ chóng kết thúc, nhường lại cho những người khác nắm giữ vận mệnh thế giới này. Trong mắt lớp trẻ, hẳn tôi chỉ đơn thuần là một thứ đồ cổ, một sinh thể tồn tại đó nhưng chẳng còn gì đáng để chia sẻ với nhân gian nữa.

Thế nhưng tôi có một câu chuyện muốn kể. Và tôi cảm thấy sự thôi thúc phải viết ra để câu chuyện có cơ may lưu lại đời sau. Bởi tôi tin rằng trong đó ẩn tàng những chân lý cần cảm ngộ, những điều bổ ích cho người người ở mọi thời đại và mọi không gian.

Câu chuyện xảy ra từ xa xưa, vào cái thời mà giá trị và tập quán đều khác thời nay lắm. Dù vậy, tôi đoán chắc những bài học đúc kết từ đó vẫn còn có thể áp dụng cho thế hệ hiện tại và cả tương lai.

Xin hãy kiên nhẫn. Dẫu văn phong của tôi có chút lỗi thời, bạn vẫn có thể tìm thấy trong câu chuyện những điều vượt trên niềm vui giải trí. Như nhiều truyện kể xưa nay, câu chuyện ở đây cũng xoay quanh một anh hùng. Tất cả chúng ta đều là người hùng trong thiên truyện đời mình, dĩ nhiên. Vì vậy thoạt tiên bạn có thể cho rằng vị anh hùng đó với mình không có nhiều điểm tương đồng lắm, nhưng khi mạch truyện tiếp diễn, bạn sẽ nhận ra những việc anh ta trải qua lại gần với bạn hơn tưởng tượng ban đầu.

Nếu câu chữ đã được định phải viết ra, hãy cho phép tôi bắt đầu ngay bây giờ. Hãy cho tôi một cơ hội, bằng tất cả khả năng, kể cho bạn nghe câu chuyện về con trai người thợ gốm.

Chương một

Ryo là con trai một người thợ gốm. Cậu sống trong túp lều nhỏ tại một ngôi làng xa xôi tí tặn vùng núi cổ Chazan. Cạnh nhà cha cậu có một xưởng gốm con con, nơi ông tạo hình cho những sản phẩm của mình và mang chúng đến lò nung xây gần đó. Ông là một thợ gốm giỏi, lành nghề, nhiều người đã từ khắp các vùng miền xa xôi lặn lội đến mua vật dụng do ông chế tác. Những chiếc bình, chiếc lọ này nức tiếng là “tinh hoa” nghề gốm, không chỉ đơn thuần là đồ dùng cho sinh hoạt thường ngày. Chúng rất hữu dụng, dĩ nhiên là như vậy. Và cần thiết nữa. Nhưng người ta còn xem chúng như hiện thân của cái đẹp. Một số người tậu chúng về đặt trong hốc âm tường để thờ phụng trong nhà - đó là một khoảng không nhỏ có chiếc lọ con con, cắm hờ nhành hoa, bên trên treo tranh thư pháp. Không gian ấy nhắc nhở họ rằng mình là một phần của tự nhiên, rằng mình với vạn vật xung quanh không hề tách biệt, cả những món đồ gốm họ dùng cho ăn uống hay mục đích khác cũng được tạo tác từ đất sét, nước và lửa, từ những quá trình tự nhiên của trái đất nơi họ đang sinh sống, nơi họ trồng lương thực, nơi nâng đỡ khi họ bước đi. Takumi, cha của Ryo, nắm rõ hết thảy những điều này và dồn gần như toàn bộ sức lực vào việc làm gốm cùng các vật dụng bằng đất nung khác. Bao nhiêu quan tâm còn lại ông dành hết cho gia đình, cho Ryo, cậu con trai, Emi, vợ ông và Hana, con gái ông.

Vì thế ở một khía cạnh nào đó, Ryo quả là tốt số. Cậu bé luôn có thức ăn, một nơi ấm áp để ngả lưng và nường nấu, quần áo để mặc và tình yêu

thương trìu mến của mọi người. Cuộc sống gia đình cậu trôi qua giản dị, nhưng an yên và tốt đẹp.

Câu chuyện này bắt đầu khi Ryo mười hai tuổi, cái tuổi bắt đầu có sự biến chuyển từ một cậu bé thành người đàn ông. Trên một số phương diện, Ryo vẫn còn là trẻ con, nhưng viễn cảnh về cuộc sống trưởng thành đang dần dà lớn lên trong cậu. Trước giờ thỉnh thoảng Ryo vẫn giúp cha làm việc tại xưởng gốm, học tất cả những điều cần biết về đất sét. Nó có nguồn gốc từ đâu, công đoạn chuẩn bị như thế nào, làm sao để từ một mẫu đất trên bàn xoay nặn thành hình cái bình cái lọ xứng đáng đặt vào lò nung của gia đình, cả phương pháp trộn lớp men trắng bên ngoài nữa. Sau đó là bắt đầu thứ nghệ thuật khéo léo và tinh vi nhất: xây một lò nung rồi đốt lò và căn chỉnh sức nóng để đất sét hóa thành gốm trắng men tinh xảo.

Người cha nhận thấy Ryo rất có năng khiếu, hay đúng hơn là hạt giống tiềm năng có thể giúp cậu trở thành một người làm gốm giỏi. Thậm chí cậu còn sở hữu tố chất của một nghệ nhân gốm vĩ đại nữa là đằng khác. Thế nhưng thành bại đời người còn tùy thuộc vào thời gian, công sức, ý định và nhiều yếu tố khác khó bề dự đoán. Dầu sao, Takumi cũng là một người đàn ông sáng suốt, ông ý thức được tầm quan trọng của việc sống tốt ở hiện tại và tránh đặt quá nhiều kỳ vọng vào tương lai. Tất nhiên gia đình ông cần được chu cấp, chăm lo. Ông phải tỏ ra thận trọng. Và ông cũng hiểu không nên quá trông đợi hay dựa dẫm, đặc biệt là vào một ai đó, vì tự cổ chí kim con người bao giờ cũng khó đoán khó dò. Sẽ có lúc ngay cả những người gần gũi bên ta nhất cũng có những quyết định đột ngột và sự thay đổi không ngờ khiến ta sững sốt. Vì vậy Takumi biết rằng ngay cả bản thân ông, cha ruột của Ryo, người đã nuôi nấng cậu từ khi mới lọt lòng, đã dõi theo cậu bằng tình yêu thương và sự cẩn trọng, cũng không nói trước được rồi đây con đường tương lai của Ryo sẽ ra sao.

Mẹ của Ryo, Emi, là một người dịu dàng, duyên dáng và đầy tự trọng. Bà cũng là một phụ nữ có nhan sắc, nhưng Ryo không chú ý tới điều đó lắm. Trẻ con thường xem tổ ấm của mình và sự hiện diện của cha mẹ như một lẽ đương nhiên. Đó đơn giản chỉ là những sự vật, những người chúng biết, luôn có sẵn đó, ở bên cạnh khi chúng lớn lên, có gì “khác thường” đâu? Chỉ đến khi mọi việc tệ đi, hoặc tai ương ập xuống, bọn trẻ mới bắt đầu lo nghĩ về hoàn cảnh và các thành viên khác trong gia đình mình.

Emi coi sóc nhà cửa và chăm nom khu vườn nhỏ sau hè, nơi bà trồng rau củ quả và vài khóm hoa để trang trí cho hốc thờ tại gia. Bà còn nuôi gà để lấy trứng và đến khi gà quá lứa ngưng đẻ thì sẽ lấy thịt. Ngoài ra, để có thêm chút đồng vào đồng ra, bà bán trà và cơm cho lữ khách. Con đường chạy ngang qua ngôi làng thẳng hoặc đưa đến một hai khách bộ hành. Thấy biển báo trước cửa nhà Takumi người thợ gốm, họ thường vui mừng ghé vào làm một ấm trà và tranh thủ nghỉ chân, vào mùa hè, họ sẽ ngồi bên ngoài, dưới mái hiên rơm. Mùa đông, họ sẽ bước vào căn phòng giản đơn ở phía trước để sưởi ấm bên ngọn lửa đốt bằng than củi đang âm ỉ cháy.

Còn Hana, em gái của Ryo thì sao? Khi Ryo được mười hai tuổi, cô bé chỉ mới lên chín, vì vậy có một khoảng cách ba năm giữa đôi trẻ. Hai anh em rất yêu thương nhau. Thế nhưng sự khác biệt về tuổi và giới tính cũng đủ để tạo ra sự cách biệt. Ryo thường đi theo cha, trong khi Hana thích ở gần mẹ. Hồi ấy chuyện là như vậy. Con trai sẽ trở thành đàn ông và con gái sẽ trở thành phụ nữ, cuộc sống đã được định sẵn. Liệu điều đó có tốt hơn thời nay hay không, tôi không thể khẳng định được. Nhưng đó là bối cảnh thời ấy, khi câu chuyện của tôi diễn ra.

Ở cái thế giới mà trật tự đã được chấp nhận đó, Người Lạ Mặt bước tới. Không ai trông đợi ông. Ông chỉ đơn giản xuất hiện tại làng vào một ngày như mọi ngày, như những vị khách lữ hành đã tình cờ ghé ngang qua. Khi nghĩ lại, Ryo, mẹ cậu và em gái cậu có thể thấy, phải rồi, sự hiện diện của

ông ta có gì đó rất đặc biệt, một nét đường hoàng oai nghiêm và điềm tĩnh lạ thường dưới bộ trang phục khiêm nhường. Nhưng trong văn hóa của chúng tôi, đặc biệt vào cái thời xa xưa đó, các thi sĩ, ẩn sĩ và nhà hiền triết chọn cách sống du hành không phải là hiếm gặp. Họ theo đuổi lối sống “thanh bần”, nghĩa là chối từ sự sung túc về vật chất bên ngoài để chăm lo nuôi dưỡng sự giàu có nội tại của tinh thần, tâm hồn và trái tim. Xét trên một phương diện nào đó, họ giống như những tu sĩ, vì thế chúng ta có thể gọi họ là những người mộ đạo. Nhưng họ không thuộc về bất cứ dòng tu nào. Họ không phụng sự thánh thần. Họ là những cá thể tự do tự tại ngao du khắp vũ trụ và thế giới, họ thường tự miêu tả về mình như vậy, hay ít ra đó là cách nhìn nhận của họ về mọi sự.

Khi Người Lạ Mặt đang ngồi lặng lẽ dưới mái hiên, nhăm nháp một bát trà lúa mì thì những tên cướp kéo đến. Chúng vênh váo tiến vào làng cùng với gươm đao xúng xoảng bên ngoài bộ giáp. Tóc chúng dài và hoang dại, những bộ râu rối bù và chúng có vẻ man rợ khủng khiếp. Dường như ta có thể cảm thấy cả ngôi làng tự thu mình lại trong nỗi kinh hoàng.

Bọn cướp có ba tên. Nhưng chúng to lớn bằng cả mười người. Nghề của chúng là gieo rắc sợ hãi và chúng cố hết sức để làm điều đó. Cử chỉ huênh hoang, giọng oang oang lớn lối, ngay cả nét mặt cũng hết sức phô trương跋扈, chúng khiến cho tất cả những ai đang quan sát tin rằng chúng sẽ gây tổn hại đến bất cứ người nào dám đứng ra can thiệp, cản trở chúng chiếm lấy cái chúng muốn.

Ba tên cướp đứng án ngữ ngay trung tâm ngôi làng, chính giữa con đường. Chúng nhìn quanh một cách hung tợn, rõ ràng là muốn đe dọa người dân. Tên to con nhất, hẳn là đầu sỏ của nhóm, hét to, vừa nói vừa xoay một lượt để nhắm đến tất cả mọi người đang có mặt.

“Mang tiền và tất cả những thứ có giá trị tới đây cho bọn ta. Cả thức ăn nữa. Đặt lên mặt đất phía trước. Nếu mang ra đủ, các người sẽ được yên ổn

cho tới lần tiếp theo bọn ta ghé qua. Nhưng đừng bắt bọn ta chờ lâu. Bọn ta không phải người kiên nhẫn. Mau nhắc tay nhắc chân mà mang đồ tới, nhanh lên.”

Khi hăn dứt lời, một bầu không khí im ắng bao trùm lên ngôi làng. Trong khoảnh khắc, tất cả đều bất động. Cái tĩnh lặng của sự hoài nghi và sợ hãi. Không ai muốn đối mặt với những tên cướp. Bất chợt giữa không gian im thin thít ấy một tiếng nói cất lên, to và rõ, giống như âm thanh một viên đá rơi tõm xuống ao. Tiếng nói ấy vang vọng, mạnh mẽ và tự tin, lan tỏa ra khắp ngôi làng đang yên lặng.

“Không...!”

Theo sau đó là một tiếng hít vào rất gắt. Có lẽ nhiều người đã cùng lúc há hốc mồm và những gì nghe được là tập hợp tiếng hít mạnh của nhiều người. Nhưng từ phía bọn cướp cũng đồng thời vang lên tiếng hăm hè giận dữ.

“Cái gì?” tên cầm đầu gầm lên. “Kẻ nào dám thách thức ta? Có gan thì bước ra đây và đấu với ta một trận.”

Tất cả im phăng phắc. Không ai động đậy. Có thể nghe thấy cả tiếng cơn gió nhẹ thoảng qua mái hiên phía trước những túp lều. Điều đó càng làm cho bầu không khí đặc quánh lại trong sự thinh lặng đợi chờ. Ai đã cất tiếng? Ai đã đáp trả những tên cướp với sự tự tin nhường ấy?

“Mau ra mặt đi, nếu không bọn ta sẽ bắt một người và giết hăn ngay tại đây trước mặt các người. Hãy ra đây và đối đầu với bọn ta.”

Một bóng người giản dị khẽ bước ra, băng qua con đường đầy bụi đi về phía những tên cướp. Ryo nhận ra đó chính là Người Lạ Mặt, đã lặng lẽ đứng dậy rời khỏi bóng râm của mái hiên đến đối diện bọn cướp hung hăn. Ryo muốn kêu lên: “Không, đó là những tên cướp, chúng sẽ làm hại hoặc giết chết ông mất. Chúng rất xấu xa và độc ác.” Đó là điều cha luôn dặn

cậu. Và giờ đây cậu cũng muốn chuyển lời cảnh báo ấy đến Người Lạ Mặt. Nhưng từ ngữ cứ nghẹn lại trong cổ họng và, dù sao thì, Người Lạ Mặt cũng đang đứng trước mặt bọn cướp, ở một khoảng cách rất gần.

Cảnh tượng ấy như một bức tranh kỳ quặc nhưng sống động và mãi mãi không bao giờ phai nhạt trong tâm trí của Ryo. Một bên là ba tên cướp to lớn, lực lưỡng, ghê tởm và vũ trang đến tận răng với đủ thứ vũ khí nguy hiểm, và một bên là hình dáng mảnh khảnh, giản dị của một người đàn ông bình thường trong chiếc áo thun rách rưới của kẻ du hành. Thật phi lý. Trông chẳng cân sức chút nào. Những tên cướp trông răn rỏi, thô kệch, hùng mạnh. Trong khi đó, Người Lạ Mặt giống như một cái bóng, một làn khói có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Thế mà ông nhìn trực diện vào chúng, dường như vô cùng thản nhiên, không mấy may nao núng trước vẻ hung bạo đó. Và ông chỉ đơn giản lặp lại cái từ mà ông đã nói: “Không.”

Tên cướp cầm đầu trợn mắt. Hắn ta há hốc mồm, xoay hết bên này sang bên kia trao đổi ánh mắt với đồng bọn. Và rồi hắn phá ra cười, cười rất to.

“Đây chắc là thằng hề trong làng các người. Hắn thằng ngốc đáng thương này không biết nó đang rơi vào tình thế nào. Nhưng thôi được rồi, bọn ta sẽ dạy cho nó một bài học, để làm gương cho kẻ khác thấy bọn ta không hề đùa giỡn...”

“Không!” Người Lạ Mặt nhắc lại, lần này to hơn một chút để tất cả những người đang chứng kiến đều nghe thấy.

Lúc này tên cầm đầu đã bắt đầu nổi cơn thịnh nộ. “Trò hề này kết thúc được rồi. Là người tự chuốc lấy đó.”

Nói rồi hắn ta vung kiếm lên, với thao tác rất ngọt của một chiến binh dày dạn. Đây là kẻ đã quá thành thục trong việc sử dụng vũ khí rồi. Tuy vậy, khi đã nhắm kỹ và chém mạnh về phía đầu Người Lạ Mặt, lưỡi kiếm

của tên cướp bất thần chệch mục tiêu khiến hắn mất thăng bằng và trượt chân một cách vụng về. Hóa ra là vào phút cuối, Người Lạ Mặt đã lách sang bên cực nhanh khiến nhát chém không trúng đích. Từ phía đám đông đang theo dõi rộ lên tiếng trầm trồ kinh ngạc và hai tên còn lại trong bọn cướp lộ vẻ sững sờ.

Thế nhưng bấy giờ cơn giận dữ đã bốc lên cao, tên cầm đầu lấy lại thăng bằng, chuẩn bị tấn công địch thủ trong cơn thịnh nộ. Hắn tiến về phía Người Lạ Mặt và chém tiếp một nhát nữa. Những gì Ryo chứng kiến sau đó khiến cậu giật mình vì kinh ngạc và ngưỡng mộ. Người Lạ Mặt chỉ khéo léo lách đi, đưa một chân lại sát chân tên cướp, hai cánh tay vững chãi chường hẳn thật mạnh.

Tên cướp ngã xuống, áo giáp cùng vũ khí va vào nhau loảng xoảng, thanh kiếm tuột khỏi tay. Nhanh như cắt, Người Lạ Mặt lao đến đoạt lấy nó và đứng thẳng dậy, chĩa mũi kiếm ngay cổ họng của tên cướp, như một con rắn sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào. Hai tên đồng bọn đã giương kiếm lên, nhưng Người Lạ Mặt ném cho chúng một cái liếc mắt cảnh cáo.

“Các người chỉ có ba, trong khi ta có thể hạ chín tên trước khi bị áp đảo về số lượng. Ta khuyên các người không nên tự chuốc lấy thất bại. Từ khoảng cách này, ta có thể thấy các người không phải là đối thủ của ta. Nhìn xem, chân các người đặt không đúng thế. Khả năng giữ thăng bằng quá kém.” Người Lạ Mặt gật đầu với tên cướp gần nhất, “Ta có thể hạ người trong ba chiêu.” Hướng về tên còn lại, ông nói, “và dứt điểm người trong hai chiêu nữa. Ta đã nắm rõ các người như lòng bàn tay rồi. Đừng có thách ta.”

Từ dưới mái hiên, Ryo chăm chú dõi theo không sót một diễn biến nào. Người Lạ Mặt đã di chuyển với sự uyển chuyển đáng kinh ngạc, giống một vũ công hơn là võ sĩ. Đúng thế, hệt như cậu đang thưởng thức một điệu nhảy, cái cách người đàn ông kia chuyển động với độ chuẩn xác tuyệt đối.

Nó gọi cho cậu nhớ đến điều gì ấy nhỉ? À, phải rồi. Khoảnh khắc này cũng giống như lúc cậu chiêm ngưỡng vũ điệu thoăn thoắt của những ngón tay cha trên mẫu đất sét thô, đang say mê tạo nên dáng hình một chiếc bình, chiếc lọ tuyệt đẹp. Động tác của họ nhuần nhuyễn, không chút khó nhọc và tự nhiên như không, vậy mà từ cái như không ấy đã sinh ra đời một thứ hữu hình.

Lúc này, Người Lạ Mặt cất lời. Không quát tháo, dọa nạt, cũng chẳng ra lệnh, ông nói với những tên cướp bằng một giọng thẳng thắn, điềm tĩnh.

“Hãy tỏ ra biết điều một chút. Đúng là ta chỉ có một mình, nhưng ta có thể gọi nhiều người khác đến. Những người biết chiến đấu như ta. Đừng đại dốt thách thức chúng ta. Các người sẽ chuốc lấy thất bại. Chúng ta bảo hộ cho ngôi làng này. Chúng ta không sống ở đây, nhưng lúc nào cũng dõi theo nó. Nếu người dân phải chịu bất kỳ tổn hại nào, các người sẽ không yên đâu. Chúng ta sẽ đến từ bóng tối, êm ái, lặng lẽ, đến nỗi các người sẽ không hề nghe thấy cho đến khi bị lưỡi dao của chúng ta kề sát họng. Không nơi chốn nào còn an toàn nữa. Đây không phải một lời đe dọa, mà là cảnh cáo. Hãy tu tâm đi. Cố mà sống lương thiện một chút. Những kẻ sống nhờ gươm đao ắt sẽ chết vì đao gươm. Đừng sinh sự nữa.”

“Ông là ai?” một trong những tên cướp khó nhọc thốt lên. “Ông đến từ cái nơi quái quỷ nào thế?”

“Có người gọi chúng ta là các Ẩn Nhân. Lũ các người khó mà tìm được chúng ta, nhưng lại có thể gặp chúng ta ở bất cứ đâu, bất kỳ lúc nào, như hôm nay chẳng hạn. Giờ thì cầm lấy vũ khí và biến đi. Hãy sử dụng chúng một cách có ích hơn, thay vì dọa nạt những người dân nghèo chỉ biết làm ăn chăm chỉ.”

Bọn cướp mặt mày sùng sĩa vì phải chịu nhục trước mặt cả làng cả xóm. Chúng vẫn còn run rẩy sau cuộc chạm trán với một võ sĩ dày dạn kinh nghiệm hơn. Chúng cảm thấy thật xấu hổ. Mọi người vẫn đứng đó quan

sát, kín đáo thì thầm với nhau trong lúc bọn chúng lê bước khỏi ngôi làng nhỏ.

Khi những tên cướp khuất sau khúc quanh của con đường, dân làng liền quay sang tìm Người Lạ Mặt với mong muốn bày tỏ lòng biết ơn và kính trọng. Nhưng ông đã biến mất. Có vẻ ông rời đi trong lúc mọi người mãi dán mắt theo bộ dạng tháo lui của ba tên cướp.

Ryo nhìn sang phía khác, xem có thấy Người Lạ Mặt trên con đường đơn độc chạy qua ngôi làng hay không. Nhưng ông hoàn toàn không có ở đó. Lạ thật. À, đường mòn dẫn lên đồi, cậu nhớ ra. Ông ấy đã chọn đoạn đường mòn dẫn lên đồi. Sao lại như vậy được? Chỉ người trong làng mới biết con đường đó. Làm thế nào ông ấy tìm thấy nó?

Ryo lách qua khoảng trống giữa hai túp lều và vội vàng theo đường mòn chạy lên đồi. Đôi chân cậu đã thuộc hết con đường, cậu có thể vừa chạy vừa nhắm mắt, giống như trong trò chơi với đám trẻ cùng làng khi còn nhỏ. Nhưng ngày hôm nay, đôi mắt cậu mở to để tìm kiếm một dấu hiệu dù chỉ thoáng qua của Người Lạ Mặt.

Và rồi cậu nhìn thấy ông. Dáng người mảnh dẻ, uyển chuyển, ăn vận tối giản, dung dị, đang trèo lên con dốc quanh co dẫn lên đồi. Ai có thể nghĩ rằng, trong một con người, đặc biệt là một nhân vật vô danh tính như vậy, lại tiềm tàng năng lực và sức mạnh nhường ấy? Ông ta có thể ẩn mình dưới lớp áo của một lữ khách bất kỳ, vào một ngày bất kỳ, trên một con đường bất kỳ.

“Chú ơi! Đợi cháu với. Làm ơn đừng bước!” Ryo nghe thấy tiếng mình phát ra trước khi kịp tính xem mình sẽ nói hoặc làm gì.

Bóng người khựng lại một thoáng, rồi lại tiếp tục leo lên con dốc.

“Chú, xin chú. Là cháu, con trai người thợ gốm đây. Từ ngôi làng mà chú đã ghé dùng trà. Xin hãy dừng lại một chút thôi.”

Người đó dừng bước rồi chậm rãi quay lại, quan sát cậu bé đang ngược lên con đường mòn về phía mình. Ông ta đợi trong sự yên lặng, tĩnh tại. Ryo cũng sững lại một thoáng. Giờ đây khi Người Lạ Mặt đã dừng bước, Ryo bỗng chốc nhận ra cậu hoàn toàn không biết nói gì. Cậu chỉ biết mình muốn tìm hiểu nhiều hơn về người đàn ông này, Người Lạ Mặt, về xuất thân, làm sao ông ta thực hiện được điều mà cậu đã chứng kiến... Phải, chính thế. Ryo muốn biết từ đâu ông ấy có được những kỹ năng đó. Ryo muốn học và sở hữu thứ quyền năng đã tận mắt thấy người đàn ông vận dụng. Ryo muốn được như ông. Làm sao để thực hiện điều đó? Cậu có thể đến nơi nào để học? Cậu phải làm gì?

Những suy nghĩ cứ quay cuồng trong tâm trí Ryo. Vì thế, cậu quyết định nói ra những từ đầu tiên xuất hiện trong đầu. “Xin hãy cho cháu theo. Dạy cháu trở thành người như chú. Xin hãy chỉ bảo cháu. Cháu còn trẻ. Và cháu rất sáng dạ. Cháu có thể học...”

Từ trên con dốc, người đàn ông nhìn xuống nơi Ryo đang đứng, ông không cười. Chừng như ông đang suy nghĩ lung lắm về những lời nài nỉ thiết tha của cậu bé nhỏ tuổi, ông nhìn sâu vào mắt Ryo một lúc rồi mới nói: “Cháu không thể đi cùng ta đâu. Ta chẳng mang cháu đến đâu được hết. Cháu thuộc về ngôi làng này và cháu còn có một gia đình. Nếu ta cho cháu theo, và rõ ràng là ta không thể, nhưng nếu ta làm vậy, cha mẹ cháu sẽ rất lo. Có thể họ sẽ cho rằng những tên cướp đã bắt cháu đi để trả thù. Ngoài ra, cháu cũng chưa sẵn sàng. Hiện cháu đang đứng trước mặt ta, chỉ có độc nhất bộ quần áo đang mặc trên người, và hơn thế nữa, cháu còn quá nhỏ. Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cháu đã mười hai tuổi. Cũng sắp trở thành một người đàn ông thực thụ rồi ạ. Cháu chẳng còn là một đứa trẻ nữa. Gần như đã đến lúc cháu phải tìm kiếm lối đi riêng cho cuộc đời mình, và ngày hôm nay, khi chứng kiến chú đối phó với bọn cướp, cháu đã biết, đã ngộ ra. Cháu tự nhủ: Đây chính là

con đường mình phải đi, là cái mình muốn trở thành và là điều mình muốn thực hiện. Mình nhất định sẽ trở thành một võ sĩ như thế.” Ryo dừng lại và đợi câu trả lời.

“Dụng võ không phải là cách hay,” người đàn ông trầm ngâm nói. “Cháu sẽ phải sống một cuộc đời cô độc, bị xô đẩy đến những chốn tồi tệ nơi chỉ có khổ đau, tang thương và bất hạnh, cha cháu là thợ gốm. Cháu có thể trở thành một người thợ như ông. Đó là một cuộc đời tốt đẹp, sung túc và đáng sống, một cuộc đời dành trọn cho sự sáng tạo, mang niềm vui, ý nghĩa đến cho mọi người. Vạn lần tốt hơn sống cuộc đời của một võ sĩ. Một thợ gốm giỏi luôn được người dân quý trọng.”

“Nhưng một anh hùng cũng vậy,” Ryo vội đáp lời. “Và cháu chắc chắn mình muốn trở thành một anh hùng, giống như chú.”

“Nghe đây,” Người Lạ Mặt dứt khoát. “Cháu không thể đi cùng ta. Thậm chí đừng nghĩ tới việc thử. Cháu biết khả năng của ta rồi đó. Ta qua mặt cháu rất dễ dàng. Ta có thể tự giấu mình vào một bụi cây để cháu không bao giờ tìm thấy được. Ta sẽ tiếp tục lên đường, còn cháu sẽ trở về làng, và chúng ta ắt hẳn sẽ không gặp lại nhau một lần nào nữa.”

“Nhưng cháu không bao giờ quên chú đâu,” Ryo khẳng định. “Đến khi lớn hơn chút nữa, cháu sẽ đi tìm con đường để học cách trở thành người như chú. Đâu đó nhất định tồn tại người có thể dạy cháu những điều mà chú biết, cháu sẽ tìm và học tập từ họ. Rồi sẽ có một ngày cháu được như chú.”

“Được rồi,” người đàn ông đáp. Giọng nói của ông xen lẫn tiếng thở dài tỏ ý đầu hàng. Như thế, và rất có thể, ông đã nghe ra thành ý từ tận đáy lòng của cậu bé này. “Thế này vậy, nếu cháu đã hạ quyết tâm, hãy nghe và nhớ cho kĩ. Ta chỉ nói một lần thôi. Hãy đợi thêm một năm nữa. Cho đến lúc cháu được hơn mười ba tuổi. Khi đó, nếu cha mẹ cháu cho phép thì hãy khăn gói lên đường, mang theo quần áo và thức ăn. Khởi hành đến Hàn Sơn. Tìm vị Ẩn Sĩ. Nếu tìm được, hãy nói cho ông ta biết điều cháu muốn,

trong trường hợp đó vẫn còn là mong muốn của cháu. Còn nếu không tìm được ông ta, hãy về nhà và học nghề làm gốm, vì con đường đó với cháu chắc chắn sẽ tốt hơn. Nhưng thôi điều gì đến sẽ đến. Quyết định trong tay cháu hoàn toàn.

Giờ hãy để ta đi. Ta có cả một hành trình cần phải vượt qua và một lời hứa cần phải thực hiện. Đến lúc lên đường rồi. Hãy trở về làng trước khi mọi người đâm lo cho cháu. Họ vừa trải qua một cú sốc. Cháu nên ở cạnh họ lúc này. Hãy về bên gia đình cháu. Đi ngay đi.”

Lời lẽ của người đàn ông quá rõ ràng, mạnh mẽ và thái độ quá kiên quyết, khiến Ryo biết mình phải nghe theo. Khi ông ta quay lưng, ánh mắt họ khẽ lướt qua nhau và Ryo cảm thấy một điều đặc biệt đã xảy ra giữa hai người, tựa như cuộc đời họ đã được kết nối theo cách nào đó. Một cảm giác thật lạ lùng, một linh cảm. Chẳng hề có minh chứng nào hết, nhưng Ryo nhận ra rằng từ đây, cuộc đời cậu đã thay đổi, đã rẽ sang một bước ngoặt, chừng như mọi chuyện xảy ra với cậu sẽ không còn giống khi trước nữa. Đó có phải là cái mà người ta vẫn gọi là “trưởng thành” không? Hay còn gì khác nữa? Một điều gì đó khác thường? Một điều đặc biệt hơn? Cậu cũng chẳng biết. Tuy nhiên, trở về làng bây giờ là một Ryo hoàn toàn khác so với cậu bé đã đuổi theo Người Lạ Mặt với tất cả nhiệt thành, cậu đã chạy đi trong sự vội vã, gấp gáp, và quay lại một cách từ tốn, đầy tư lự. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm khi thấy Ryo về nhà an toàn, nhưng không ai may mắn nhận ra sự thay đổi ở con người cậu.

Chương hai

Tuy vậy, cùng với thời gian, cha mẹ Ryo có thể nhận thấy trong thái độ, trong cách xử sự của con trai đã có điểm gì đổi khác. Người mẹ phát hiện ra cậu trở nên người lớn hơn, từ tốn hơn và cũng trầm ngâm nghĩ ngợi hơn. Đôi khi cậu hay ủ rũ. Người cha thì nhận thấy cậu có vẻ lơ đãng, không còn nhiệt tình như trước khi học cách làm gốm và vận hành lò nung. Đã vậy cậu lại thường mơ màng trong khi lẽ ra phải chú tâm vào nhiệm vụ được giao tại lò.

“Em hơi lo cho Ryo của chúng ta,” Emi nói với chồng. “Thằng bé có vẻ buồn buồn, đầu óc cứ để đâu đâu, không phải là chính nó nữa. Nó thay đổi kể từ khi bọn cướp đến làng ta ngày hôm đó. Phải chăng thằng bé bị rối trí vì hoảng sợ. Phải chăng nỗi khiếp đảm đó vẫn ám ảnh nó cho tới tận bây giờ. Tình huống kinh hoàng đã để lại dư chấn trong lòng nó chăng?”

“Thằng bé đang trưởng thành,” Takumi đáp. “Cần trải qua một khoảng thời gian nhất định để những cậu bé con trở thành những người đàn ông. Cơ thể chúng dần thay đổi, suy nghĩ cũng khác đi. Có nhiều chuyện xảy ra với chúng. Kết quả là đôi khi chúng đắm chìm vào thế giới nội tâm nhiều hơn. Tâm trạng cũng có thể diễn biến thất thường, cứ để Ryo phát triển tự nhiên. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp lên theo từng ngày. Thời gian sẽ thực hiện việc mà chúng ta không thể làm bằng cách can thiệp.”

Emi gật đầu. “Phải. Vài năm nữa Hana bé nhỏ của chúng ta cũng sẽ trở thành một người phụ nữ. Và điều đó sẽ mang đến nhiều thay đổi, sẽ không dễ dàng. Với những bậc cha mẹ, chuyện gì đến sẽ đến, họ luôn giải quyết từng việc một. Chúng ta phải kiên nhẫn và vững vàng.”

Nhưng rồi một ngày nọ, Ryo nổi cáu khi đang làm việc trong xưởng gổm. Cậu đang dùng tay tạo hình cho một chiếc lọ, trong khi bàn chân điều khiển bàn xoay. Bỗng chốc chiếc lọ bị lệch đi. Cậu liền chụp lấy nó trong cơn giận dữ và ném ra ngoài qua khung cửa đang để mở. “Ôi, khốn kiếp, chết tiệt, mớ chai lọ và đất sét đáng nguyên rủa,” cậu gào lên và giậm chân, “ôi, quỷ tha ma bắt hết những của nợ ấy đi...”

Cha cậu, lúc này đang ở đầu bên kia của xưởng gổm, chẳng mấy chốc đã chạy đến bên cậu. Một tay ông giữ chặt lấy cổ tay Ryo, ngăn cậu gây ra nhiều thiệt hại hơn, còn tay kia ấn mạnh lên vai con trai. Ánh mắt ông xoáy vào Ryo như đang cố tìm một lời giải thích.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” ông gắng hỏi. “Tại sao con lại hành động như vậy? Con mất trí rồi à? Đây là nơi làm việc của chúng ta. Là kế sinh nhai. Con không thể trút giận lên những thứ mang lại cho con cơm ăn áo mặc. Trong đầu con đang nghĩ cái gì vậy?”

“Chỉ là, chỉ là...” Ryo mấp máy môi một cách bất lực. Cậu không thể thốt nên lời, cơn giận đã làm cậu nghẹn đi. Vì thế cậu rơi vào im lặng và nhìn trần trần xuống sàn, cảm nhận hai má mình dần đỏ lên, mắt nhòa đi nhưng vẫn không muốn để cho những giọt nước mắt rơi xuống.

“Lại ngồi bên dòng suối đi con, ở chỗ yên tĩnh ấy,” cha cậu khuyên, giọng đã có phần dịu đi. “Đến đó và tự trấn tĩnh lại. Khi nào con đã sắp xếp được những suy nghĩ và cảm xúc của mình, chúng ta sẽ nói chuyện, có thể khi đó con sẽ cho cha biết được khúc mắc nằm ở đâu.”

Con suối nằm vắt mình qua ngôi làng, một đoạn uốn qua bên dưới túp lều của người thợ gổm, tại đây mọc lên một thân cây nhỏ che bóng mát.

Cha của Ryo, Takumi, thường ngồi trên tảng đá lớn nhẵn nhụi ngay cạnh đó, lặng lẽ ngắm dòng nước chảy qua. Ryo nhớ khi cậu còn nhỏ, cha thường bảo rằng một điều đơn giản vậy thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy lòng thư thái. Chỉ cần ngồi đó và chìm đắm vào vũ điệu xoay tròn, cuộn xoáy của dòng nước lấp lánh như dát bạc khi nó chảy qua, tạo ra những họa tiết, hoa văn để rồi tan loãng đi ngay khoảnh khắc thành hình. Nếu quan sát đủ lâu, đôi khi còn có thể bắt gặp những hình mẫu cũ lặp lại trước khi biến mất lần nữa. Một hay hai lần gì đó, khi còn khá nhỏ, cậu còn nghe cha tự lẩm bẩm với chính mình, ông đã nói gì nhỉ? “Như thời gian chảy, như cuộc đời trôi...” Hoặc điều gì đó tương tự. Ryo chưa hiểu ý nghĩa của những lời cha nói, nhưng cậu vẫn thường nhớ về chúng mỗi lúc ở gần tảng đá và dòng suối.

Giờ Ryo lại ở đây. Lần này là với cảm xúc giận dữ, run rẩy, tuyệt vọng và xấu hổ. Không còn là một đứa trẻ, cũng chưa phải một người đàn ông. Lưng chừng. Với cảm giác bức tức và lạ lẫm. Cậu thấy phát chán với những chiếc bình, chiếc lọ, với ngôi làng yên tĩnh này, nơi hiếm khi xảy ra dù chỉ một biến cố nhỏ. Khi đến đây, những tên cướp đã gieo rắc nỗi sợ hãi, sự thật là vậy. Nhưng ít ra đó cũng là một sự kiện, ít ra nó cũng khiến nơi già cỗi và buồn tẻ này “náo nhiệt” hơn một chút, và biến động đó đã gọi lên trong cậu cảm giác hồi hộp xen lẫn phấn khích khi chứng kiến trận chiến của Người Lạ Mặt, thấy ông kết lên xung quanh những tên cướp lóng ngóng với mớ vũ khí vụng về, thô kệch của chúng một thứ vòng vây của sự hỗn loạn vô hình. À, phải rồi, Người Lạ Mặt. Hình ảnh ông không bao giờ phai nhạt trong tâm tưởng Ryo. Thi thoảng cậu còn gặp ông trong mơ. Những lúc đó, hai người đang phải đối phó với cả toán cướp, luồn lách, né tránh đòn tấn công, đánh bật vũ khí, khiến cho bè lũ chậm chạp, nặng nề, rối loạn ấy, vốn dĩ đã khó nhọc xoay sở với nào là áo giáp cùng đao kiếm, càng trở nên hoang mang hơn. Hai người bọn họ sẽ cùng nhau biểu diễn

điều vũ của lòng quả cảm, rồi giấc mơ khép lại khi họ khinh công lên mái nhà và cười nhạo những kẻ chiến bại.

Nhưng dấu sao đó cũng chỉ là mơ. Trong khi đây mới là đời thực. Hiện tại cậu đã làm cha phiền lòng vì cư xử không tốt. Cậu lấy làm hổ thẹn, cậu biết cứ thế này thì không hay. Nhưng cậu cũng đã tự đấu tranh với chính mình, kìm nén cảm xúc vào lòng vì biết có thể sẽ không được theo đuổi những gì mình muốn. Người Lạ Mặt đã cố khuyên can cậu. Và cậu sợ rằng cha cũng sẽ làm vậy. Cậu sợ phải nghe ý kiến của cha, tin rằng ông sẽ phản đối và cản ngăn, nhưng cậu biết mình sẽ chẳng thể nào thôi nghĩ tới viễn cảnh được ra đi để trở thành một trong những Ẩn Nhân như Người Lạ Mặt.

Đã đến lúc phải nói chuyện với cha rồi. Dù thế nào chăng nữa, cậu cũng cần đưa ra một lời giải thích cho cơn giận và cách hành xử tệ hại của mình. Nên nói thật thôi, Ryo quyết định. Giả vờ hoặc giấu giếm càng lâu càng làm cho mọi việc khó khăn hơn gấp bội. Giờ đây, khi những cảm xúc kìm nén bấy lâu đã tuôn trào, tốt nhất cậu cứ thổ lộ với cha tất cả suy nghĩ từ tận đáy lòng cậu, có thể nào thì nói thế đó. Ít nhất khi ấy cậu cũng biết được tình thế của mình và suy nghĩ của cha.

Chương ba

“Con muốn được như Người Lạ Mặt,” Ryo nói. “Con muốn học để trở thành một trong những Ẩn Nhân...” Cậu gần như không thể tin nổi chính mình. Câu chữ tự nhiên thoát ra cứ như thể một người nào khác đang nói và cậu chỉ đang nghe từ ngữ vọng lại. Có đúng là chính cậu đang nói điều này với cha không? Hay phải chăng chuyện này cũng lại là một giấc mơ? Không, đây là sự thật, không còn nghi ngờ gì nữa. Cha đã lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cậu, chỉ có hai người, dưới bóng cây bên dòng suối. Takumi không may may tỏ ra căng thẳng hay có ý muốn trừng phạt con trai. Đúng là Ryo đã cư xử rất tệ và phá vỡ một trong những nguyên tắc cơ bản của xưởng gổm. Không bao giờ được có bất kỳ việc làm hay hành động nào có nguy cơ làm hư hại những tạo vật mỏng manh dễ vỡ tại đây. Thế nhưng cơn bộc phát thái quá của Ryo hoàn toàn khác với tính cách của cậu, rõ ràng là một tình huống khác thường, vượt xa những lý lẽ thường lệ. Vì vậy không thể áp dụng cách kỷ luật mọi khi cho trường hợp thế này.

Cậu những tưởng cha sẽ ngăn mình lại ngay tại đó. Cậu tưởng cha sẽ ngắt lời, bảo cậu rằng đây chỉ là một ý nghĩ điên rồ, một giấc mơ hết sức trẻ con. Cậu dừng lại, chờ đợi nghe cha giảng về niềm hạnh phúc và giá trị của nghề gổm và đồ gổm, về tất cả những kỹ năng và niềm vui mà một nghệ nhân hướng đến và đạt được khi theo đuổi cái nghề cao quý và đáng được tôn vinh này. Nhưng ông chỉ im lặng và trầm tư gật đầu.

“Tiếp tục đi con,” ông bảo. “Cứ nói hết với cha.”

Vì thế Ryo kể cha nghe cậu đã cảm thấy thế nào khi chứng kiến Người Lạ Mặt chiến đấu với bọn cướp. Cậu chia sẻ với cha mình từng sống biết bao trước sự uyển chuyển và vẻ đẹp trong những động tác của người này. Rằng ông ta giống như đang nhảy múa hơn là chiến đấu. Rằng đối với cậu, thật kỳ quặc làm sao khi bọn cướp, hiện thân của bạo lực, trang bị nhiều vũ khí và thật sự muốn làm hại Người Lạ Mặt, vậy mà bằng cách nào đó người này dường như đứng trên tất cả, ở một vị thế rất cao, đến nỗi ông chả bận tâm tới việc trừng phạt chúng, chỉ để lại nỗi sợ và lời cảnh báo sẽ không tha cho chúng nếu còn dám tái diễn màn cướp bóc. Nhưng điều cốt lõi mà Ryo muốn cha hiểu, đó là niềm phấn khích tột độ dâng lên trong cậu khi quan sát những gì Người Lạ Mặt làm được với cơ thể, với chuyển động, với việc tính toán thời gian và kỹ năng của mình. Ryo cảm thấy nếu cậu bắt đầu từ bây giờ, khi còn nhỏ tuổi, sẽ có ngày cậu thành thực kỹ năng đó, miễn là tìm được người chỉ dạy.

“Nhưng,” Ryo thất vọng nói với cha, “chắc chắn không ai ở làng này, thậm chí gần đây, có thể dạy con điều đó. Người Lạ Mặt thì đã đi rồi. Chắc ông ấy sẽ không bao giờ quay lại. Còn con là con trai một người thợ gốm. Số phận đã định con sẽ trở thành một người thợ như cha. Nhưng không hiểu sao con vẫn cảm thấy mình sinh ra để trở thành một người giống như Người Lạ Mặt, không phải một nghệ nhân gốm giống cha...”

Giọng cậu nhỏ dần đi và cậu gục đầu nhìn xuống dòng nước đang cuộn xoáy, có một khoảng lặng ngắn khi cả Ryo và cha cậu đều trầm ngâm dõi theo con nước chảy qua. Rồi, tư lự và chậm rãi, như thể đang kiểm tìm lẽ phải, cách làm đúng đắn nhất giữa những gợn sóng lẫn tẩn, Takumi cất lời. Ông nói với Ryo nhưng đồng thời lại như nói với dòng nước đang chảy dưới chân, với bầu không khí xung quanh hai cha con và với chính mình.

Tựa hồ cha cậu đang để sự thật được cất lên thông qua con người ông chứ không phải nêu quan điểm cá nhân, tự dưng Ryo có suy nghĩ kỳ lạ như vậy.

“Ông nội con không phải một thợ gốm,” Takumi nói. “VẬY là, con thấy đó, khi còn trẻ cha cũng đã lựa chọn một con đường khác cho mình, ông nội từng là chủ một nông trang, như con đã biết, và là một ông chủ khá giàu có với đất đai, người hầu để sai bảo. Ông nội kỳ vọng cha sẽ tiếp quản cơ ngơi đó khi ông già đi, cũng như thế chỗ khi ông mất. Nhưng trong làng thời đó lại có một thợ gốm, một người thợ rất lành nghề, và ngày bé cha thường xem ông làm việc, từ đó học được cách tạo hình cho gốm chỉ nhờ quan sát mê say. Một thời gian sau, người thợ còn cho phép cha nghịch đất sét và rồi cuộc cũng dạy cha cách dùng những ngón tay nặn đất. Cha bắt đầu ước mơ trở thành một nghệ nhân gốm như thế trong tương lai. Trong cha lớn dần khát khao muốn tạo ra chiếc bình, chiếc lọ và sản phẩm gốm của riêng mình cho đến khi điều đó là tất cả những gì cha mong mỏi. Ý nghĩ sẽ trở thành một ông chủ trang trại khiến cha tràn ngập nỗi lo sợ mơ hồ và làm trái tim cha nặng trĩu. Thế nhưng may mắn thay, ông nội là một người đàn ông sáng suốt, sâu sắc, một người công bằng, vì thế, khi đến thời điểm thích hợp, ông đã cho phép cha thực hiện điều cha muốn. Khi chị gái cha kết hôn, ông nội đã giao nông trang cho chị và chồng chị, để cha được tự do theo học việc ở chỗ người thợ gốm.”

Takumi tạm dừng câu chuyện, cắt đứt dòng hồi tưởng từ quá khứ để trở về hiện tại, cạnh bên dòng suối, dưới bóng cây, trên tảng đá nhẵn nhụi cùng với con trai ông, lặng ngắm dòng nước uốn lượn quanh co chảy qua.

“VÌ vậy, cha có nghĩa vụ cho con những gì ông nội đã cho cha, lắng nghe tiếng lòng của con và trân trọng điều đó, nếu con thật sự chân thành, và cha tin những gì con nói đều xuất phát từ thật tâm con. Việc con chia sẻ về ảnh hưởng của Người Lạ Mặt lên trái tim và trí óc con gợi cho cha nhớ người thợ gốm ngày xưa đã tác động đến cha nhiều tới mức nào trong

những ngày tháng đó, khi viễn cảnh trước mắt cha tựa một con đường hoang sơ chưa ai đặt chân qua, như tương lai của con bây giờ.”

Ryo gần như không thở được, cậu không thể tin nổi vào những gì mình đang nghe. Cha cậu lại nói tiếp.

“Nếu con thật sự cảm thấy, từ tận sâu trong lòng, rằng điều con ước muốn là con đường đúng đắn dành cho con, thì con nhất định phải đi con đường đó. Hẳn sẽ có những thoáng bất an, vì con không thể đoan chắc sẽ làm tốt điều mình thử sức, nói gì đến thành công rực rỡ. Nhưng có những lúc điều tốt nhất ta làm được là thử thách chính mình, thúc đẩy bản thân đến giới hạn cao nhất để hiện thực hóa những dự định và nhường cho số phận, cơ hội hoặc vận may quyết định phần còn lại. Đó là tất cả những gì mỗi người chúng ta có thể làm được.”

Nắm lấy cơ hội, Ryo nói luôn: “Người Lạ Mặt đã để lại cho con một gợi ý. Ông ấy bảo rằng khi con qua tuổi mười ba, tức là ít lâu nữa thôi, con nên khăn gói lên đường đến Hàn Sơn tìm vị Ẩn Sĩ. Người Lạ Mặt chỉ nói có vậy. Nhưng ông ấy đã cho con một nơi để đến và một người để kiếm tìm. Đó là sự khởi đầu. Cha sẽ cho phép con đi chứ? Liệu con có được sự đồng thuận của cha?”

“Mẹ con chắc sẽ khó mà chấp nhận chuyện này,” Takumi đáp. “Cả cha cũng vậy. Thật chẳng dễ dàng gì nhìn con ra đi kiếm tìm cuộc đời riêng, xa rời gia đình mình. Em gái con nhất định sẽ nhớ con lắm. Con bé kính trọng người anh lớn, và cha biết nó rất ngưỡng mộ con. Sự ra đi của con sẽ để lại một lỗ hổng trong gia đình. Chúng ta sẽ cảm thấy rất rõ sự vắng bóng của con. Nhưng chúng ta không thể để điều đó cản ngăn bước chân con trên hành trình đi tìm tương lai đích thực. Ép buộc con ở lại chỉ gây ra bất hạnh, trước hết là cho con, rồi sẽ đến lượt tất cả chúng ta. Vậy nên, được. Ta, với tư cách một người cha, sẽ cho phép con đi và lựa chọn con đường tương lai của riêng mình. Hãy làm những gì mà con phải làm.”

Những lời cuối cùng của cha Ryo nghe thật là trang trọng, vào thời đó, chúng được xem là nghi thức. Để lời nói trở nên chính thức và ràng buộc, ông Takumi cần khẳng định chúng một cách nghiêm trang và thực tế. Suy cho cùng thì đó cũng là một truyền thống, mọi người phải theo đó mà làm. Tại ngôi làng hồi ấy, người ta vẫn duy trì những lễ lối cũ. Giờ thì lẽ đương nhiên là mọi sự đã khác rồi. Ngày trước, việc gì cũng có quy cách của nó và mọi người ai cũng biết cách xử sự cho đúng mực. Điều này có mặt tốt và mặt xấu. Nhưng rồi thời thế đổi thay. Nhiều giá trị hình thành và mất đi. Chuẩn mực mới hình thành, chuẩn mực cũ tiêu biến. Gần như luôn là như vậy. Có lúc chúng ta tiếc nhớ tinh hoa của những tục lệ cũ xưa. Có khi chúng ta phẫn khởi trước sự hình thành các tập quán mới. Nhưng thời gian cứ trôi và vạn vật không ngừng thay đổi. Đã qua đi thì không thể quay lại nữa rồi.

Vậy là quyết định đã được đưa ra. Ryo sẽ lên đường. Và cậu muốn thế. Vậy mà khi ngày ra đi càng cận kề, lòng cậu càng ngập tràn nghi ngại. Đôi khi nổi băn khoăn với những móng vuốt của nó khiến bụng dạ cậu cồn cào. Đôi khi trái tim cậu dao động trong nỗi day dứt phải bỏ lại gia đình ở phía sau. Thậm chí Ryo còn bắt đầu cảm thấy một sự an nhàn trầm ổn trong bầu không khí tĩnh mịch của ngôi làng già nua, một sự trù mẫn vô bờ dành cho nơi cậu đã gắn bó suốt thời niên thiếu. Thế nhưng chẳng có gì trong số đó đủ sức làm cậu đổi ý. Cậu nhất định phải đến Hàn Sơn để tìm Ấn Sĩ.

Chương bốn

Ngày ấy đến cùng với một buổi lên đường lặng lẽ. Hành trang của Ryo đã chuẩn bị xong, cậu còn mang theo một chiếc gậy để hộ thân khi gặp hiểm nguy hay chướng ngại, cha cậu đã hỏi thăm hết thầy mọi người xung quanh về đường đến Hàn Sơn và cuối cùng cũng phát hiện ra một cụ già cùng làng từng đến đó giúp vận chuyển hàng hóa cho khu dân cư mới khai hoang nằm gần chân núi. Thế là Ryo đã có được một số chỉ dẫn bằng lời, như vậy cũng khá đủ rồi. Người ta đâu cố dễ bỏ qua một ngọn núi, cho dù ở trong một khu vực nhiều đồi núi đi chăng nữa.

Mẹ Ryo ôm cậu thật chặt trong chốc lát. Rồi bà đặt lên trán con trai một cái hôn. Tiếp theo đến lượt Ryo hôn trán Hana. Sau đó tới phiên cha ôm cậu, rồi ông nhìn thẳng vào gương mặt cậu.

“Hãy bảo trọng,” Takumi dặn. “Và cố gắng hết sức mình.” Ông ngừng lại một lúc rồi tiếp lời. “Con luôn được chào đón ở nơi này. Đây là gia đình của con. Hãy về thăm chúng ta nếu có dịp. Mọi người nhất định sẽ rất vui khi gặp lại con.”

Gia đình Ryo trông theo hình dáng cậu xa dần, xuôi theo con đường dẫn khỏi ngôi làng. Nhiều người dân đã nghe tin về chuyến du hành của cậu, họ đứng ngay bãi cỏ hoặc dưới mái hiên nhìn cậu ra đi và chúc cậu may mắn theo truyền thống. Mỗi người đều thì thầm “thượng lộ bình an” và cùng lúc

vẫy tay chào tạm biệt. Chỉ trong thoáng chốc cậu đã đi khỏi làng, khuất ngoài tầm mắt.

Cuộc hành trình mất ba ngày liên tục cuộc bộ. Hai đêm đầu, Ryo tìm chỗ ấm áp và an toàn bên đường để quăn mình trong chăn. Được những tán lá che chở, cậu ngủ ngon giấc, thiếp đi khi màn đêm bắt đầu buông xuống và thức giấc trong ánh sáng đầu tiên của bình minh để đi được trọn một ngày dài. Suốt chặng đường cậu đã ngang qua ba ngôi làng cả thảy. Đến làng nào cậu cũng dừng lại hỏi để chắc chắn mình đi đúng hướng, và tại một ngôi làng trong số đó, những người dân hiếu khách còn tiếp đãi cậu trà và cơm nóng.

Khi Ryo đang nâng chén nhấp một ngụm trà nóng hổi, vị chủ nhà hỏi cậu định đi đâu.

“Cháu đang hướng tới Hàn Sơn, thưa ông,” cậu trả lời đơn giản.

“Hàn Sơn?” Vị chủ nhà lặp lại với giọng nói ra chiều dò hỏi, kèm theo chút sừng sốt. “Sao cháu lại muốn đi tới *chỗ* đó?”

“Cháu cần phải gặp Ân Sĩ,” Ryo đáp.

“Ân Sĩ?!” Vị chủ nhà kêu lên, không giấu nổi sự kinh ngạc.

“Phải ạ,” Ryo đáp. “Ông có biết ông ấy không?”

“Biết ông ta ư?” Vị chủ nhà nhắc lại lần nữa, có bộ buồn cười trước một ý nghĩ rõ hoang đường, “Ừ thì, tất nhiên ta có nghe nói về ông ta. Nhưng trong số tất cả những người mà ta biết, không có ai gặp hay thấy được ông ta hết. Ta cho đó là một huyền thoại chứ làm gì có ai như thế thật.”

“Không đâu, cháu nghĩ ông ấy nhất định có ở đó. Cháu tin ông ấy thực sự tồn tại,” Ryo khẳng định. “Có người đã bảo cháu đi tìm ông ấy. Và bây giờ cháu đang trên đường thực hiện điều đó đây.”

“Được thôi,” vị chủ nhà nói. “Tìm thấy thì hãy cho ta biết nhé, nếu cháu có ngang qua nơi này. Chúc cháu may mắn. Trong trường hợp cháu thất bại,

cũng nhớ ghé thăm ta trên đường về đây. Bọn ta sẽ rất vui được đón cháu nghỉ lại đây trên hành trình. Một cậu bé biết rõ mục tiêu của mình nên được khuyến khích. Quyết tâm của cháu thật đáng ngưỡng mộ.”

Sau khi nghỉ ngơi và trò chuyện với vị chủ nhà, kể cho ông nghe về gia đình và ngôi làng của mình, Ryo lại tiếp tục lên đường, vững tin rằng mình đang hướng đến Hàn Sơn và chắc chắn sẽ tới nơi trước khi trời tối. Cậu không cho vị chủ nhà biết mục đích chính xác vì có chút xấu hổ khi chia sẻ chuyện như thế. Ý định đó nghe có vẻ tự phụ, quá tham vọng và thậm chí ảo tưởng. Với người khác dứt khoát là vậy. Thế nhưng Ryo không phải một cá nhân nào khác, cậu là chính cậu. Và cậu quyết tâm đem tham vọng lớn lao trong con người mình ra thử thách. Nó sẽ không biến mất và cậu hiểu nếu không có cách giải quyết thực tế, bằng hành động, tham vọng đó tiếp tục gây rắc rối và tích tụ u uất trong lòng cậu.

Khi ngày sắp hết, Ryo thấy hình thù của Hàn Sơn từ từ hiện ra trong màn sương. Từ khoảnh khắc ấy trở đi, ngọn núi như thể dần để lộ mình trước mắt cậu, chuyển dịch từng chút một, từ ảnh hình mờ ảo thành thực tại rõ ràng. Khi đến gần, cậu mới nhận ra dường như ngọn núi tự mình tạo lập một thế giới riêng. Lên cao một chút, ngọn núi nhăn nhoe với nhiều nếp gấp quanh co, tạo nên không biết cơ man nào là những không gian giấu kín, khoảng rừng thưa, con lạch nhỏ, nơi bạn có thể tìm thấy hoặc tạo ra chỗ náu mình. Lên cao thêm nữa, ngọn núi trở nên hoang dã và trơ trụi, hiếm người lai vãng và thức ăn nước uống cho động vật cũng khan hiếm. Một nơi mà theo Ryo nghĩ, ta có thể tìm thấy Khí Long - con rồng của bầu trời đang say giấc, nếu cả gan bén mảng đến chốn này.

Tới chân núi, cậu đi vòng quanh cho đến khi tìm được một lối mòn chạy sâu vào khu rừng rậm rạp. Việc đầu tiên cậu làm là dừng lại, cẩn trọng và cảnh giác quan sát trước khi dẫn thân vào chốn lạ. Cậu kiểm tra xem tay nải đã được cột chắc vào lưng chưa, để đảm bảo hai tay có thể tự do sử dụng

chiếc gậy trong trường hợp chạm trán với một loài thú dữ nào đó, như lợn rừng chẳng hạn. Rồi cậu lần theo đường mòn vào rừng, hy vọng sẽ sớm ra khỏi đó đến khu vực thoáng đãng hơn của ngọn núi. Thần kinh căng lên như dây đàn, nhưng cậu vẫn hít một hơi thật sâu và buộc mình phải tiến lên, từng bước một.

Ryo nghe tiếng sột soạt khi cậu băng rừng, nhưng không có gì tiến lại gần cậu cả. Chắc hẳn là, cậu nghĩ, sinh vật ở đây hầu hết sẽ cảnh giác với cậu nhiều hơn cậu đề phòng chúng, vì cậu có mùi của con người. Nơi đây có lẽ vắng người lại qua đến nỗi cậu trai trẻ trở thành đại diện của một thế giới bí hiểm, một điều gì lạ lẫm cần tránh xa. Thế mà chốn này lại có lối mòn. Để không bị cây rừng lấp chỗ thì lối đi thỉnh thoảng phải có bàn chân người bước qua, hoặc chí ít có bàn tay ai đó giữ cho thông thoáng. Liệu đó có phải là vị Ẩn Sĩ không?

Khi ra khỏi cánh rừng, Ryo ngỡ ngàng thấy ngày chưa tắt hẳn. Nhưng rồi cậu nhận ra hoàng hôn vẫn chưa tối lắm vì ở trên cao, ánh sáng nấn ná lại lâu hơn.

Vậy là giờ đây cậu đã ở trên ngọn núi. Phải đi tìm vị Ẩn Sĩ thôi. “Tìm vị Ẩn Sĩ.” Nghe cứ như một cuộc truy tìm hay một câu đố kỳ diệu, phi thường. “Tìm vị Ẩn Sĩ,” cụm từ đó gợi cho cậu nhớ đến điều gì ấy nhỉ? Phải rồi, là câu nói mọi người trong làng vẫn dùng để chỉ một việc khó khăn ngoài sức tưởng tượng: “Cười lên lưng rỗng.” Ngày còn bé, cậu từng tưởng tượng mình được cười lưng rỗng. Trong đầu cậu hiện lên hình ảnh bản thân đang ngồi trên loài rắn khổng lồ thân hình uốn éo, có vảy và biết bay, hai tay vịn vào đôi cánh khi sinh vật đó cuộn tròn quanh những đám mây và lướt đi trên luồng gió. Ảo tưởng đó thật oai hùng biết mấy, thế nhưng lúc này đây cậu chỉ đang khó nhọc lê bước khắp sườn núi hoang vắng, kiếm tìm dấu hiệu của một ông lão xa lạ. Cảnh này có vẻ chẳng mấy vẻ vang đối với Ryo.

Thế nhưng dẫu sao cậu cũng đã vất vả vượt một chặng đường dài để đến đây. Cậu đã phải thuyết phục cha mẹ cho phép mình được phụ niệm kỳ vọng rằng cậu sẽ theo cha trở thành một người thợ gốm. Cậu đã phải đuổi theo Người Lạ Mặt đi xa khỏi làng, khẩn khoản nài nỉ ông đưa ra một chỉ dấu, một hướng đi, một mục tiêu để vươn tới, để trở nên thành thạo trong... gì nhỉ? Chiến đấu chăng?

Ngay tại thời điểm đó, dù không nói ra, Ryo đã tránh cái từ “chiến đấu”. Không rõ thế nào nhưng cậu cảm thấy từ này không diễn giải được trọn vẹn điều cậu đã chứng kiến trong cuộc chạm trán giữa Người Lạ Mặt và ba tên cướp. Không chỉ đơn thuần là “chiến đấu”. Còn có một điều gì hơn thế nữa, một phẩm chất đặc biệt tiềm tàng trong từng đường đánh của Người Lạ Mặt, vượt trên kỹ năng thể chất và sự thuần thục do luyện tập. Đó là phẩm chất của trí tuệ, tâm hồn, cảm xúc, trái tim... hay có lẽ là sự kết hợp tất cả những yếu tố ấy. Đến đây Ryo chợt nhớ tới một từ học được từ cha mẹ, *hsin* - chữ tâm. Nó vừa có nghĩa là “trái tim”, vừa có nghĩa là “lý trí”. Không phải là một khái niệm riêng lẻ, mà là sự pha trộn của cả hai. Vậy *tâm* là phần nào trong cơ thể? Có thể tìm thấy nó ở đâu? Liệu ta có trông thấy nó khi mổ thi hài của người đã chết? Hẳn là không. Giống như linh hồn, khi người ta chết đi thì *tâm* cũng lìa khỏi xác. Nhưng hẳn là nó tồn tại đâu đó giữa khối óc và con tim, chí ít thì theo tưởng tượng là vậy. Ryo bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng. Đó là phản ứng thường xuất hiện mỗi khi cậu nghĩ về *tâm*. “Đừng lo,” cha từng nói với cậu. “Con cứ để tự nhiên, càng cố tìm kiếm, con sẽ càng xa nó. Hãy cố gắng làm điều đúng đắn vào đúng thời điểm và *tâm* trong con sẽ an bình, thư thái.”

Chính thế! Đó chính là điều Ryo đã thấy, hay cảm nhận được từ Người Lạ Mặt. Sự an bình của nội tâm. Dù ông rất chủ động và linh hoạt nhưng mọi động tác đều được thực hiện với một sự ưu nhã vô tư, không giận dữ, không thù địch. Những tên cướp trông cường tráng, hùng mạnh là thế,

nhưng chúng chỉ thuộc hạng côn đồ, cố tỏ ra ngạo mạn, ra vẻ huênh hoang cả trong thế đứng, cách đi. Trong khi đó, Người Lạ Mặt lại hết sức khiêm nhường và im lặng, ông có tư thái gần như là nhún nhường, nhưng đồng thời cũng bội phần tự tin, không nao núng, sẵn sàng đương đầu với mọi biến cố sắp xảy ra. Tùy cơ ứng biến. Không phản ứng lại. Nhưng cảnh giác và sẵn sàng đáp trả. Vào thời điểm đó, Ryo không đủ từ ngữ để diễn tả. Đây đều là lời của tôi lúc này, khi đang kể chuyện cho các bạn nghe. Hiển nhiên Ryo chưa nói được như vậy nhưng cũng đã cảm nhận được sự hiện hữu và sức ảnh hưởng của những phẩm chất mà Người Lạ Mặt thể hiện, cậu muốn vươn lên trở thành người như thế với tất cả khát vọng cùng sự hăng hái của sức trẻ và tuổi thanh xuân. Giữa những suy nghĩ ngổn ngang, cậu trai trẻ đã ngộ ra một điều gì đó bằng cảm giác tự nhiên và chưa qua rèn giũa của mình.

Dòng suy ngẫm của Ryo bị gián đoạn khi chợt nhận ra đôi chân đã đưa cậu đến một khoảng rừng thưa bằng phẳng, cậu mãi nghĩ quá nên đã vô thức bước theo đường mòn mà không thật sự chú ý, đắm chìm trong thế giới nội tâm với bao nhiêu hồi ức và suy tưởng. Nhưng giờ đây cậu đã đến được nơi có dấu hiệu sinh sống của con người.

Ryo thấy trước mặt mình một túp lều thô sơ mộc mạc, như chỗ dung thân tự dựng của những người dân làng nghèo. Đây có vẻ là chỗ ở của một người duy nhất, không gian vừa đủ để người đó sống cuộc đời thanh đạm và giản dị. Tuy nhiên, dẫu rất đơn sơ, túp lều lại có nét trang nhã lạ kỳ. Dù được xây nên từ những vật liệu cơ bản, có sẵn trong tự nhiên, ở đó vẫn có sự chăm chút của một đôi tay cẩn thận, có phương pháp, biết tận dụng tối đa nguồn vật liệu thô. Ai đã dựng túp lều này ắt hẳn phải khéo léo và tinh tế lắm. Ryo là con trai của một nghệ nhân gốm giỏi. Cha đã rèn cho cậu có con mắt nhà nghề để vừa nhìn là nhận ra ngay sản phẩm thủ công.

Ngoài ra còn có hai cái nhà nhỏ hơn. Một cái trông như nhà kho dùng trữ than, củi đốt cùng các vật liệu để sửa chữa túp lều khi cần thiết, hẳn là chủ nhân của nơi này đã thu thập chúng để phòng xa. Cái còn lại xem ra bỏ trống, có lẽ là chỗ dành cho khách hoặc người du hành ngang qua, để tiếp đãi hoặc mời họ dừng lại nghỉ qua đêm tối. Cách túp lều chính không xa, trên khu đất bằng phía trước, một đồng củi lửa vẫn đang âm ỉ cháy, vài chiếc nồi nấu ăn dựng gần đó với một dụng cụ tự chế để treo nồi bên trên ngọn lửa và điều chỉnh độ cao thích hợp.

Thế nhưng Ryo không hề thấy bóng dáng một ai. Người sống tại đây có thể đang tạm thời ở khuất tầm nhìn hoặc đã đi xa rồi. Nhiều khả năng người này biết được điều gì đó về Ẩn Sĩ. Biết đâu túp lều này chính là nhà, là nơi trú ngụ của ông ấy thì sao. Thậm chí nếu không phải, người sống ở đây chắc cũng đã gặp hoặc biết chỗ tìm Ẩn Sĩ. Hàn Sơn là khu vực rộng lớn nhưng gần như một chốn không người, vì vậy nếu có ai sống tại đây, dù thời gian dài hay ngắn, chắc chắn họ cũng sẽ nhận thấy sự hiện diện của các cư dân khác, thậm chí là những người lánh giềng ở xa tít tắp.

Ryo quyết định điều đúng đắn nhất nên làm lúc này là ở lại và chờ đợi, biết đâu chủ nhân của túp lều sẽ quay về. Vùng núi này hoang vắng và hiu quạnh, ít ra tại đây vẫn có nhà cửa, có sự hiện hữu của con người. Và hoàng hôn đang buông xuống, cơ hội khả dĩ nhất là chờ đợi và hy vọng được ngủ lại trong khu đất đã phát hoang này. Nếu may mắn, cậu có thể quán người trong chăn trên nền nhà của một trong số các túp lều, hoặc nằm gần đám than hồng còn sót lại của ngọn lửa. Biết đâu cậu còn được mời trà hay thức ăn nữa kia. Đó sẽ là thời điểm cho những cuộc trò chuyện. Suy nghĩ của cậu quay về với gia đình mình và trong một khoảnh khắc, dường như cậu nhìn thấy họ bằng đôi mắt trong tâm trí, em gái đang giúp mẹ chuẩn bị bữa tối, cha đang mang củi hoặc than vào để giữ lửa cho chiếc lò sưởi nhỏ giữa ngôi lều quen thuộc bé xinh. Trong một thoáng, một đợt sóng buồn bã chợt ập

đến bữa vây lấy cậu, làm trời dậy khát khao được trở về bên những người thân yêu, trong sự ấm áp thân quen.

Ryo cố tự trấn tĩnh lại. Những cảm xúc thế này chẳng giúp ích chút nào. Đã đến lúc phải trưởng thành rồi. Cậu có một mục tiêu. Nhất định phải nhắc cho bản thân mình nhớ điều đó. Không thể vượt qua cả chặng đường dài chỉ để rút lui và ỉu rĩ quay về trong thất bại và tủi hổ. Đúng vậy. Cậu phải dũng cảm lên, và đôi khi kiên định chờ đợi cũng là dũng cảm. “Tùy cơ ứng biến, có lúc phải hành động, có lúc phải chờ.” Câu nói ấy đã khắc sâu trong tâm trí Ryo. Một trong những châm ngôn sống của cha. Ông đã nói với cậu như thế khi cả hai đang trông lò nung. Nhưng cậu biết rõ cha không chỉ đang bảo ban chuyện chiếc bình gốm mà có ý tứ sâu xa hơn nữa.

Nơi này là nhà của một người nào đó, Ryo nghĩ. Mình không thể dọn chỗ ngủ ở đây khi chưa được mời, như vậy thì thật khiếm nhã quá. Nhưng mình cũng chẳng thể quay ngược lại con đường đã đi và ngủ trên sườn núi. Khu rừng bên dưới trông không phải là chỗ nghỉ an toàn, có thể có rắn hoặc những loài động vật hoang dã nhảy xổ ra tấn công mình từ bóng tối. Mình phải làm sao bây giờ?

Ryo nhận ra tốt hơn hết cậu nên quán mình trong chần và tựa vào cái cây nhỏ mọc ở rìa khu đất trống. Bằng cách này, cậu vừa được thoải mái nghỉ ngơi lại vừa có thể giữ mình tỉnh táo cho đến lúc chủ nhân túp lều trở về, và hẳn là người đó phải xuất hiện trước khi trời tối. Những đốm than hồng ở gần bên cùng với túp lều trước mặt mang lại cho Ryo một niềm an ủi, giúp cậu thấy bớt đơn độc nơi hoang vu, bớt cảm giác thân mình bị phó mặc cho thiên nhiên hoang dã. Phải, đó là điều tốt nhất cậu cần làm lúc này. Gần khoảng rừng thưa có một dòng suối nhỏ chảy qua. Ryo khum hai tay vốc một ngụm nước. Rồi cậu xếp tay nài bên cạnh, đặt chiếc gậy xuống và quán mình trong chần, quyết tâm chờ xem định mệnh sẽ mang đến điều gì.

Thân cây nhỏ nâng đỡ tấm lưng cậu, tán lá trên đầu như một mái che để cậu náu mình khỏi cái rộng lớn mênh mông của bầu trời đêm.

Dù đã cố gắng hết sức để giữ cho mình tỉnh táo, Ryo vẫn nhanh chóng thiếp đi. Trong giấc mơ, cậu đang loay quanh trên một đỉnh núi vắng tanh, tìm kiếm và tìm kiếm. Một giọng nói lặp đi lặp lại trong tai cậu, “Tìm vị Ẩn Sĩ, tìm vị Ẩn Sĩ...”. Nhưng chẳng có nơi nào khả dĩ để kiếm tìm. Thoắt nhiên trên bầu trời, một con Khí Long hiện ra từ sau cụm mây trắng. Những chiếc vảy của nó lóe lên dưới ánh sáng, nó xoay mình và cuộn tròn trong không trung, cậu không có chỗ nào để ẩn nấp, vì thế con rồng nhanh chóng phát hiện ra cậu. Nó bay thấp xuống và lượn lờ ở phía trên, nhìn chòng chọc vào cậu đầy hung tợn, cánh mũi mở rộng xẹt ra từng cụm khói. Ryo nhìn lại nó trong sự kinh sợ và khiếp hãi. Cậu há miệng muốn cất lời, định nói lý với nó, giải thích rằng cậu không hề có ý gây hại hay bất kính, nhưng chẳng có âm thanh nào thoát khỏi cánh phổi hay cuống họng, cậu không thể thốt ra nổi một từ nào.

Ryo bừng tỉnh và nhận ra thực sự đang có một đôi mắt ở bên trên, nhìn xuống gương mặt cậu với vẻ hiếu kỳ. Thế nhưng đó chẳng phải con rồng nào cả, mà là một ông lão. Ông ấy ăn vận giản dị, quần đen, dép tết bằng rơm, bên ngoài khoác chiếc áo đen bằng vải thô. Nhìn vẻ bề ngoài, có thể đoán ông là một nông dân hoặc thầy tu, khó mà nói cho chính xác. Mặc dù tuổi đã cao, trông ông vẫn minh mẫn và khỏe mạnh. Ánh mắt sắc sảo. Ăn mặc chỉnh tề. Mớ tóc còn lại khá ngắn, gương mặt điểm râu bạc.

Phải mất một lúc Ryo mới thoát khỏi trạng thái mơ màng và trở về thực tại. Đầu tiên, cậu giật mình hoảng hốt như hầu hết mọi người khi tỉnh giấc đột ngột. Trong khoảnh khắc, cậu không biết mình là ai, đang làm gì hoặc ở đâu. Một hai giây sau, cậu mới rũ bỏ được hình ảnh con rồng, thay vào đó là ông lão đang ở trước mặt, cậu nhìn ông trân trân như thể đó là một bóng ma, một thực thể đen tối hiện hình. Thế nhưng khi cơn mơ tan đi, cậu nhận

ra không có mối đe dọa nào cả. Ông lão chỉ đang đợi Ryo tỉnh dậy để nói chuyện, và nhiều khả năng ông đã quan sát cậu từ trước, đưa ra những phán đoán và đánh giá thông qua quần áo, diện mạo và hành trang bên cạnh cậu.

“Ôi, ừm, ờ, xin thứ lỗi cho cháu...” Ryo lẩm bẩm, cố trấn tĩnh. Một lữ vì đi bộ cả ngày đường nên cậu thiếp đi như vậy cũng dễ hiểu thôi. Thế nhưng cậu đã hy vọng mình có thể tỉnh táo và tự chủ khi chủ nhân khu đất trống trở về. Cậu muốn tạo ấn tượng tốt, đặc biệt trong trường hợp người xuất hiện là vị Ẩn Sĩ. Ngủ gật giữa mớ hành lý dưới một gốc cây không phải cách cậu dự định giới thiệu về mình.

Ông lão lùi lại vài bước, tạo điều kiện cho Ryo tự trấn tĩnh và đứng dậy để lấy lại phong thái đường hoàng và bày tỏ sự kính trọng với người lớn tuổi. Khi Ryo đã đứng lên và trịnh trọng cúi đầu chào, một cử chỉ được người đối diện đáp lại đúng lễ, dù ông không cúi xuống thấp bằng, thì ông lão bắt đầu cất lời. Giọng ông rõ ràng, điềm đạm, không quá thân thiện cũng không tỏ vẻ thù địch.

“Cậu là ai? Đến đây có việc gì? Cậu bị lạc à?”

Ryo cố gắng hết sức để trả lời các câu hỏi sao cho rành mạch nhất. “Cháu tên là Ryo. Cháu đến từ làng Furukawa, ngôi làng nằm bên Cổ Hà, cách đây khoảng ba ngày đường. Cháu nhận được chỉ huấn đến Hàn Sơn tìm Ẩn Sĩ. Ít phút trước thôi cháu tình cờ lạc vào khoảng rừng thưa này, nhưng chẳng thấy bóng dáng một ai. Vì thế cháu đã ngồi xuống đợi có người xuất hiện để hỏi thăm. Rồi thì, xin ông thứ lỗi, cháu lỡ ngủ quên mất.” Ryo hơi ngượng ngùng khi thú nhận điều đó song vẫn tiếp tục nói: “Liệu ông có thể bảo cháu biết chẳng? Về vị Ẩn Sĩ ở Hàn Sơn ấy ạ? Ông ấy sống gần đây chứ? Làm thế nào cháu tìm được ông ấy? Một người dân ở ngôi làng cách đây nửa ngày đường nói rằng vị Ẩn Sĩ chỉ là huyền thoại. Cháu hoài công vô ích rồi sao? Hay cháu đã hiểu lầm? Và chỉ đang đuổi theo một bóng ma hay câu chuyện cổ hoang đường?”

Ông lão giơ tay lên ngăn dòng câu hỏi đang tuôn ra ào ạt của Ryo. Khi Ryo im lặng, ông mới cất lời, rõ ràng và chậm rãi, với cung cách chừng mực và thận trọng:

“Ta là Unzen. Nơi đây, chốn này, là nhà của ta. Ta không biết vị ẩn sĩ nào ở Hàn Sơn, trừ khi ta chính là người được gọi bằng danh xưng đó. Rất có thể người đã bảo cậu đến đây muốn cậu gặp ta. Ta không nói chắc được điều gì. Hãy kể cho ta nghe nhiều hơn về con người này. Cậu gặp anh ta trong trường hợp nào và điều gì đã khiến anh ta chỉ cậu đến đây tìm kiếm nhân vật gọi là ẩn sĩ?”

Ông lại giơ tay lên một lần nữa, lần này để ngăn Ryo trả lời. “Nhưng cậu cũng kiệt sức rồi, cậu đã đi một quãng đường rất xa. Hãy đến đây ngồi bên ngọn lửa, ta sẽ pha ấm trà giúp cậu tỉnh người và cậu hãy thuật lại toàn bộ câu chuyện cho ta nghe nhé. Và đừng lo về chỗ ngủ đêm nay. Hàn Sơn là một nơi hoang vắng ảm đạm nên chớ nghĩ đến việc ngủ ngoài trời, vả lại quanh đây cũng không có ngôi nhà nào khác. Cậu hãy nghỉ ngơi trong lều dành cho khách. Đó là một nơi khô ráo, ấm áp và cậu sẽ được an toàn.”

Ông lão dẫn Ryo tới bên đồng lửa nơi những đống than hồng vẫn còn âm ỉ cháy, ông chỉ cho Ryo thấy một súc gỗ hồng ra hiệu cho cậu ngồi. Ryo đặt chiếc gậy và tay nải xuống rồi ngồi trên thân cây thấp, tì đầu gối lên mặt đất với hai chân phía sau. Từ vị trí này, cậu quan sát Unzen khơi lại đồng lửa. Rồi ông đổ nước sạch vào chiếc ấm đun bằng kim loại và treo nó lên trên nguồn nhiệt. Từ túp lều chính, ông mang ra một cái khay nhỏ có ấm trà bằng đất sét thô, một hộp trà bằng kim loại, hai chén trà và một thanh tre để khuấy. Trong thời gian đợi nước sôi, Unzen ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ của mình, nhìn thẳng vào Ryo và mở lời đơn giản: “Nào, hãy kể cho ta nghe câu chuyện của cậu. Ngọn gió nào đã mang cậu đến đây...?”

Chương năm

Khi Ryo thuật lại câu chuyện của mình, cậu nhận thấy ông lão lắng nghe vô cùng chăm chú. thỉnh thoảng ông gật đầu hoặc chỉ thốt lên một tiếng à, ừ, không hề cắt lời Ryo mà muốn cho cậu biết ông hiểu hết những gì cậu nói. Đôi lần, ông rót thêm vào chén của Ryo trà lúa mì nóng hổi vừa pha. Mỗi lần như vậy, Ryo lại nghiêm trang ngừng lời theo phong tục, nâng chén trà lên trước mặt và gật đầu cảm ơn khi nó được châm đầy.

Lúc câu chuyện kết thúc, Unzen ngả người về phía trước và vun lại đồng lửa. Ryo yên lặng chờ đợi phản ứng của ông.

“Ta biết người đàn ông đã chỉ cậu đến đây. Cậu đã đúng. Ta *chính là* vị ẩn sĩ mà anh ta nhắc đến. Và nơi đây *là* Hàn Sơn mà anh ấy muốn cậu tới tìm ta. Ta dám chắc người đàn ông cậu miêu tả trong câu chuyện là Akio. Từ những gì cậu kể, đó chỉ có thể là anh ta mà thôi, và hẳn nhiên cũng chỉ có anh ta mới gợi ý cho cậu đến chốn này...” Giọng Unzen nhỏ dần trong lúc ông đắm đắm nhìn vào những hòn than nóng. Rồi ông nói tiếp:

“Dù sao trời cũng đã khuya và cậu sẽ thấm mệt. Bây giờ, đi ngủ là tốt nhất, sáng mai, khi cậu đã khỏe khoắn và tràn đầy quyết tâm, chúng ta sẽ nói chuyện lần nữa. Lúc đó, có lẽ cậu sẽ hiểu rõ mình muốn gì hơn. Và biết đâu ta cũng có thể cho cậu những lời khuyên khôn ngoan hơn. Giờ hãy tạm gác lại và đi nghỉ đã.”

Unzen dẫn Ryo tới một chái nhà nhỏ ở rìa khu đất trống, tại đó cậu có thể tắm rửa và vệ sinh trước khi ngủ. Tiếp đến, Ryo đi về phía túp lều dành cho khách. Cậu tìm thấy một chiếc giường sơ sài đượm mùi hương ngọt ngào của đệm lót cỏ khô. Quấn mình trong chăn, đặt lưng xuống với một cái thở dài mệt nhọc, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi thức dậy vào ngày hôm sau, Ryo có cảm giác như mình chỉ vừa thiếp đi trong ít phút, vậy là giấc ngủ đã đến rất sâu. Tỉnh táo hoàn toàn, cậu khoan khoái ngắm ánh nắng trong veo đang chiếu rọi trên con đường dẫn đến túp lều. Cậu nhồm dậy và vươn vai như một chú mèo, theo thói quen mỗi khi thức giấc. Rồi cậu đi tới bậu cửa để trông ra ngoài.

Ở phía bên kia khoảng rừng thưa, trên khoảng đất khô ráo bằng phẳng, ông lão đang di chuyển một cách lạ lùng, như thể đang nhảy múa. Nhưng nếu đúng là vậy thì ông đang múa theo thứ âm nhạc từ nội tại. Hơi thở của ông sâu và nhịp nhàng, mọi cử động của ông diễn ra tựa hồ đang chiếu chậm. Thi thoảng ông chuyển trọng tâm từ chân này sang chân kia, một chân trụ và chân còn lại vạch một đường trong không khí cho đến khi tìm được điểm tiếp xúc kế tiếp với mặt đất. Hai cánh tay và bàn tay thu vào người, khi thì như đang ra hiệu bằng cử chỉ, khi lại vung ra như đang đẩy văng một kẻ địch, người bạn nhảy hoặc một thể lực vô hình. Ông lão liên tục lách và xoay người, đổi mặt với nhiều hướng khác nhau. Như thể trọng tâm của ông là một trục đứng và mọi chuyển động của ông đều diễn ra hoặc xuất phát từ đó.

Thốt nhiên, khi Ryo đang quan sát, Unzen bỗng di chuyển nhanh gấp bốn lần, thậm chí nhiều hơn. Bầu không khí trở nên căng thẳng và tốc độ của ông đột biến đến phi thực, đặc biệt với một ông lão ở tuổi đó. Thế rồi chớp mắt một cái, Unzen lại quay về nhịp điệu chậm rãi và đều đặn. Ông thu mình trở về tư thế đứng, thực hiện một cú gấp người nhanh gọn với hai tay chấp lại như đang cầu nguyện, một động tác mà Ryo gọi là *gassho*^[1].

Sau đó, Unzen như bước ra khỏi chiếc bong bóng tưởng tượng vây bọc ông trong một không gian khác và trở về thế giới thực của những chuyển động thường ngày, ông bắt gặp Ryo đang theo dõi mình từ khung cửa và vẫy tay chào cậu đầy thân thiện.

“Mỗi sáng luyện tập một lúc để bắt đầu ngày mới, giữ cho mình luôn mạnh khỏe. Đó là thói quen cả đời. Ai bỏ qua những điều như vậy, người đó đang tiến nhanh hơn về phía năm mồ. Nhưng giờ đã đến lúc ăn sáng rồi chàng trai trẻ. Đi thôi. Chúng ta sẽ dùng bữa trong im lặng rồi trò chuyện sau.”

Bấy giờ, Ryo đã nhận thấy Unzen có cách nói như thể điều ông nêu ra là chuyện hiển nhiên. Như thể có một con đường đúng đắn, đã định sẵn để thực hiện những việc bình thường, cơ bản. Biểu hiện này, nếu xuất phát từ một ai đó khác, hẳn sẽ tạo cảm giác dạy đời trịch thượng. Nhưng với cách nói của Unzen, ta lại có cảm giác như ông chỉ đơn giản là đang trình bày về trật tự của vạn vật tự nhiên, có lẽ vì vậy mà Ryo đón nhận lời ông một cách thanh thản kỳ lạ, chẳng cần đặt câu hỏi hay phải tỏ ra “biết cư xử”. Mọi chuyện dường như cứ thuận theo một dòng chảy tự nhiên mà tiếp diễn quanh ông lão. Điều này khiến Ryo chú ý và đem lòng thán phục.

Sau bữa sáng thanh đạm với cháo hạt kê, trà lúa mì và nước, Unzen chính thức và thẳng thắn hỏi chuyện với Ryo.

“Vậy là, cậu muốn học những kỹ năng đã thấy ở Akio khi anh ta đối đầu với bọn cướp tại ngôi làng của cậu...”

Ryo sốt sắng gật đầu.

Unzen nói tiếp: “Chuyện như vậy không thể học xong trong một sớm một chiều, chúng không đơn thuần chỉ là những kỹ thuật hay mẹo vặt. Người học nhất định phải dốc toàn tâm toàn ý, toàn bộ sức lực cộng với luyện tập không ngừng. Không chỉ học một thời gian là xong, đây là trọng trách phải mang theo cả cuộc đời. Cậu có chắc quyết tâm của mình đủ lớn

để đảm đương việc đó? Liệu trái tim cậu có đủ nóng và cái đầu cậu có đủ lạnh để dẫn thân vào con đường này?”

Câu hỏi cuối nghe sao thật lạ lùng, nhưng Ryo cảm nhận được ý nghĩa của nó. Cậu nghĩ rằng trong con người mình thực sự sẵn có nguồn sức mạnh mà hành trình phía trước đòi hỏi, chỉ cần học cách sử dụng và kiểm soát chúng thôi, vì thế cậu gật đầu quả quyết: “Vâng, thưa ông, có chứ. Cháu tin là có...”

“Tin thôi chưa đủ. Niềm tin là thứ rất yếu ớt. Niềm tin chỉ dành cho những kẻ đầu óc nông cạn, chỉ biết chơi chữ, lái nhái những điều vô nghĩa và nghĩ ngợi lung tung. Phải biết nhận thức và cảm thụ, nhất định thế. Cậu cần cảm được chứ không chỉ nghĩ thôi. Thậm chí còn phải cảm thật sâu nữa. Cậu có nhận thấy trong bản thân có động lực, mục đích sâu sắc để bước vào hành trình này?”

Ryo ngập ngừng. Rồi cậu trả lời: “Cháu mới mười ba tuổi, sắp lên mười bốn. Cháu đã rời khỏi gia đình và một mình đến tận đây. Cháu đã tìm thấy ông, chỉ với một vài câu nói. Điều đó không chứng tỏ được gì sao?”

Bất thành lời, Unzen phá lên cười trước vẻ nghiêm túc của cậu bé. “Chà, ta đã hỏi quá nhiều khi còn quá sớm. Thứ lỗi cho ta. Đã lâu rồi ta không phải cân nhắc những việc thế này. Con có thể ở lại nếu muốn. Rồi thì khi nào con có vẻ đã sẵn sàng, có thể ta sẽ dạy con một vài điều ta biết. Biết đâu ta sẽ truyền lại được một phần những gì mình lĩnh hội. Nhưng ta báo trước, việc này không hề đơn giản. Quá trình sắp tới sẽ chẳng dễ dàng.”

Thế là quyết định đã được đưa ra. Ryo được phép ở lại. Rồi đây, khi đến thời điểm Unzen cho là thích hợp, ông sẽ truyền thụ cho Ryo một số kỹ năng mà vì chúng cậu đã tìm đến tận đây. Trong một thoáng, Ryo gần như không tin nổi hành trình của mình đã thực sự bắt đầu, rằng cậu đang bước vào quá trình trui rèn để trở thành... Chính xác là gì nhỉ? Một võ sĩ? Một đấu sĩ? Còn phải chờ xem sao. Mà có khi sau này cũng chẳng có từ nào để

gọi nghề nghiệp đó. Thế nhưng mọi bản khoản trong Ryo đã sớm bị gạt đi khi cậu bận rộn với cuộc sống mới cùng Unzen ngày này qua ngày khác, giờ này qua giờ khác và thậm chí phút này qua phút khác.

Chương sáu

Giai đoạn đầu tiên trong quá trình rèn luyện của Ryo chỉ đơn giản là học cách làm việc sao cho “ra hồn”, theo lối diễn đạt của Unzen. Nhiệm vụ của cậu bao gồm trông coi chỗ ở và thực hiện tất tần tật những việc cần thiết để có một cuộc sống tươm tất, lành mạnh tại một khoảng rừng thưa nơi lưng chừng sườn núi. Đối với Ryo, quá trình này có vẻ chẳng liên quan gì đến kỹ năng đánh đấm hay giao chiến mà giống đang học việc để trở thành người hầu cận cho Unzen hơn. Song Unzen lại là bậc thầy và là người duy nhất am tường những kỹ năng mà Ryo đang ước mong lĩnh hội. Thế nên cậu còn có thể làm gì khác ngoài việc bắt tay vào làm như được bảo? Biết đâu đó lại là một phần của quá trình rèn luyện thì sao?

Lạ thay, Unzen tỏ ra đặc biệt quan tâm đến cách Ryo tiến hành những công việc thường ngày, chẳng hạn như lúc cậu ì ạch khuân chiếc thùng gỗ chứa đầy nước mức từ dòng suối. Chiếc thùng nặng và nước sóng sánh tràn cả ra ngoài, làm ướt chân Ryo và nền đất xung quanh.

“Dừng lại. Đợi đã,” Unzen lên tiếng, băng qua khoảng rừng trống và tiến lại chỗ cậu.

“Nhìn đây.” Nói rồi ông giành lấy chiếc thùng để chỉ cậu cách cầm cho chắc chắn hơn. Ông thử đi vài bước và Ryo để ý bàn tay nắm chặt của ông, cũng như cách ông giữ thùng sao cho tương thích với chuyển động cơ thể, giúp khối nước bên trong duy trì được trạng thái cân bằng khi cất bước.

“Nhìn kĩ bàn chân, cẳng chân của ta nữa...”

Ryo quan sát trong khi Unzen bước đi thật chậm để giảng giải cho cậu rõ hơn về tác động của dáng đứng và tư thế đối với sự ổn định của thùng nước khi di chuyển trong không gian.

“Con thấy chưa...? Nào, thử đi.” Unzen chăm chú dõi theo trong lúc Ryo cố bắt chước tay cầm và dáng người ông.

“Được, tốt hơn rồi. Nhưng cần phải tập thêm chút nữa, thế này.” Unzen sửa lại tay nắm của Ryo và cúi xuống để chỉnh hai chân cậu về tư thế vững vàng hơn. Ryo cảm nhận được sự khác biệt ngay lập tức.

Có rất nhiều những khoảnh khắc như vậy trong cuộc sống thường nhật của Ryo vào những tuần lễ tiếp theo. Dường như Unzen đang luyện cho cậu cách di chuyển một cách có kiểm soát và ý thức. Đôi khi điều đó gợi cho Ryo nhớ về cách xử lý và tạo hình đất sét mà cha đã dạy trong xưởng gốm. Unzen cũng mang cùng sự chú tâm và ân cần như thế trong từng chuyển động, từng công việc, dù chúng nhỏ nhất hay có vẻ tầm thường đến mấy. Hiện tại là xô chậu cùng chổi quét, có lẽ sau này là đao kiếm cùng gậy gộc?

Thế nhưng đến một lúc, sau một vài tháng được huấn luyện như thế, Ryo bắt đầu cảm thấy một sự bức dọc, bứt rứt trong cuộc sống thường nhật nơi ngọn núi.

Mình lặn lội đến đây để được giống như Akio, cậu nghĩ. Nhưng lúc này mình có khác chi một cô hầu quanh quẩn trong xó bếp của một người nông dân. Phẩm giá ở đâu trong những việc thế này? Đâu rồi danh dự mà mình mong muốn? Tại sao Unzen không dạy cho mình kỹ năng chiến đấu? Phải chăng đây chỉ là trò lừa bịp để ông ta có một tên hầu dễ sai bảo? Biết đâu với ông, mình chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi?

Ryo trực tiếp hỏi thầy Unzen khi cả hai đang lặng im nhấm nháp tách trà bên ngọn lửa. Hiển nhiên là cậu phải hỏi sao cho khéo, cốt để giấu đi bất

kỳ dấu hiệu nào của sự mất kiên nhẫn hay cáu giận. Thế nhưng cái cách cậu cất cao giọng dù cố kiểm soát đã tố cáo tâm trạng thất vọng nơi cậu, và Unzen có thể nhận thấy điều đó.

“Hừm, để ta suy nghĩ,” Unzen bảo.

Tiếp theo là một khoảng lặng thật dài khi Ryo chờ đợi câu trả lời. Cậu e rằng mình đã làm phật ý Unzen, rằng mình vượt quá giới hạn khi đưa ra câu hỏi như vậy. Suy cho cùng, cậu có học được gì hay không thì đều phụ thuộc cả vào người thầy ấy. Còn nơi nào khác cho cậu được tiếp nhận sự huấn luyện thế này đâu? Cậu chỉ là con trai của một người thợ gốm, xuất thân từ một ngôi làng nhỏ, chẳng có lấy một mối quan hệ nào đặc biệt. Sẽ ra sao nếu Unzen nghĩ cậu là kẻ vô ơn bạc nghĩa và đuổi cậu đi? Cậu sẽ làm gì kế tiếp? Cậu còn nơi nào để tìm tới đâu ngoài trở về nhà trong thất bại ê chề?

“Quá trình rèn luyện của con sẽ sớm bắt đầu. Ta đang nói về kỹ năng chiến đấu mà con muốn đấy. Thế nhưng từ ngày đầu tiên, ta đã từng bước tập dượt cho con rồi, con không nhận ra sao? Song vì con đã đề cập đến chuyện này, có lẽ đã đến lúc phải tiến thêm một bước. Đừng hỏi nhiều nữa. Cứ tiếp tục như từ trước đến giờ. Ngày mai, khi thời khắc đã điểm, chúng ta sẽ bắt đầu...”

Unzen ngừng tại đó và Ryo hiểu rõ rằng không nên hỏi thêm nữa. Dẫu sao cậu cũng đã có cho mình một câu trả lời sáng tỏ. Mọi thứ có vẻ tràn đầy hứa hẹn. Ngày mai, buổi học chiến đấu... Cậu sẽ được học những gì đây?

Thế rồi ngày lại bắt đầu mà không có thay đổi nào đặc biệt. Nhiệm vụ đầu tiên của cậu là xén cỏ ở rìa khoảng đất trống này. Nếu để quá lâu, cây rừng sẽ mọc lại và phủ lấy khu nhà của họ. Ryo đã học được rằng thiên nhiên sẽ lấy lại tất cả những gì vốn dĩ thuộc về nó, khi con người thờ ơ bỏ mặc đủ lâu. Thế là giờ đây cậu cầm cuí xén cỏ và nhớ lại mảnh vườn nhỏ

sau ngôi nhà ở quê hương. Cậu làm việc trong vô thức trong lúc tâm trí trôi dạt về gia đình và ngôi làng quen thuộc.

Bất thành linh, một cú đánh giáng xuống, khiến cậu ngã chúi đầu vào đám cỏ đang xén. Ryo choáng váng, thần trí rối loạn, đầu óc quay cuồng. Khi không bỗng nhiên đòn tấn công ập tới. Lấy lại ý thức, cậu xoay người và giơ tay lên phòng thủ, lo sợ sẽ có thêm một đòn đau khác. Unzen đang đứng bên trên cậu với một chiếc gậy có đệm lót. Lớp đệm giúp Ryo không bị thương nặng nhưng vai cậu, chỗ bị đánh, thì không ngừng nhức nhối, hẳn sẽ để lại dấu tích là một vết bầm cùng cơn đau âm ỉ.

Ryo cầu nhàu phản đối cú đòn như trời giáng của Unzen.

“Sao thầy lại đánh con mạnh như vậy ạ? Con đang làm nhiệm vụ của mình cơ mà. Thầy biết được con đang lơ đãng sao? Thầy đoán ra từ cách con làm việc, cách con hành động ạ? Thầy có khả năng đọc được ý nghĩ của người khác nữa hả thầy? Đây là hình phạt vì đêm qua con đã xử sự không phải phép chăng? Con nên nghĩ thế nào về việc này đây?”

Unzen đáp lại một cách nhẹ nhàng nhưng kiên quyết: “Không có lời giải thích nào cả. Giai đoạn kế tiếp trong quá trình rèn luyện của con đã bắt đầu. Hãy luôn đề cao cảnh giác. Tiếp tục làm nhiệm vụ của con đi...”

Nói đến đây, ông quay lại với việc của mình, khuất khỏi tầm mắt Ryo.

Vì sao thầy Unzen làm thế với cậu? Đó có phải một cách trừng phạt không? Đúng thật là Ryo đang mải suy nghĩ vẩn vơ. Cậu đã được dạy phải tiến hành công việc được giao với sự tập trung cao độ và không được mộng tưởng linh tinh. Unzen gọi đó là “để tâm” làm việc, tức là dồn hết tâm sức vào nhiệm vụ, không phải tay làm mà đầu óc mơ màng ở đâu ở đâu. Unzen từng dặn rằng đó là cách chuẩn bị cho bản thân thực sự “sẵn sàng” khi đối mặt với địch thủ. Ryo ngộ ra, theo một nghĩa nào đó, “học cách làm những việc bình thường sao cho ra hồn” chính là cốt lõi của quá trình rèn luyện, và quá trình đó đã bắt đầu từ rất lâu rồi.

Từ lúc ấy trở đi, những tình huống tương tự cứ xảy ra hoài. Bất kể Ryo đang làm gì, và kỳ lạ thay, bất cứ lúc nào cậu trở nên lơ đãng là ngay lập tức Unzen tấn công cậu, hoàn toàn bất ngờ và chẳng có lấy một lời cảnh báo. Sau lần thứ ba bị như vậy, cậu nhận ra mình phải luôn cảnh giác nếu không muốn bị thương. Cậu bắt đầu tìm cách làm việc sao cho vừa có thể tập trung vào nhiệm vụ trước mắt, vừa lưu ý được tới môi trường xung quanh, sở hữu giác quan tinh nhạy của tuổi trẻ, cậu tự điều chỉnh chúng để bản thân trở nên cảnh giác hơn với mọi âm thanh và chuyển động, vốn có thể là chỉ báo cho một cuộc tấn công bất ngờ của người thầy. Chẳng bao lâu sau, Ryo đã tập được phản xạ lập tức xoay người lại cả khi một chú chim đậu lên cành cây phía trên đầu cậu hay anh chuột nhắt ló đầu ra gần chỗ cậu làm.

Dần dần, cậu trở nên tinh tường hơn trong việc phân biệt giữa âm thanh, chuyển động nguy hiểm với an toàn. Thậm chí cậu còn cảm nhận được sự hình thành của một giác quan lạ không tên, là tiên cảm hay linh tính về một biến cố nào đó sắp xảy đến. Thế nhưng cách này không đáng tin cho lắm, vì thi thoảng cậu quay ngoắt lại mà chẳng thấy gì khác thường, và Unzen thì đang ở tít bên kia khoảng rừng thưa, đang đọc một cuộn giấy da hay sửa chữa một món dụng cụ. Có khi ông chỉ ngược lên, bắt gặp ánh mắt đầy nghi ngại của Ryo rồi gật gù, vẻ mặt điềm tĩnh mà cậu không tài nào nhìn thấu. Đôi lúc Ryo có cảm giác thầy cố tình trêu chọc mình. Phải chăng Unzen đang thể hiện khiêu hài hước? Khó mà chắc chắn được, và gắng hỏi cũng chẳng ích gì. Dù Unzen có giải đáp, đó cũng sẽ là kiểu câu trả lời khiến người ta phải đặt ra nhiều câu hỏi nữa. Tốt hơn là Ryo cứ tiếp tục nhiệm vụ của mình và luôn luôn cảnh giác thôi.

Có lần, một việc khác thường xảy ra khi cậu đang múc nước vào thùng gỗ. Dùng một cái gàu tre để lấy nước, cậu hết sức tập trung vào việc đang làm, đúng như lời dạy của thầy, và rồi có một cái gì đó đánh động cậu,

khiến cậu trở nên cảnh giác. Sau này nghĩ lại, Ryo cũng không rõ tín hiệu là gì. Có phải là ánh ngày đang chiếu trên dòng nước bỗng dừng hơi thắm lại? Hay tiếng sột soạt rất khẽ của áo quần? Hay cậu đã nhận thấy rung động mơ hồ của một bàn chân đặt sát bên mình, trên mặt đất phía sau lưng? Bất kể nguyên nhân tại sao, cậu cũng đã quay phắt người lại và ném mạnh chiếc gàu múc nước vào thứ đang lại gần cậu. Bấy giờ phản xạ của Ryo đã nhanh hơn suy nghĩ và trong trường hợp này, chính bản năng đã bảo vệ cậu khỏi lãnh một đòn đau. Đến lúc hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cậu thấy một vệt nước hình vòng cung từ chiếc gàu bắn lên người Unzen. Thầy đã một tay tóm gọn chiếc gàu khi nó bay tới.

Ryo há hốc miệng, kinh hoàng trước hành vi thiếu tôn kính vừa gây ra - làm cho Unzen, người thầy của mình, bị ướt. Song Unzen lại đang cười. Gương mặt dạn dày sương gió dường như bùng lên vì vui thích trước chuyện vừa xảy đến.

“Ồ, tốt lắm!” Unzen tán dương. “Ta thậm chí không tránh kịp chỗ nước này!”

Thế nhưng sự chú ý của Ryo đã dồn vào cú đón bắt khéo léo dường như không cần cố gắng của thầy. Một lần nữa, cậu bị ấn tượng mạnh trước kỹ năng và sự linh hoạt mà người đàn ông cao tuổi này thể hiện. Tuy vậy, Ryo vẫn giữ im lặng để chờ xem Unzen sẽ nói gì kế tiếp.

“Con đã bước đầu tiến bộ trong hai giai đoạn quan trọng của quá trình rèn luyện, cả hai đều chưa hoàn tất. Xét về mặt nào đó, các giai đoạn sẽ chẳng bao giờ kết thúc. Nhưng một khi đã nắm vững được cái cơ bản, con có thể bước sang giai đoạn tiếp theo. Dần dần, các giai đoạn khác nhau sẽ bắt đầu bổ sung và củng cố cho nhau. Tiếp tục rèn luyện và từ từ con sẽ hiểu. Đó là nếu con chắc chắn mình muốn đi tiếp. Nói ta nghe xem. Con còn muốn bước tiếp không? Vẫn giữ vững quyết tâm của mình chứ?”

“Dạ, tất nhiên rồi thưa thầy, quyết tâm trong con không hề lay chuyển,” Ryo vội đáp, không muốn Unzen có chút nghi ngại nào về sự kiên tâm của cậu.

“Được rồi,” Unzen nói, “con đã phần nào biết cách làm việc sao cho đúng cách, với sự tập trung cao độ. Con cũng học được cách cảnh giác trước những đòn tấn công đột xuất. Giờ đây, chúng ta cần luyện tập cách tự vệ hiệu quả khi có một đòn tấn công bất ngờ nhằm vào con như cú đánh mới đây. Không phải bao giờ cũng có sẵn một chiếc gàu nước để con dùng chống trả.”

Unzen mỉm cười khi nói đến đó và Ryo nhận ra thầy đang đùa. Cậu bắt đầu phát hiện một khía cạnh rất con người ở thầy mình, ẩn dưới lớp vỏ bọc điềm tĩnh mà Unzen thường giữ kĩ. Đó là sự ấm áp và khiếu hài hước mà không phải lúc nào cũng được ông biểu hiện ra.

“Ngày mai chúng ta bắt đầu. Con sẽ bước sang học cách tự vệ trước kẻ tấn công, ở một khía cạnh nào đó, việc này còn quan trọng hơn cả chủ động tấn công và gây thương tích. Làm thế nào để né một cú đánh, làm thế nào để tránh khỏi nguy hiểm khi nó đến. Đó cũng là cả một nghệ thuật. Không đánh là cách đánh hữu hiệu nhất.”

Trong thoáng chốc, một ký ức vụt qua tâm trí Ryo, gọi lại giây phút Akio cúi xuống để né nhát chém của tên cướp, lách sang bên thật nhanh khiến tên này đang lao tới thì bị mất thăng bằng, lợi dụng sức nặng và lực đánh của chính tên cướp để chống lại hấn. Phải, đó đúng là kỹ năng mà Ryo đến đây để học.

Chương bảy

Khi quá trình rèn luyện kỹ thuật cận chiến bắt đầu, Ryo có cảm giác cuối cùng mình cũng được làm điều mà bản thân đã lặn lội đến đây để thực hiện. Đến lúc này cậu mới bước sang học kỹ năng mình muốn lĩnh hội nhưng đã kịp tỏ tường ý nghĩa những giai đoạn ban đầu mà Unzen buộc cậu trải qua. Cậu hiểu rằng sự chú ý để làm việc cho đúng cách, cùng với trạng thái cảnh giác và ý thức cao độ trước mọi diễn tiến xung quanh, sẽ là nền tảng vững chắc để phát triển kỹ năng chiến đấu cho những cuộc giao tranh thực thụ.

Chính thức bước vào quá trình rèn luyện, Unzen không hề gây thất vọng. Đúng là ông đã có tuổi và ắt chỉ còn là cái bóng của chính mình ngày trai trẻ. Thế nhưng ông vẫn bỏ xa Ryo về cả tốc độ và sức mạnh. Đối với Ryo, những gì mà thầy có thể làm được ở độ tuổi này quả thật thần kỳ. Thầy hoàn toàn có khả năng thử thách Ryo đạt đến giới hạn cực độ.

“Con còn trẻ,” Unzen khích lệ Ryo. “Đây là thời điểm thuận lợi để chúng ta bắt đầu. Con lại có thái độ tích cực khi nhập cuộc. Những ngày ở xưởng gốm của cha con đã phát huy tác dụng tốt. Ông ấy đã truyền cho con những nguyên tắc và phương châm tuyệt vời. Làm việc với đất sét là bước chuẩn bị hoàn hảo cho vận khí.”

Vận khí. Đó là khái niệm thỉnh thoảng Unzen vẫn dùng. Hay còn gọi là điều khiển chuyển động. Một lần nữa, nó làm Ryo nghĩ về nhảy múa, tạo

cảm giác về sự linh hoạt uyển chuyển đến tinh tế như thể một vũ điệu xuyên thời gian và không gian, vượt qua trọng lực và mọi sức mạnh thông thường. Unzen bảo nó giống như can thiệp nhiều hơn tác động. Như dự phần vào cách mọi việc diễn ra, thay vì cố gắng chống lại chúng. Đây là một nghệ thuật đòi hỏi sự nhạy cảm, chú tâm, tinh ý và nhanh nhẹn, thay vì sức mạnh hay sức nặng. Tốc độ và sự khéo léo sẽ chế ngự vũ lực. Đó là cách Akio đã dùng để đánh bại những tên cướp.

Kể từ lúc ấy, quá trình rèn luyện của Ryo dần tăng tốc. Cậu được huấn luyện đồng thời nhiều kỹ thuật cụ thể: cách luân lách và lẩn tránh, cách thoát khỏi tình thế hiểm nghèo, cách tránh một đòn tấn công rồi tức thời đáp trả. Luyện cách làm thế nào để dồn hết sức ra đòn khi cấp thiết, nhưng cũng biết cách nương tay nhằm giảm thiểu thương tích hay tổn hại cho đối thủ, nếu cần.

Ngày lại ngày trôi qua với những buổi tập chiến đấu một đối một. Bên cạnh đó là vô số giờ rèn luyện, lúc thì nâng cao thể lực, lúc tập tính uyển chuyển, khi lại nhằm củng cố khả năng giữ thăng bằng, vân vân. Với bao nhiêu là cái phải dạy và phải học, cộng thêm việc thường ngày là coi sóc cho chỗ ở gọn gàng, thời gian của họ thấm thoát trôi qua. Chính Unzen đã chỉ cho Ryo thấy điều đó vào cuối một ngày dài.

“Con đến đây cũng được khá lâu rồi,” thầy nói với Ryo khi họ đang ngồi nhấm nháp tách trà bên ngọn lửa, nghe chiều buông xuống. “Ta đã đánh dấu ngày con xuất hiện tại nơi này, và theo tính toán của ta, tới hôm nay thì tròn một năm. Con đã làm rất tốt. Quyết định tới đây của con là đúng đắn. Bất kể sau này có chuyện gì, con cũng đã học hỏi được nhiều điều.”

Trong khi Unzen nói, Ryo bỗng phát hiện những ngày này ông lão trước mặt mình trông có vẻ trẻ trung hơn bội phần. Phải chăng bản thân Unzen cũng nhận được một điều gì đó từ quá trình rèn luyện? Có lẽ đó không phải

là quá trình một chiều, có lẽ việc truyền thụ kỹ năng cho một môn đồ trẻ tuổi đã mang đến cho ông cảm giác mới về mục đích, góp phần làm cho cuộc đời ông sinh động hơn lên...?

Song Unzen lại tiếp lời: “Về mặt chiến đấu, ta chẳng còn gì nhiều để bảo ban con. Ta cần phải trẻ khỏe hơn, đặc biệt là khi con ngày một lớn và sung sức. Về mặt giao chiến, có lẽ ta còn dạy được cho con thêm một vài điều nữa. Nhưng trước khi xong việc, ta có một phần cần thêm vào quá trình rèn luyện của con để hoàn thành phần kỹ năng chiến đấu cơ bản.”

Đó có thể là gì nhỉ? Ryo tự hỏi. Còn kiến thức nào nữa để học sao? Một dạng kỹ năng mới chưa từng đề cập? Cậu cố tưởng tượng xem đó là gì nhưng chẳng tìm được câu trả lời để lấp đầy khoảng trống mà câu hỏi đó đã gợi mở trong đầu. Cậu đợi nghe thêm, nhưng Unzen đã kết thúc cuộc nói chuyện. Thế là Ryo hiểu rằng tất cả những gì cậu phải làm lúc này là chờ đợi. Việc gì đến rồi sẽ đến.

“Hầu hết những gì con đã học,” Unzen tiếp tục câu chuyện vào hôm sau, “đều là hành động. Về cách chiến đấu. Cách di chuyển. Cách tránh đòn và ra chiêu. Nhưng con có nhận thấy ta cũng đã âm thầm dạy con cách “tĩnh” giữa bao nhiêu cái động...”

“Ý thầy là lúc thầy dạy con chờ đợi, quan sát đường tấn công của đối thủ phải không?” Ryo ngắt lời. Hiếm khi cậu xen vào như vậy khi Unzen đang giảng giải, nhưng Unzen có vẻ chẳng lấy làm bận tâm.

Ông lập tức tiếp lời: “Đúng, rất chính xác. Đó là cách để tĩnh. Hoàn toàn ở trạng thái chờ. Không bị động mà luôn cảnh giác, đợi nước đánh đầu tiên để có đối sách thích hợp.” Đến đây Unzen chìm vào im lặng và suy tư, vì vậy Ryo kiên nhẫn đợi xem thầy sẽ nói gì kế tiếp.

“Trạng thái tĩnh tại đó. Con hãy nhớ lại cách chúng ta tập trung vào hơi thở như một phần của cái tĩnh. Con đã luyện cách thở để luôn vững vàng và sẵn sàng trước mọi biến cố. Con ghi nhớ tầm quan trọng của việc kiểm soát hơi thở để hòa hợp với bản thân mình, như ta từng dạy. Đồng thời, đó cũng là một phương pháp hữu hiệu để chuyển hướng nỗi sợ, xoa dịu những xúc cảm có khả năng làm suy giảm hiệu quả chiến đấu và sự kiểm soát của con.”

Ryo gật đầu. Cậu đã thấm nhuần những bài học đó và chưa bao giờ lơ là luyện tập trong suốt quá trình rèn luyện với Unzen.

“Bây giờ,” Unzen nói, “ta muốn con hiểu thêm về cái tĩnh, về không-hành-động. Đây là bài học *tĩnh* thay vì *động*. Sẽ có thời điểm thích hợp để động, cũng như thời điểm thích hợp để tĩnh. Chúng ta cần phải phân định rõ và biết làm thế nào để *tĩnh* khi không có gì để *động*.”

Ryo cảm thấy hơi choáng váng trước cuộc nói chuyện toàn khái niệm này. Cậu bắt đầu cảm thấy như thể thầy chỉ nói nhăng nói cuội, một thành ngữ hay được người làng cậu dùng.

Dường như nhận ra nỗi băn khoăn của Ryo, Unzen ngừng lời. “Lý thuyết thế là đủ rồi. Quan sát bằng mắt thì tốt hơn. Trong những trường hợp như thế này thì nói mười không bằng làm một. Ta muốn con học cách *ngồi thiền*. Nghe có vẻ kỳ quặc, nhưng đó là một phương pháp luyện tập cổ xưa với nhiều ý nghĩa. Muốn học thì phải hành, chứ nói không nào có ích gì.”

Và thế là Unzen bắt đầu dạy Ryo nghệ thuật ngồi thiền. Đầu tiên, họ tập tư thế để ngồi được lâu mà không bị tê, đau nhức, buồn ngủ hay ngứa ngáy tay chân. Đây là cách để phát huy tối đa năng lực cảnh giác khi ta không làm gì cả. Khi bước này đã ổn, Unzen tiếp tục dạy Ryo cách hít thở diềm tĩnh và nhịp nhàng, đưa khí vào bụng thay vì lồng ngực, cách tập trung sự chú ý vào hơi thở, cách chấp nhận cũng như buông bỏ những suy nghĩ sắp hiện lên trong tâm trí cậu khi ngồi như vậy, không bận việc gì.

Ryo tập đếm nhịp thở theo nhiều cách, nhằm duy trì sự tập trung tinh thần. Rồi cậu học cách bỏ qua việc đếm và chỉ theo dõi hơi thở mang luồng không khí vào ra cơ thể. Thảng hoặc, trong lúc luyện tập kỹ thuật này, cậu dường như rơi vào trạng thái xuất thần nhập định, như thể đang ở trong một chiều không gian khác, như thể cậu đang ngồi dưới đáy đại dương sâu thẳm thẳm và hầu như mọi hoạt động sống đều đang tiếp diễn ở mặt biển bên trên.

Khi cậu kể với Unzen về điều này, thầy chỉ mỉm cười và nói: “Phải, việc như vậy thường xảy ra thôi. Con đừng coi là nghiêm trọng quá. Tinh thần, thể xác, mối tương quan giữa chúng, đó là một hiện tượng phi thường, đầy ắp những điều kỳ bí và lạ lẫm. Thế nhưng nó không phải là phép thuật hay mộng tưởng. Chỉ là ý thức đang nhảy vũ điệu của nó. Hãy lưu ý tư thế ngồi... Và hơi thở. Con cần nắm giữ hai chìa khóa đó. Dù có bất cứ mất mát nào xảy đến trong đời, miễn là con còn sống, còn thể ngồi... Và còn hơi thở. Chúng sẽ đưa con vượt qua tất cả. Hãy nhớ lấy, ngay cả khi ngay lúc này con chưa thông suốt, cứ để đó cho tương lai. Đây có thể là điều quan trọng nhất mà ta dạy được cho con.” Trong một thoáng, trông Unzen vô cùng nghiêm trang, trầm ngâm, tư lự. Rồi ông tiếp: “Con phải luyện tập, học cách rèn một kỹ năng, ngồi thiền và hít thở và duy trì sự tập trung, sự tồn tại của mình trong một trạng thái cân bằng. Nghệ thuật này có một khía cạnh mà ta muốn cùng con thăm dò xa hơn, nhưng chưa phải lúc. Sớm thôi. Khi đầu óc chúng ta tỉnh táo và nhạy bén hơn. Ngày mai, có thể.”

Chương tám

“Ta muốn con nghĩ,” Unzen bảo, “về nơi con bắt đầu và nơi con kết thúc. Không phải theo trật tự thời gian, với việc sinh ra và chết đi, mà trong không gian. Hãy cân nhắc. Con có thể trả lời được câu hỏi “cái gì là con và cái gì không phải là con” hay không?”

Ryo lặng đi. Là câu hỏi mẹo chẳng? Liệu có cái bẫy nào trong đó?

Unzen xen vào: “Đừng nghĩ quá nhiều. Con thấy sao cứ tự nhiên nói đó.”

Ryo tự vỗ vào người mình. Đầu, ngực, hông, đôi chân. “Đây là con.” Rồi cậu vỗ vào không khí xung quanh, làm động tác như đang đẩy ra xa. “Còn đây không phải là con.” Rồi cậu bối rối mỉm cười với Unzen, tò mò quan sát phản ứng của ông. Một suy nghĩ nảy ra và cậu nhanh nhẩu bổ sung: “Làn da, cùng tất cả những thứ bên trong nó, chính là con. Những gì vượt xa hơn và nằm ngoài đó, ngoại trừ móng tay và tóc, đều không phải là con. Con là cái được bọc dưới da mình, con nghĩ thế.”

“Trông thì có vẻ là như vậy,” Unzen nói. “Nhưng hãy trả lời ta. Có bao giờ một thứ gì đó ngoài kia, ngoài lớp da, xâm nhập vào bên trong con chưa?”

Ryo ngẫm nghĩ thêm. Rồi ngộ ra, cậu thêm vào: “Ôi, thức ăn, dĩ nhiên rồi. Chà, còn thức uống nữa chứ. Những gì con ăn và uống vào bên trong cơ thể, đi khắp người con, và rồi thoát ra ở đâu kia. Dù vậy theo con nghĩ, một

ít trong số đó sẽ trở thành một phần của con. Chúng nuôi dưỡng con lớn lên.”

“Nói vậy là con thừa nhận mình không tồn tại độc lập với phần còn lại của vũ trụ? Dù con có thể tự do đi lại trên bề mặt thế giới, con không phải là một thực thể tồn tại tách biệt...?” Trước khi Ryo có thể trả lời, Unzen lại gắng hỏi xa hơn: “Nhưng liệu con có còn bỏ qua một điều nào khác không, một hoặc một vài phần của vũ trụ có khả năng hiện diện bên trong con, cho dù thoát trông chúng dường như không thuộc về con, nằm bên ngoài con?”

Ryo tỏ ra lúng túng.

Đột nhiên, Unzen quay lại với giọng ông vẫn dùng khi huấn luyện cậu: “Nhanh nào, nín thở đi! Ngồi yên và nín thở. Ngậm miệng và bóp chặt mũi lại.”

Ryo làm theo.

“Giờ hãy giữ nguyên như vậy.”

Ryo đã quá quen với việc nhất nhất làm theo các chỉ huấn mỗi khi Unzen dùng giọng đó. Thầy luôn luôn có dụng ý của mình. Unzen không bao giờ yêu cầu Ryo thực hiện bất cứ điều gì mà không có lý do. Vì thế cậu chỉ đơn giản làm như được bảo. Một lúc sau, cậu bắt đầu cảm thấy nôn nao, hoa mắt cho đến khi phải há miệng hớp hơi và đứng dậy hít thở thật sâu, nhẹ lắc đầu qua lại.

“Không khí,” cậu nói, “không khí...”

“Đúng vậy,” Unzen đáp. “Con không hề tách rời khỏi vạn vật chung quanh. Con có ý thức rằng mình là một cá thể riêng rẽ, độc lập. Song trên thực tế, con gắn với tất cả mọi thứ bao bọc quanh con, bất kể xa gần. Hãy nhìn cái cây đằng kia xem.” Ông chỉ cây anh đào ở rìa khoảng rừng thưa. “Giờ nhắm mắt lại. Con có thể nhìn thấy cái cây trong tâm trí không?”

“Có ạ,” Ryo đáp. Cậu mở mắt ra để nhìn cái cây rõ hơn. Sau đó cậu nhắm mắt lần nữa. “Vâng, giờ thì rõ nét hơn rồi.”

“Nói ta nghe,” Unzen giục. “Cái cây nằm ở ngoài kia hay ở trong đây?” Ông lấy ngón trỏ gõ nhẹ vào đầu Ryo.

Trong một lúc, Ryo nghĩ ngợi rất lung. “Dạ, cả trong và ngoài, con nghĩ thế,” cậu đáp chậm rãi. “Ý con là, nếu con không ở đây để quan sát... nó cũng sẽ không xuất hiện ở đó trước mắt con, con cho là vậy...” Cậu chỉ về phía cái cây rồi lại chỉ đôi mắt mình, sau đó lại di chuyển những ngón tay tới và lui, đầu tiên chỉ cái cây, tiếp đến chỉ về đôi mắt.

“Như vậy con đã thấy,” Unzen nói, “rằng cuộc sống này có lẽ được dệt nên từ nhiều mối tương quan hơn là tạo thành từ các sự vật rời rạc, có phải không? Sự tồn tại dường như là một cái gì đó có thực và chắc chắn. Nhưng cây anh đào này sẽ đi về đâu sau một ngàn năm nữa? Và khi đó con sẽ ở chốn nào?”

“Cả con và cái cây đều sẽ không còn nữa,” Ryo đáp lời. “Chúng con sẽ mất đi, theo quy luật tự nhiên của vạn vật, như mọi người vẫn luôn bảo thế. Như cha đã chỉ ra lúc chú chuột cứng của con chết đi ngày con còn bé. Con biết rằng tất cả các sinh vật không sớm thì muộn cũng sẽ lìa bỏ cõi đời, rằng hầu hết mọi thứ đến cuối cùng đều mục nát, thối rữa, hóa ra bụi hay bị thiêu thành tro. Nhưng con thấy điều đó chẳng hề liên quan đến việc chiến đấu. Con không hiểu tại sao chúng ta lại bàn luận những chuyện này...”

“Vấn đề là con muốn làm việc đến mức độ nào, con bỏ bao nhiêu tâm huyết vào việc làm đó. Ta biết cha con là một nghệ nhân gốm. Thế nhưng ông ấy làm ra những chiếc bình, chiếc lọ, ly tách thô kệch cho dân làng, hay chế tác những tạo vật đẹp đẽ, tinh tế, *có hồn*?” Unzen dừng lại một nhịp trước từ “có hồn” và thốt ra nó với sự nhấn mạnh đặc biệt.

Ryo trả lời: “Dạ, cha con cũng có chế tác những vật dụng thông thường cho dân làng, để họ sử dụng trong cuộc sống thường nhật. Nhưng ngay cả

khi đó, đồ gốm của cha cũng được tạo tác hết sức khéo léo và mang vẻ đẹp dung dị đặc trưng. Ngày ở xưởng gốm ông ấy từng bảo con: Chỉ nên tạo ra cái có ích hoặc đẹp dễ. Nhưng nếu có thể, hãy tạo cái vừa đẹp vừa có ích. Thịnh thoảng cha con còn làm những chiếc lọ cắm hoa, hay bát trà dành cho tiệc, ông rất tỉ mỉ chăm chút cho những sản phẩm như vậy. Hệt như cách làm việc mà ở đây thầy dạy con.”

“Nào, nay ta bảo con đây, Ryo, rằng chúng ta cũng chiến đấu với cùng sự trân trọng và cẩn thận như khi cha con chế tạo những chiếc bình đẹp vậy. Do đó, nếu sau này con có trở thành một võ sĩ thực thụ, thiện chiến, lão luyện, con vẫn không xa xưởng gốm của cha mình đâu. Sự nghiệp đó cũng không khác biệt gì hơn nếu con ở nhà và lĩnh hội nghệ thuật làm gốm. Con có chắc là lúc này mình không nên quay về nhà và theo đuổi con đường đó? Con có chắc mình đang chọn con đường đúng đắn nhất, tại đây với ta? Đừng trả lời. Ta chỉ muốn con giữ câu hỏi trong trí và trong tim con, trong tâm, và lưu nó lại đó. Câu trả lời rồi sẽ đến với con. Cả con và ta đều không thể ép buộc cho mọi chuyện diễn ra như ý mình. Tạm thời cứ để vậy. Nhưng thịnh thoảng hãy nhớ tới để câu hỏi vẫn hiện hữu trong con.”

Unzen ngừng lại giây lát và ra chiều tư lự. “Ta muốn kể cho con nghe một câu chuyện. Bây giờ là thời điểm thích hợp. Những việc ta vừa đề cập là rất sâu xa và khó hiểu đối với một cậu bé ở tuổi con, ở giai đoạn con đang ở. Đôi khi một câu chuyện lại có tác động sâu sắc hơn lý lẽ. Hãy lắng nghe, ta sắp kể đây.

Xưa kia, có một người nông dân tình cờ đâm sầm phải một kiếm sĩ và chuốc lấy thù hằn. Kiếm sĩ lập tức thách anh ta đọ kiếm tay đôi, và vào thời đó, một lời thách đấu đã đưa ra là người bị thách không được thoái lui. Người nông dân chẳng thể từ chối. Theo tập tục, anh ta phải có mặt để tham chiến. Tuyệt vọng, anh ta đến tìm một thầy dạy kiếm thuật, hy vọng học được chút gì về kiếm pháp để qua khỏi tai ương.

‘Quên đi,’ người thầy nói. ‘Anh phải chấp nhận sự thực rằng mình sắp chết. Trong một tuần, ta chỉ có thể dạy anh một thế đứng và một chiêu thức. Nếu thành thực, chỉ ít anh sẽ có cơ hội tung ra một cú đánh trả trước lúc chết. Ít ra theo cách này, anh cũng giữ được chút danh dự.’

Người nông dân dành cả tuần lễ để buộc mình chấp nhận viễn cảnh là bỏ cõi đời, như thế sắp lãnh án tử hình. Anh ta ngồi suy ngẫm về cái chết, tập trung và hít thở. Anh ta tập đúng một thế đứng duy nhất, cầm kiếm cho đúng cách, đồng thời luyện đúng một cách ra chiêu, tấn công địch thủ chính xác như nhà huấn luyện kiếm pháp đã chỉ dẫn. Đến giờ hẹn, anh ta đã biết cầm kiếm, biết đứng đúng tư thế và sẵn sàng đối diện cái chết với thái độ vững vàng, kiên quyết.

Người nông dân vào vị trí khi kiếm sĩ đến gần. Anh cố gắng giữ tập trung. Anh nhìn thẳng vào thần chết mà không hề nao núng. Anh đã hoàn toàn chấp nhận cái chết sắp xảy ra và chỉ đơn giản giữ vững tư thế. Khi kiếm sĩ tung chiêu, anh sẽ đánh trả bằng đòn đánh đã luyện tập. Ít nhất thì danh dự của anh cũng được bảo toàn, vào thời đó danh dự quan trọng hơn hết thảy, thậm chí cả mạng sống.

Kiếm sĩ bắt đầu di chuyển vòng tròn trước mặt người nông dân, làm động tác giả để khích anh ra đòn. Nhưng anh ta không dễ bị chọc tức. Anh ta biết chờ đợi đến lúc kiếm sĩ thực sự tấn công trước khi đánh trả. Anh chỉ đơn giản là tiếp tục đứng đó, đối mặt thần chết và giương kiếm đúng cách.

Cuối cùng, kiếm sĩ thở dài và lùi lại. ‘Thật đáng kinh ngạc,’ ông ngưỡng mộ nhận xét. ‘Có thể anh là một nông dân nhưng anh có trái tim và tâm hồn của một võ sĩ thực thụ. Ta không thể phá vỡ hàng rào phòng thủ của anh. Ta hoàn toàn có thể giết anh, song nếu làm thế ta cũng sẽ tự đẩy mình vào chỗ chết dưới đòn tấn công mà anh đã chuẩn bị. Cả hai ta đều bỏ mạng thì xuân ngọc biết bao. Ta rút lại lời thách đấu. Cuộc chiến kết thúc với kết quả hòa. Là người thách đấu, ta được phép làm điều đó. Cuộc tranh chấp giữa chúng

ta đã qua rồi.’ Và kiếm sĩ rời đi, để mặc người nông dân còn bàng hoàng chưa tin được sự thật rằng sau tất cả, anh còn sống.”

Ryo ngồi đắm chiêu trước những tình tiết của câu chuyện, sự việc qua lời kể của Unzen hiện lên đơn giản mà sống động. Hoàn cảnh tuyệt vọng của người nông dân đã để lại ấn tượng mạnh trong tâm trí Ryo. Cậu tưởng tượng chính mình đang ở trong tình huống đó. Phải mặt đối mặt với cái chết và đợi nó xảy ra, không nao núng hay gục ngã. Liệu cậu, Ryo, có bao giờ làm được như thế?

“Hãy để ta giải thích cặn kẽ hơn,” Unzen nói tiếp sau một khoảng lặng. “Ta kể cho con nghe câu chuyện đó chỉ để mô tả thái độ của người nông dân trước cái chết của anh ta, cũng như mối liên hệ của anh ta với nó. Là một võ sĩ, trong trường hợp con muốn trở thành một võ sĩ giỏi và dày dạn, như người hùng của con, Akio, con phải đạt được trạng thái không sợ hãi.

Con sẽ chiến đấu không phải để bảo vệ bản thân hay người khác, những gì con sở hữu hay tin tưởng. Có thể con chiến đấu vì tất cả những điều đó, dĩ nhiên, và ta hy vọng rằng cả đời con chỉ phải chiến đấu cho những mục đích tốt đẹp và chính đáng. Tuy nhiên, *khi và nếu như* con lựa chọn chiến đấu, vào thời khắc mà cuộc chiến thực sự xảy ra, ta cho rằng con nhất định phải dành toàn tâm toàn ý cho chiến đấu, hết như cha con tận tụy nhào nặn đất sét để tạo ra một chiếc bình giá trị. Chiến đấu có thể là cách để bảo vệ và gìn giữ, cũng như những chiếc bình, lọ và tách chén là phương tiện để ăn uống và cất trữ. Thế nhưng, bản thân việc chiến đấu cũng là một nghệ thuật, thậm chí là một *con đường*.” Ông đặc biệt nhấn mạnh từ “con đường” theo đúng kiểu cha Ryo thường nói khi ông nghiêm túc bảo rằng nghệ thuật làm gốm là một lối sống.

Dần dà trí óc non nớt của Ryo bắt đầu vỡ ra điều cốt lõi trong những lời Unzen truyền đạt. Thi thoảng, ý nghĩa của chúng bỗng trở nên sáng tỏ với Ryo, giống như một kiểu giác ngộ. Cậu không thể diễn tả cảm giác đó thành

lời. Chắc hẳn cậu cũng chẳng giải thích được cho tôi và các bạn hiểu được chuyện đó đã xảy ra thế nào nữa. Như thế những chỉ dạy của Unzen đã từ từ ngấm vào cậu, như thế cậu đang bắt đầu tiếp thu và thấm nhuần chúng. Thế rồi sau đó mọi thứ lại trôi tuột đi và một lần nữa cậu lại cảm thấy lời thầy nói như là đánh đổ.

Tuy vậy, sau tất cả, Unzen sẽ nói: “Đừng cố gắng dùng trí lực để thấu hiểu. Đây không phải là trường học. Chỉ nên nhớ các từ khóa quan trọng và lưu giữ lại. Hãy để tâm thức của con tự lý giải chúng dần dần. Tiếp thu các ý niệm và cho phép chúng “ngấm” vào con. Xem chúng như những hạt giống gieo trên mảnh đất bản ngã của con. Cho chúng thời gian phát triển như cách tự nhiên cho cây lớn. Với thời gian, điều gì đến rồi sẽ đến...”

Chương chín

Chẳng bao lâu sau cuộc trò chuyện nghiêm túc đó, Unzen bàn đến chuyện tương lai của Ryo. Hai thầy trò vừa dùng xong bữa tối và đang ngồi trên hai chiếc ghế đẩu thô, sưởi ấm bên đồng than hồng trong lửa. Như thường lệ, họ nhấp từng ngụm trà từ những chiếc bát nhỏ bằng đất sét mà Unzen vẫn dùng để rót trà còn bốc khói vào.

“Ta cho rằng đã đến lúc con cần bước tiếp,” Unzen nói với giọng điềm tĩnh vẫn dùng khi truyền đạt một tin tức hay thông tin nào đó.

Trong một thoáng, Ryo sửng người. Unzen muốn cậu đi rồi sao? Quá trình rèn luyện của cậu với thầy phải chẳng từ đây kết thúc? Cậu sẽ đi đâu? Sẽ làm gì? Cậu chưa từng lên kế hoạch cho chuyện sau này. Cái tin đột ngột quá. Cậu thậm chí còn chưa bắt đầu nghĩ tới chuyện đi đâu một khi Unzen đã dạy cho cậu tất cả những điều thầy biết.

Unzen nhận thấy vẻ hoảng hốt trên gương mặt Ryo và mỉm cười: “Đừng lo, phía trước con đã rõ một hướng đi. Ta sẽ không bỏ rơi con, không đẩy con vào thế giới ngoài kia mà không có sự tương trợ hay hướng dẫn. Ta chỉ muốn bảo cho con biết rằng vào giai đoạn này, con phải chuyển sang bước rèn luyện mới mà ông lão này không thể dạy cho con nữa, chỗ ở chật hẹp này của chúng ta cũng có nhiều hạn chế.”

Ryo nhận thấy thầy nói “chúng ta” như thể cậu thật sự thuộc về nơi đây và là một phần của Hàn Sơn Chốn Ẩn Cư, như cách gọi đùa của Unzen.

Trái tim cậu được sưởi ấm khi nghĩ về chốn này như một ngôi nhà thứ hai, với Unzen là ông chú nghiêm khắc nhưng tốt bụng, cậu chưa hề liên lạc với ngôi nhà hay gia đình thật sự của mình kể từ khi đặt chân đến Hàn Sơn và giờ đây, khao khát được thuộc về nơi nào đó được cậu dành cả cho túp lều nhỏ nơi cậu đã trải qua hết những tháng ngày.

“Không bao lâu nữa,” Unzen nói tiếp, “ta sẽ dẫn con tới Sơn Doanh của các Ẩn Nhân. Ta không nhắc tới họ từ bấy đến giờ vì muốn con tập trung hoàn toàn vào việc đang làm ở chốn này. Ta không muốn con bị phân tâm bởi những suy nghĩ và mộng tưởng về một tương lai ở nơi nào khác. Ta cũng chẳng mong tâm trí con hướng tới một mục tiêu xa xôi. Nhưng như ta vừa nói, đã đến lúc con phải đi tiếp, vì thế nay ta muốn bảo con rằng một vài ngày nữa, chúng ta sẽ du hành vào sâu trong những dãy núi đến Sơn Doanh, nơi con sẽ lưu lại để rèn luyện với các Ẩn Nhân. Ta sẽ là người dẫn đường. Nếu không thông thạo thì việc tìm ra địa điểm ấy gần như vô vọng. Không phải ngẫu nhiên mà họ được gọi là “Ẩn Nhân” đâu,” Unzen mỉm cười.

Nỗi bất an của Ryo đã chuyển thành sự phấn khích trộn lẫn với e dè khi nghe thầy đề cập đến các Ẩn Nhân, cậu nhớ rõ ngày đầu mình nghe từ đó. Nó đã in hằn trong ký ức cậu. Cậu vẫn có thể hình dung ra Akio, người hùng của cậu, thốt lên những từ này trước toán cướp trong làng vào cái hôm mà cuộc đời cậu thay đổi hoàn toàn, cậu cũng còn nhớ như in cảm giác tò mò, phấn khích và mê thích đã nhen nhóm lên trong lòng mình khi đó.

Lường trước được Ryo sẽ đặt ra thêm nhiều câu hỏi khác, Unzen tiếp: “Ta sẽ không ở lại đó với con lâu. Khi đã giới thiệu con và nghỉ ngơi một chút, ta sẽ quay về. Ta cũng không chắc khi nào chúng ta gặp lại. Có thể là không bao giờ...” Thầy ngừng lại, chừng như ngẫm nghĩ về điều vừa nói, và trong khoảnh khắc Ryo nghĩ mình đã bắt gặp một thoáng buồn lướt qua

trên gương mặt người đàn ông lớn tuổi. Nhưng rồi biểu cảm đó biến đi và Unzen lại quay về với phong thái trang nghiêm có phần trịnh trọng của ông.

“Tại đó con sẽ học được nhiều điều mà ở đây ta không thể dạy, còn về khu trại, nếu nó vẫn như lần cuối cùng ta thấy, thì sẽ có vô số các thanh niên hết như con. Quản lý nơi đó là rất nhiều nghệ nhân trưởng thành, đầy bản lĩnh, trong đó có Akio, người đã bảo vệ làng con thuở trước.”

Ryo vểnh tai lên lắng nghe khi Unzen gọi họ là những “nghệ nhân” thay vì “võ sĩ” hay “đấu sĩ”. Đã thành lệ thường, khi nghe thầy nói, Ryo luôn phát hiện ra nhiều điều mới mẻ để cân nhắc, nhiều đường hướng khác để nhìn nhận và thấu hiểu thế giới cùng cuộc sống của con người.

Những ngày tiếp theo, Ryo tiếp tục sống và rèn luyện cùng Unzen như trước. Họ duy trì chế độ làm việc, luyện tập, rèn kỹ năng chiến đấu, ngồi thiền và đàm đạo. Một cuộc trò chuyện quan trọng diễn ra vào buổi tối trước ngày họ lên đường dẫn sâu muôn trùng núi. Nó tập hợp hết thầy những điều đã được đem ra bàn luận và thực hành trong quá trình rèn luyện của Ryo, một cuộc trao đổi mà Ryo không bao giờ quên được.

“Nay ta sẽ nói với con vài điều và ta muốn con lắng nghe thật kĩ,” Unzen mở lời. Ông dừng lại, đợi xem Ryo đã hoàn toàn chú ý chưa rồi tiếp. “Cả năm ròng con đã ở đây với mỗi mình ta. Chỉ có chúng ta sống cùng nhau, ngoài ra thì chỉ có một người khác mà con bắt gặp thoáng qua, chính là Sứ Giả, người đàn ông mang nhu yếu phẩm đến cho chúng ta. Tin tức về con cũng đã được ông ấy mang về cho gia đình nơi xa, để họ biết con vẫn khỏe mạnh và chăm chỉ. Sờ dĩ ta không đề cập điều này vì không muốn con cố gắng thư về cho họ bằng bất cứ cách nào. Ta không muốn con sao lãng mục đích của mình bởi những ý nghĩ như thế. Thế nhưng ta cũng muốn họ yên tâm rằng con vẫn ổn. Ta biết họ luôn nghĩ đến con, nhớ con, lo lắng cho hạnh phúc và sự bình yên của con.”

Cảm giác xúc động và mong nhớ gia đình trào dâng trong Ryo. Khi nghe thầy nhắc tới họ, cậu lại như thấy trước mắt mình hình ảnh mọi người trong túp lều nhỏ ở làng, vẹn nguyên như lúc cậu rời đi. Tất nhiên cậu vẫn thường nghĩ đến người thân, nhưng cậu đã học được cách gác những trăn trở qua một bên và ngăn mình mong ngóng họ. Cậu đã đưa ra lựa chọn buộc cậu phải xa nhà trong một thời gian dài. Có thể đến lúc nào đó, cậu sẽ có cơ hội viết thư cho họ và nhờ người gửi đi. Nhưng giờ đây cậu chỉ nghĩ về họ một ít mỗi ngày và gửi tình yêu thương xuyên qua bầu trời đến gia đình mình như một lời nguyện cầu trong tâm tưởng, cậu mừng tượng ra họ cũng đang làm điều tương tự và điều đó an ủi cậu phần nào. Song Unzen đã nói tiếp:

“Vì vậy trước khi bước vào giai đoạn rèn luyện kế tiếp, ta muốn con biết rằng gia đình con đã yên tâm về sức khỏe và sự an toàn của con, đồng thời từ những gì ta nghe kể, họ cũng khỏe mạnh và yên ổn như lúc con đi.” Ông hắng giọng. “Song còn một vấn đề khác nữa. Như ta đã nói, suốt thời gian qua chỉ có ta và con ở đây, trên Hàn Sơn này. Tại Sơn Doanh, xung quanh con sẽ có rất nhiều người khác. Tất cả sẽ luyện tập chăm chỉ cùng nhau và sống gần gũi bên nhau. Điều ta cần nói ở đây liên quan đến mối quan hệ giữa con với chính bản thân mình và với những người còn lại. Trong số đó có vài điểm chúng ta từng nhắc tới, cuộc nói chuyện này chẳng qua chỉ để hoàn thiện bức tranh rộng lớn hơn mà thôi.”

Unzen lại ngừng lời, như thể đang sắp xếp những suy nghĩ trước khi tiếp tục: “Có thể nói, kinh nghiệm của con được cấu thành từ ba yếu tố chính: sự kiện tinh thần, sự kiện thể chất và sự kiện cảm xúc. Mặc dù ta có thể định nghĩa chúng như những phạm trù riêng biệt, thông thường chúng sẽ hòa trộn với nhau. Ví dụ, một ý nghĩ gây xấu hổ như để mình trần như nhộng nơi công cộng, dù chỉ là suy nghĩ, cũng mang lại cảm xúc và phản ứng thể chất: cảm giác đó có thể là bối rối, lo âu và không thoải mái, phản

ứng có thể là nóng bừng hai má, đỏ mặt hay khó thở. Nhưng tóm lại, hầu hết những trải nghiệm của chúng ta là sự pha trộn của suy nghĩ, cảm xúc và phản ứng thể chất. Con vẫn theo kịp chứ?” Unzen nhìn thẳng vào mắt Ryo, lúc này vẫn đang hết sức tập trung.

Cậu gật đầu: “Vâng, con nghĩ là con hiểu ạ.”

Unzen tiếp tục: “Con có bao giờ chú ý thấy, khi ngồi, thực hành tĩnh tọa hay thiền định, có những lúc một phần con người con như đang “nhìn từ bên trong”, trở thành một người quan sát thầm lặng có thể xuất ra, tự tách rời khỏi những diễn biến nội tâm và xem chúng xảy ra? Như thế con đã trở thành khán giả chứng kiến trải nghiệm của mình? Như thế con có khả năng xem những ý nghĩ, cảm xúc và cảm giác phát sinh rồi đi qua trong khi người quan sát thầm lặng trong con chỉ dõi theo mọi việc...?”

“Chính thế!” Ryo bất ngờ kêu lên, trong khoảnh khắc quên bằng cách xử sự sao cho lễ phép.

Unzen mỉm cười trước sức trẻ của cậu học trò. “Chà, rõ là ta đã thu hút được sự chú ý của con rồi. Có vẻ con đã biết cảm giác đó. Nói ta biết nhiều hơn đi.”

“Dạ,” Ryo trả lời, dừng lại một chút để sắp xếp suy nghĩ cho rõ ràng. “Đó là khi chúng ta ngồi thiền và tập trung hít thở. Những lúc ấy, tâm trí con cứ miên man nghĩ đến đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Con biết khi đó lẽ ra con chỉ nên lưu ý lại và để tạp niệm trôi qua, quay lại tập trung vào hơi thở, thở ra... hít vào... nhưng thì thoảng xúc cảm ập đến quá mạnh mẽ, chẳng hạn như nỗi nhớ gia đình... Cũng có lúc chân, vai và nhiều bộ phận khác trong con đau nhức do ngồi một chỗ quá lâu. Khi tất cả những chuyện đó xảy ra, đôi khi con ý thức được có một phần trong con đang dõi theo tất cả. Không làm gì, không tác động gì, chỉ âm thầm quan sát mọi chuyện. Con bắt đầu gọi đó là “cái tôi bên trong”, “cái tôi ẩn giấu” của con, xuất phát từ nơi sâu thẳm nhất của nội tâm con.”

“Nghe này,” Unzen nói, trở lại dẫn dắt cuộc trò chuyện, “con sẽ cần phần đó của con trong vài tháng tới, mà thực ra là cả quãng đời còn lại, nếu con định sử dụng khả năng này một cách có kiểm soát. Nó sẽ giúp con đưa ra một trong những lựa chọn quan trọng nhất đời...” Unzen nhận thấy Ryo cau mày nên lập tức giải đáp thắc mắc mà ông đã khơi lên trong cậu. “Đừng lo lắng. Ta sẽ giải thích ngay. Ta sắp nói tới đó rồi. Lựa chọn mà ta vừa đề cập là cái mà một ngày chúng ta phải thực hiện nhiều lần. Đó không phải là lựa chọn đơn lẻ, chỉ gặp một lần duy nhất. Chính là lựa chọn giữa phản ứng hay đối phó.”

Lúc này Ryo bối rối thật sự. Cậu chưa bao giờ nghĩ có sự khác biệt giữa hai khái niệm đó.

Đọc được nỗi băn khoăn trên gương mặt cậu, Unzen tiếp tục giảng giải kĩ càng. “Mỗi khi có người nói hoặc làm gì đòi hỏi ta phải trả lời hoặc có hành động đáp lại, thường thì ta sẽ nói hoặc làm để phản ứng lại lời nói và hành động của người kia. Người không được rèn luyện sẽ phản ứng vô thức, theo bản năng, có thể nói vậy. Tùy vào bản tính, mỗi người chúng ta sẽ xử sự theo cách mà với chúng ta, gần như là phản xạ. Những người thân cận có thể dễ dàng đoán được chúng ta sắp nói hoặc làm gì. Chúng ta thường gọi đó là “cá tính” hay “bản chất”. Theo ta, chính xác hơn thì đó là “thói quen”, tập hợp các tín hiệu và nguyên tắc đã tích lũy và hình thành từ những trải nghiệm trong quá khứ của mỗi người, tự nhiên mà bộc lộ không cần suy nghĩ hay lên kế hoạch.”

Ryo vẫn đang nghe, vì vậy Unzen tiếp tục: “Vấn đề của *phản ứng*,” ông nhấn mạnh, “là nó thường khiến cho mọi chuyện tệ hại hơn, thêm dầu vào lửa. Ai đó nổi cáu với con. Con gắt lại. Thế là sau đó các con sẽ tranh cãi hay thậm chí đánh nhau. Chẳng ai thực sự lắng nghe điều người kia nói. Ai cũng có mối bận tâm riêng, nghe một đằng nhưng hiểu theo một nẻo. Hoặc khi cách hành xử của một người khiến con cảm thấy bị xúc phạm hay khó

chịu, con thường nghĩ mình phải can thiệp, phàn nàn, phản đối hoặc công kích lại bằng cách nào đó. Và, tương tự như ví dụ trước, nó chỉ khiến mọi việc xấu đi mà không hề khắc phục được cái sai ban đầu.”

“Cách giải quyết *ting tse* nhất,” đôi khi Unzen dừng lại và đặc biệt nhấn giọng ở một từ, như thể gạch dưới nó trong bài diễn thuyết, “không phải phản ứng, mà là *đối phó*.”

“Con chẳng thấy có gì khác biệt cả,” Ryo phản đối. “Rõ ràng hai từ này có nghĩa như nhau mà...”

“Chà, ta sắp sửa cắt nghĩa đây,” Unzen mỉm cười. “Ta sử dụng từ “phản ứng” để mô tả những hành động vô thức, không suy nghĩ. Ta dùng “đối phó” khi chúng ta kiểm soát được cái tôi nội tại ẩn trong mình. Cái tôi nội tại ngừng lại và kiềm chế để không đưa ra phản xạ tức thời. Nó tự tách bản thân ra khỏi khoảnh khắc hiện tại đủ lâu để cân nhắc nói hay làm gì là tốt nhất, thay vì ứng đối một cách “tự nhiên”. Đôi lúc kết quả sẽ là không nói hoặc không làm gì cả. Vấn đề là việc đó sẽ cho chúng ta thời gian để phân tích tình huống kĩ càng hơn trước khi buông ra lời nói hoặc hành động vô ích, thậm chí khiến cho sự việc tệ hơn.”

Ryo gật đầu. “Vâng, con nghĩ là mình hiểu...”

“Cách xử sự này có ích hơn cả khi con phải chung đụng với nhiều người, như ở Sơn Doanh. Kỹ năng này sẽ phát huy tác dụng khi con tương tác với người khác. Đó cũng là một phần trong nghệ thuật chiến đấu.” Unzen đưa ra nhận xét cuối một cách đột ngột, khiến Ryo bị bất ngờ trước sự thay đổi đề tài. Người thầy lập tức nhận thấy vẻ bối rối hiện lên trên gương mặt cậu.

“Nào, con nghĩ kĩ đi, không lạ lùng khó hiểu lắm đâu,” Unzen nhanh chóng nói tiếp. “Đúng là đôi lúc phản ứng cũng đóng vai trò quan trọng, khi con cần hành động gấp. Như khi chiếc gàu múc nước bay thẳng tới chỗ đầu con chẳng hạn,” ông mỉm cười khi nhắc đến điều đó, “tay con tự động chụp

lấy nó mà chẳng cần nghĩ ngợi. Điều đó xảy ra một cách tự nhiên. Thế nhưng nếu con thực sự là một nghệ nhân đã trải qua tôi luyện, điều kế tiếp nên làm là đối phó chứ không phản ứng. Vì thế, việc có sự tách biệt với biến cố trước mắt sẽ giúp con đánh giá đúng tình hình trước khi đâm đầu vào một cách không cần thiết hay khi sự can thiệp của con chỉ càng khiến mọi việc xấu đi.” Unzen dừng lại một chút để lấy hơi rồi mỉm cười với Ryo. “Những gì ta bảo con bây giờ là nội dung căn bản nhất, phần thiết yếu nhất trong quá trình rèn luyện nghệ thuật chiến đấu. Bất kể con có tài giỏi, tráng kiện, khỏe mạnh, nhanh nhẹn, lanh lợi, linh hoạt đến đâu, tất cả sẽ là vô nghĩa nếu con không luyện cho mình kỹ năng trọng yếu mà ta vừa mô tả.”

Unzen bắt gặp một thoáng nghi ngờ lướt qua nét mặt Ryo. “Ta biết con đang cảm thấy điều ta nói thật khó chấp nhận và ta hiểu được khó khăn của con. Con muốn trở thành một võ sĩ vĩ đại như Akio. Con muốn làm việc tốt. Con muốn mang lại hòa bình và công lý cho thế giới bằng cách bảo vệ tha nhân. Tất cả đều là những tình cảm rất đáng trân trọng. Nhưng giờ đây ta lại bảo với con rằng rồi đây chúng sẽ bị sử dụng sai mục đích, hay có thể bị sai mục đích, nếu con không tập kỹ năng giữ mình tách biệt và tỉnh táo trước biến cố. Nếu võ thuật là thể xác thì kỹ năng ấy chính là hơi thở. Không có hơi thở, thể xác chỉ là một thứ trang bị vô dụng. Nó quan trọng đến thế đấy. Bây giờ con chưa hiểu cũng chẳng sao. Con không cần phải lập tức nói con tin ta. Chỉ cần ghi nhớ những gì ta nói. Cất giữ nó trong tâm trí. Sau này kinh nghiệm sẽ chỉ con biết đúng sai. Nhớ kỹ những lời này. Và để cuộc sống kiểm chứng chúng.”

Nếu trong lòng Ryo vẫn còn gợn chút nghi ngờ về điều cậu đã nghe thì chuyện xảy ra tiếp theo đã cuốn trôi tất cả.

Unzen nhanh nhẹn đứng dậy và vào tư thế đánh. “Về phần chiến đấu,” ông nói, cử động uyển chuyển như thể đang đương đầu với một kẻ địch, “một vài điều con được học sẽ trở thành phản xạ, đó là tất yếu. Chẳng ích gì

mà trì hoãn phản ứng khi đối phương đang đánh tới, khi một mũi tên đang bay vút lại, hoặc hai kẻ tấn công đang lao về con từ hai phía khác nhau. Một số kỹ năng, đặc biệt là kỹ năng tự vệ, phải luôn sẵn sàng, như thể nó chính là làn da con, sẵn sàng bảo vệ con để con hành động dứt khoát khi cần thiết...” Ông thực hiện liên tục một loạt các động tác như né đòn và vũ khí, tung những cú chưởng, đâm và đá với tốc độ cực nhanh và sự thuần thục như điệu vũ đã nằm lòng.

Ryo há hốc mồm trước tuyệt kỹ mà người thầy cao tuổi có thể phô diễn. Trong khi quan sát, cậu nhớ tới Akio và những tên cướp ngày đó tại làng mình. Mỗi lần thấy Unzen thi triển võ nghệ, hình ảnh Akio lại hiện về trong trí, tựa hồ như Akio là một phiên bản lúc trẻ của Unzen. Là do phong thái toát ra khi họ chuyển động ư? Có phải Unzen từng là thầy của Akio? Akio đã học võ từ Unzen, như Ryo hiện giờ chẳng?

Điều đó có vẻ hợp lý, nhiều khả năng là như thế. Có lẽ đến thời điểm thích hợp, cậu sẽ hỏi thầy xem sao.

Chương mười

Hai ngày sau, Unzen và Ryo khởi hành đến Sơn Doanh. Hai thầy trò đã dành cả ngày hôm trước để dọn dẹp sạch sẽ khu trại nhỏ của mình, sắp xếp mọi thứ ngăn nắp đâu ra đó chờ ngày Unzen trở lại, chuẩn bị sẵn thức ăn đi đường, tưới nước đầy đủ cho khoảng đất trồng rau củ để chúng sống sót qua thời gian thầy vắng mặt. Ngoài ra, họ còn sửa soạn tay nải sao cho gọn nhẹ để bộ hành mà không vướng víu.

Đêm trước khi lên đường, khi cả hai đang ngồi bên ngọn lửa, Ryo khẽ hỏi: “Thầy Unzen, có phải thầy từng dạy cho Akio? Chú ấy đã học từ thầy phải không ạ?”

Như thường lệ, Unzen im lặng một lúc rồi mới trả lời. Ông đáp gọn: “Phải, cậu ấy từng là học trò của ta...” Ông dừng lại ở đó, vẻ trầm tư như đang nhớ về quá khứ. “Cậu ấy là một học trò giỏi, là người ưu tú nhất từ trước đến giờ, ta nghĩ thế. Tuy nhiên, chúng ta chẳng bao giờ nói chắc được cuộc đời sẽ mang tới điều gì cho con người và họ sẽ phát triển ra sao. Akio đã trở thành một võ sĩ vĩ đại, một nghệ nhân thực thụ, nhưng cậu ấy vẫn có thể tiến xa hơn nếu tiếp tục kiên trì.”

Ryo do dự một thoáng rồi đánh bạo hỏi tiếp: “Thưa thầy, con có phải là một học trò giỏi không? Con có tố chất trở thành một võ... ý con là... một nghệ nhân vĩ đại chứ? Con có giống như Akio được chăng?”

Unzen mỉm cười và nhìn thẳng vào mắt cậu với sự ấm áp lạ thường. “Ryo, con sẽ không bao giờ giống như Akio. Akio là Akio và Ryo là Ryo. Mỗi người đều có trọng tâm và bản sắc riêng. Ta không chắc con có thể trở thành một võ sĩ xuất chúng như Akio. Thế nhưng ta không phải người đưa ra phán xét sau cùng và con người luôn mang lại nhiều bất ngờ sâu sắc. Người ta thậm chí còn làm chính bản thân phải sửng sốt kia mà. Con có những phẩm chất đặc biệt mà Akio ngày trước không sánh được. Đó là lý do tại sao đôi lúc ta chất vấn ước muốn theo ta học nghệ thuật chiến đấu của con. Chiến đấu tốt lắm thì là hộ thân, tệ nhất là hủy diệt. Ta vẫn thường có cảm giác con là con người sáng tạo. Việc cha con là một nghệ nhân gốm có thể lý giải điều đó. Nếu được phép chọn lựa cuộc đời cho con, ta sẽ để con trở thành một thợ gốm... một họa sĩ... hay một nhà thơ. Nhưng con mới là người quyết định cuộc đời mình và có vẻ con đã chọn con đường chiến đấu. Có rất nhiều điều để học từ cách sống đó và những điều tốt đẹp nhất không nằm ở bản thân hành động chiến đấu, mà ở phẩm chất bên trong của nghệ thuật này. Những điều đó chắc chắn sẽ có ích cho con bất kể tương lai con rẽ lối nào.”

Không vừa lòng, Ryo khẩn khoản hỏi thêm, như thể Unzen chưa từng giải thích: “Nhưng thưa thầy, làm ơn hãy cho con biết, liệu con có khả năng, chỉ là khả năng thôi, sánh ngang với Akio về kỹ năng chiến đấu hay không...?” Khoảnh khắc ấy trông cậu học trò tuyệt vọng đến nỗi Unzen bật ra một tiếng cười âu yếm. Hiếm khi người ta nghe ông cười như vậy.

“Chao ôi, Ryo, có chứ! Có thể một ngày nào đó con sẽ trở thành võ sĩ vĩ đại nhất thế gian này và sau rốt con sẽ đánh bại mọi đối thủ và kẻ thù hùng mạnh. Con sẽ đứng trên đỉnh vinh quang, như người ngự trên ngọn núi cao vời vợi nhất. Nhưng hãy nói ta nghe, sau đó con sẽ làm gì? Điều gì sẽ xảy ra kế tiếp?” Trông thấy Ryo có vẻ lúng túng, không biết thầy đang nghiêm túc dạy hay chỉ trêu mình, Unzen đổi giọng và nói một cách thẳng thắn hơn:

“Hãy ghi nhớ những gì con học được từ ta. Đừng day dứt nhiều về quá khứ, nghĩ rằng phải chằng từ bây đến giờ mình đã lãng phí thời gian, chuyện đã rồi thì chẳng cách nào thay đổi được. Cũng đừng băn khoăn trước tương lai, lo âu không biết có bao giờ đạt được điều lúc này con nghĩ mình đang hướng tới. Hãy tập trung vào hiện tại, làm cho tốt và làm hết sức mình việc cần thực hiện tại khoảnh khắc này, cái khoảnh khắc đang ở đây nhưng cũng đang trôi đi nhanh chóng. Làm thế nào một người ăn được cả núi gạo? Mỗi ngày ăn vài bát. Làm sao để anh ta đi hết một nghìn dặm? Đi từng bước một, vài dặm mỗi ngày. Để đọc hết một thư viện vô số sách và quyển trục thì phải làm sao? Đọc lần từng câu. Từng từ, từng chút. Một con ốc sên làm cách nào bò lên đỉnh núi Phú Sĩ? Nhích từng li từng tí, toàn ý tập trung, cùng lòng kiên nhẫn nữa.”

Unzen định thần lại khi bài diễn từ kết thúc. “Nhưng lúc này đây, anh bạn của ta, đã đến giờ đi ngủ. Chúng ta cần nghỉ ngơi thật tốt để giữ sức ngày mai. Hôm sau chúng ta đi rồi. Đêm nay là để ngủ. Làm từng việc một.” Rồi ông nháy mắt với Ryo và cười tươi, một điều quá sức lạ thường, có phải Unzen đã rũ bỏ vai trò người thầy của Ryo? Chưa biết chừng ông đang buông lỏng và chuẩn bị chuyển giao Ryo cho những người thầy kế tiếp.

Đêm hôm ấy, buổi tối cuối cùng trong căn lều nhỏ, Ryo nằm mơ. Giấc mơ đưa cậu trở lại với xưởng gốm của cha mình, cậu đang ngồi bên bàn xoay, từ một mẩu đất sét vô tri tạo ra một chiếc bình hoàn mỹ. Chiếc bình hiện ra vô cùng lộng lẫy, tao nhã và thanh tú. Dường như nó rung lên, tỏa ra một thứ quyền năng ngay cả khi còn trong trạng thái đất sét thô. Một khi đã tráng men và nung qua lửa, nó sẽ trở thành một chiếc bình tinh tế đến nhường nào! Rồi đột nhiên tên cướp cầm đầu hùng hục xông vào xưởng gốm cùng với những thứ công cụ gây chiến thô kệch; hấn vung kiếm lên định vọt vào chiếc bình của Ryo. Cậu vội vươn tay ra bảo vệ chiếc bình và

thanh kiếm chém qua, cắt lìa hai bàn tay cậu trước khi bổ gọn chiếc bình thành hai nửa, lưỡi kiếm sắc bén vô cùng. Ryo choàng tỉnh, hoảng hốt vì cơn ác mộng, cảnh tượng đó vẫn còn rõ nét trong đầu. Chuyện như vậy không bao giờ được xảy ra. Nếu học cách để trở nên một người như Akio, cậu có thể ngăn chặn nó. Cậu phải thực hiện mục tiêu trở thành một võ sĩ vĩ đại.

Song giờ đây họ đang sửa soạn khởi hành. Unzen dừng lại bên rìa khu đất nơi họ ở trong lúc Ryo đứng đợi ông.

“Đến đây, Ryo, nhìn xem,” Unzen thì thầm.

Ryo bước đến bên thầy.

Lời lẽ của Unzen có phần ít trang trọng hơn thường lệ. “Đây chính là nơi mọi thứ đã bắt đầu. Con có thể nói rằng khởi điểm là ở làng con, khi con chứng kiến Akio thách đấu với bọn cướp. Thậm chí con có thể ngược về xa hơn nữa, nhiều khả năng lắm chứ. Thế nhưng đây đích thị là nơi con chính thức bắt đầu rèn luyện, nơi con đã gieo hạt giống và để nó bắt rễ. Đừng bao giờ quên. Đó là, đã từng là, một giai đoạn quan trọng trên bước đường tiến bộ của con.”

Nói rồi Unzen chấp tay theo kiểu *gassho* và cúi đầu thật thấp, thể hiện lòng thành kính trước một người hay sự vật xứng đáng nhận niềm trân quý đó. Trông thấy thế, Ryo cũng làm theo, cúi đầu trước một khu đất có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng cậu hiểu ý nghĩa đằng sau hành động của thầy.

Và rồi họ lên đường. Hai thầy trò không quay lại lối mòn đã dẫn Ryo đến Hàn Sơn thuở trước, mà rời khỏi Hàn Sơn Chốn Ẩn Cư theo lối dẫn lên trên. Trước nay Ryo chưa từng đi con đường này. Unzen không cho phép cậu. Khi có thời gian rỗi và được ở một mình, cậu được phép đi dọc đường mòn đến nơi có thể nhìn lại một hay hai quang cảnh mà cậu đã từng thấy hồi bộ hành đến Hàn Sơn. Song con đường phía trên thì Unzen bảo phải dành đến thời điểm Ryo “sẵn sàng cho nó”. Ryo chưa bao giờ biết chính xác

ý nghĩa đằng sau, nhưng cậu buộc phải chấp nhận. Và hiện tại bí ẩn đã kết thúc rồi. Cậu đã “sẵn sàng” để bước tiếp và vượt lên, cậu sẽ biết được điều gì đang chờ mình phía trước, đúng nghĩa đen như vậy.

Đôi khi những điều phía trước khiến cậu nghệt thờ. Ryo chưa từng nhận thức đầy đủ rằng thế giới rộng lớn bao la nhường ấy. Con đường mòn phía trên cứ dẫn lên cao và cao mãi. Tại một điểm, nó rẽ ra thành hai nhánh, một ngã ba.

Unzen chỉ tay về phía bên trái. “Đây là lối dẫn lên đỉnh Hàn Sơn,” ông bảo Ryo. “Rất hiếm người đặt chân đến đó. Người ta kể rằng đó là chỗ ở của loài Khí Long, sinh vật thổi ra những đám mây. Nếu có lúc nào con đến tìm ta tại Chốn Ẩn Cư mà không thấy, hãy thử leo lên trên tìm. Có thể ta ở đó.” Ông lại chỉ con đường bên phải, đồ xuống thấp hơn và uốn vòng quanh ngọn núi.

Thả bộ theo con đường thấp, hai thầy trò sớm bắt gặp một khối đá to tướng nằm chắn ngang lối đi hẹp. Khối đá nứt ra ở giữa, tạo thành một khe hở chỉ đủ cho một người cùng tay nải của mình lọt qua. Unzen bảo Ryo đi trước. Khi ra khỏi khe đá nhỏ hẹp, cậu há hốc mồm vì kinh ngạc. Những dãy núi tựa hồ như tiếp nối nhau chạy mãi vào vô tận, vào cõi bất diệt, vô cùng, vào thế giới kỳ diệu bên kia mà các nhà thơ vẫn thường nhắc đến. Sơn Doanh tọa lạc nơi đâu giữa trùng trùng điệp điệp núi non như thế? Làm sao người ta có thể tìm được nó nếu trong tay không có lấy một tấm bản đồ?

Tuy vậy Unzen dường như chẳng hề gặp khó khăn. Bất cứ khi nào gặp một ngã rẽ hoặc đến một đoạn không có lối mòn, Unzen dừng lại, nhắm mắt rồi gật gù và đi tiếp một cách dứt khoát. Chắc hẳn phải có một vài bí quyết để nhớ đường, trừ phi Unzen đã qua lại nhiều đến độ thuộc lòng. Thảng hoặc, họ bắt gặp một dòng suối cắt ngang hoặc chạy qua gần lối đi. Mỗi lúc như vậy, Unzen cho tạm nghỉ và họ sẽ uống nước từ dòng suối, rửa mặt mũi

chân tay và hứng nước đầy bình. Đôi khi họ dừng lại nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lấy ra một chút thức ăn, chẳng hạn như cơm nắm đã chuẩn bị sẵn, hay nắm khô, hoặc quả mận muối.

“Chúng ta sẽ tới nơi trong ngày hôm nay chứ ạ?” Ryo lễ phép hỏi trong một lần họ dừng lại nghỉ.

“Ngày mai,” Unzen đáp. “Độ trưa mai đấy. Nếu gấp rút chúng ta cũng có thể đến được vào tối nay. Nhưng tốt hơn hết nên xuất hiện trong tình trạng tươi tỉnh và đã nghỉ ngơi đầy đủ. Vì vậy chúng ta sẽ qua đêm ở một nơi không quá xa khu trại, sáng mai chỉ còn một đoạn đường ngắn nữa thôi, có thể nói thế.”

Từ lúc đó, Ryo cảm thấy có thể thoải mái tận hưởng cuộc hành trình, gác lại nỗi tò mò và mong ngóng cho ngày kế tiếp, để mình tự do sống từng khoảnh khắc hiện tại như Unzen thường khuyên nhủ.

Họ không gặp một ai trong suốt chuyến đi. Rốt cuộc, Ryo cũng nói ra thắc mắc đó. “Không có người nào sống ở đây ạ?” Cậu hỏi. “Gần đây chẳng có ngôi làng hay trang trại nào hay sao?”

Unzen mỉm cười và lắc đầu. “Khó mà ngụ lại được ở vùng này. Với hầu hết mọi người, việc khai hoang định cư ở đây đúng là quá sức. Một số ngôi làng lân cận gọi nơi đây là chốn Vô Lượng hay Đại Hoang Điền. Họ cho rằng chỉ một số loài động vật mới sinh tồn nổi giữa chốn này, hoặc có chăng là vài tên cướp, nhưng ta thì nghĩ cả cướp cũng khó sống. Hơn nữa, những Ẩn Nhân sẽ tiễn chúng đi ngay thôi.”

“Thế làm sao các Ẩn Nhân sống sót được tại nơi này?” Ryo gặng hỏi.

“Chà, mai con sẽ thấy,” Unzen nói. “Hãy đợi đến khi được tự mình chứng kiến.”

Tối đến, họ dừng chân bên một dòng suối, hai bờ lơ thơ một vài thân cây. Đó có vẻ là địa điểm hoàn hảo để dựng trại qua đêm.

Unzen hít ngửi bầu không khí. “Không cần chỗ trú đâu,” ông nói. “Trời sẽ không mưa. Cũng không cần đốt lửa. Tiết trời ẩm áp và chẳng có con thú hoang nào cần xua đuổi. Hơn nữa, ta không nên để lại dấu hiệu tố cáo sự hiện diện của con người ở quá cận Sơn Doanh. Không được rời đi và để lại vết tích nào. Hãy đi khỏi như lúc đến. Đó là cách tốt nhất, bất kỳ lúc nào có thể.”

Ryo lắng nghe giọng Unzen. Cậu đã quen với việc thầy nói ra những suy nghĩ trong đầu như thế. Đó là một phần trong phương pháp rèn luyện của ông. Khi thốt ra những điều mình nghĩ, ông sẽ truyền đạt được cách tư duy, nguyên nhân hành động hay không hành động, cả lối ứng xử và tồn tại. Rõ ràng Unzen muốn Ryo thấm nhuần những điều đó trong thời gian ở cạnh ông. Đây là cách học hỏi từ cuộc sống chứ không thuần lý thuyết. Ryo nghĩ cậu sẽ nhớ điều này khi chia tay thầy.

Họ ngồi yên lặng một lát, nghỉ ngơi và đi vào trong con người mình, như Unzen đã dạy. Rồi khi Unzen thức tỉnh, hai thầy trò cùng đi lấy nước từ dòng suối và dùng chung với thức ăn họ mang theo. Đó là một bữa ăn giản dị, yên tĩnh và đầy suy tư. Trước khi ngủ, Unzen bảo ban Ryo thêm một lúc.

“Đến Sơn Doanh, ta sẽ đưa con tới gặp các Trưởng Lão. Họ sẽ phân cho con vào một nhóm, hầu như luôn là thế. Đó hẳn là nhóm những thanh thiếu niên trẻ tuổi như con, đang trong quá trình rèn luyện. Ta sẽ ở lại đàm đạo với các Trưởng Lão, rồi sẽ tới từ biệt con. Sau đó, có thể ta sẽ không gặp con trong một khoảng thời gian dài. Cũng có thể là mãi mãi. Thế nhưng dẫu sao đi nữa, thời gian chúng ta bên cạnh nhau tại Hàn Sơn đã kết thúc rồi. Số mệnh của nó đã hoàn thành và giờ đây, con phải mang những dự định của mình mà đi tiếp. Hãy ngủ thôi. Nghỉ ngơi thoải mái và chuẩn bị cho cuộc sống mới ngày mai sẽ đến.”

Hai thầy trò trải chăn và tìm chỗ nằm cạnh nhau, trên vạt cỏ mềm. Gối đầu lên tay nải và chui vào trong chăn, họ rơi vào yên lặng và tĩnh tại.

Unzen có vẻ đã chìm vào giấc ngủ ngay tức khắc, còn Ryo vẫn nằm đó, đắm đắm nhìn lên khoảng không giữa những thân cây, vào khoảng trời đêm đang từ từ thẫm lại trên kia. Ngân sao dần ló dạng và cậu bắt đầu cảm nhận được cái mênh mông của bầu trời, thật tương xứng với sự rộng lớn của Đại Hoang Điền mà cậu đang dần thân vào. Đột nhiên, cậu thấy mình bé nhỏ biết bao, như một con kiến giữa bao la trời đất. Mệt lử vì cuộc bộ cả ngày dài, cậu cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau họ dậy rất sớm. Ryo cảm thấy khỏe khoắn sau một giấc ngủ ngon trên thảm cỏ mềm, được cuộn tròn trong chăn ấm. Thời tiết đêm qua dễ chịu. Hai thầy trò vục nước suối rửa mặt, ăn bữa sáng đơn sơ, xếp chăn cùng tay nải và từ sớm đã đi được một quãng đường xa. Họ nói với nhau rất ít, hầu như chẳng trao đổi lời nào từ khi thức dậy. Họ cũng bước đi trong im lặng, không chuyện trò, chỉ sánh vai bên nhau trong lúc Ryo thu vào tầm mắt cảnh vật xung quanh khi chúng dần dần biến đổi.

Đến giữa buổi sáng, Ryo bắt đầu nhìn thấy một con dốc hiện ra từ phía xa xa. Nó trông như một ngọn đồi khổng lồ không có đỉnh, như một khối hình nón đã cắt bỏ phần chóp. Nó gợi cho cậu nhớ đến hình ảnh núi Phú Sĩ, ngọn núi lửa đang say giấc mà đôi lúc cha hay vẽ lên những chiếc lọ. Có điều con dốc này thấp hơn, thân bè ra, không hẳn là núi mà như một ngọn đồi thoải thoải. Khi đến gần, Ryo có thể thấy rõ một con đường dẫn lên trên. Có lẽ rốt cuộc cậu cũng đã tới được Sơn Doanh?

“Đó là đích đến của chúng ta ạ?” Ryo hỏi.

“Đúng vậy,” Unzen đáp. Thế nhưng ông không nói gì thêm và chỉ tiếp tục bước đi.

Ryo lặng lẽ theo chân thầy.

Đường dẫn lên đồi không dễ đi. Một số đoạn khá dốc và khi họ chưa leo tới đỉnh đồi, Ryo đã cảm thấy mệt lử. Kẻ nào có ý định tấn công nơi này hẳn sẽ kiệt sức trước lúc đến nơi. Còn những người bị vây đánh trên đỉnh

đồi kia sẽ có lợi thế tức thì. Rõ là không có sự trùng hợp ngẫu nhiên nào hết. Tất cả đều nằm trong tính toán.

Khi họ đến vành đai của cái mà bây giờ đã hiện rõ là miệng núi lửa, có hai thanh niên trẻ tuổi tựa hồ hiện ra từ thinh không. Trong một khoảnh khắc, họ có vẻ thách thức, như thể muốn chặn những vị khách tiến vào. Nhưng khi thấy Unzen, thái độ của họ hoàn toàn thay đổi. Gương mặt họ biểu lộ niềm tôn kính và cả hai đều cúi chào, khom người thật thấp và thật lâu, cách chào hỏi dành cho người có địa vị cao.

“Sensei^[2],” hai người cùng thốt lên, gần như đồng thanh.

“Sensei” là từ chỉ “sư phụ”, “thầy giáo” hay “thủ lĩnh”. Thịnh thoảng Ryo cũng sử dụng từ này để gọi Unzen, đặc biệt là khi nhận chỉ huấn trang trọng. Unzen có vị thế đặc biệt tại đây sao? Đột nhiên Ryo thấy cuống cả lên khi biết mình đang đi cùng với nhân vật quan trọng như vậy. Liệu còn điều gì về Unzen mà cậu chưa biết? Suy cho cùng, cậu chưa từng được nghe câu chuyện về cuộc đời Unzen.

Hai thanh niên rõ ràng đang thực hiện nhiệm vụ canh gác. Từ vành đai có thể nhìn xa ra hàng dặm. Vành đai lớn và uốn cong, bao quanh khu vực mà lúc này Ryo nhận ra là một khoảng đất rộng, tạo thành một vùng trũng cạn trên đỉnh đồi. Những cánh đồng thấp thoáng phía xa, chỗ thì hoa màu tươi tốt, chỗ thì rải rác bầy gia súc đang gặm cỏ mà từ đây có thể đoán là dê. Xuôi xuống trung tâm của lòng chảo tự nhiên này là một khu trại lớn, có thể gọi là làng dựa trên kích cỡ và tính chất của những túp lều. Ở đó có một gian nhà lớn dường như là kiến trúc quan trọng nhất, cùng một vài gian khác nhỏ hơn. Ngoài ra còn nhiều căn lều trông như nhà ở. Ryo nhìn đâu cũng thấy người ta đi đi lại lại. Kế đến, cậu phát hiện một khu vực có những bóng người đang tập luyện cùng một khu khác nơi người ta chia thành cặp, thành nhóm và có vẻ là đang giao đấu với nhau. Thịnh thoảng họ dừng lại trò chuyện rồi tiếp tục. Quan sát họ, Ryo bất chợt nhận ra một, hai động tác.

Đó là động tác cậu đã học được từ Unzen. Bản thân cậu còn biết cách tránh những đòn tấn công đó. Trong một thoáng, cậu cảm thấy vui và rất tự hào. Thế rồi cậu thấy hai bóng người lao vào giao chiến với nhau và lấy làm kinh ngạc trước điều họ làm được. Tốc độ, khả năng giữ thăng bằng, tư thế, sự khéo léo. Lúc ấy cậu chợt hiểu mình vẫn còn rất nhiều điều cần học hỏi.

Khi Ryo đứng lặng quan sát mọi việc, Unzen kiên nhẫn chờ đợi. Ông biết cảnh tượng trước mắt sẽ tác động đến Ryo và đó cũng là điều ông mong đợi. Trước khi bước vào quá trình rèn luyện tại đây, cậu bé phải hiểu rõ mình sẽ đối mặt với những gì. Nếu nơi này đã định sẽ là ngôi nhà mới của Ryo, ông hy vọng từ bên ngoài cậu sẽ nhìn được bức tranh toàn cảnh, trước khi để mình bị cuốn vào nhịp sống bận rộn nơi đó.

Ryo nhận ra Unzen đang nhẫn nại đợi mình nên rũ bỏ trạng thái mãi mê: “Thứ lỗi cho con, thưa thầy. Con làm thầy phải đợi rồi.”

“Không sao đâu,” Unzen thoải mái đáp. “Đây chính là Sơn Doanh. Cuối cùng con đã đến nơi rồi. Cứ dừng lại và quan sát rồi hăng chào hỏi mọi người. Ngày hôm nay không có gì phải vội vàng cả. Cái gì cũng phải làm cho ra hồn. Từng bước một.”

Ryo đứng xem thêm một lúc, nhưng khi đã có cái nhìn tổng quát, cậu bắt đầu muốn xuống dưới kia và quan sát ở khoảng cách gần. Cậu nhìn Unzen và nói khẽ: “Con đã sẵn sàng. Giờ con theo thầy xuống dưới được chưa ạ?”

Unzen dẫn lối như đã thuộc lòng đường đi nước bước. Họ ngang qua vài người trẻ, cả nam lẫn nữ, hầu hết đều xấp xỉ hay trạc tuổi Ryo. Những thanh niên này cứ tò mò nhìn Unzen và thấp giọng thì thầm với nhau. Khi Unzen và Ryo đi qua, họ trịnh trọng cúi chào, rõ ràng không mấy may biết Unzen là ai hết. Thế nhưng khi hai thầy trò tiến đến gần một nhóm nhiều chàng trai trẻ, Unzen lại một lần nữa được đón nhận với sự sùng kính vô ngần, theo sự

quan sát của Ryo. Những người này hết mực trọng vọng Unzen. Họ biết ông là ai và hẳn đã gặp ông từ trước nên mới rõ vị thế của ông như vậy.

“Thưa thầy, ở đây thầy nổi tiếng lắm ạ?” Ryo tò mò hỏi nhỏ.

“Có thể nói thế. Ta từng điều hành chỗ này. Ta là người sáng lập. Ta xây dựng nó nhiều năm về trước. Nhưng ta đã lùi về phía sau được một thời gian rồi. Ta đã chỉ định một người kế nhiệm và lui về Hàn Sơn, nhưng vẫn cố gắng viếng thăm thi thoảng. Nhân thể đưa con tới đây mà ta có cơ hội nhìn lại nơi chốn cũ. Quả là không tệ chút nào. Họ đã tuyển mộ thêm nhiều tân binh, có cả nữ giới. Điều đó rất quan trọng. Nó mang lại sự cân bằng. Sự hiện diện của giới nữ giúp các nam thanh niên vững vàng hơn. Nếu không, các cậu nhóc đó có thể trở nên khá điên rồ đấy. Có Dương có Âm, như người ta thường nói.”

Hai thầy trò bước tiếp qua khu lều ở. Khi họ đến gần, nhiều thành viên có thâm niên cúi thấp người và chào hỏi Unzen, người thì bày tỏ niềm vui và tình cảm nồng nhiệt, người lại thể hiện sự kính sợ và trọng vọng nhiều hơn. Unzen đáp lại tất cả bằng sự ung dung như vừa được về nhà.

Rốt cuộc họ cũng tới gian nhà lớn, công trình đồ sộ nhất ở đây. Khi hai thầy trò lại gần thì có một người bước ra đón họ. Bằng cách nào đó, tin tức đã đến nhanh hơn hai vị khách này và người ở đây đã có sự chuẩn bị để tiếp theo đúng lễ. Họ vừa đến bậc tam cấp là đã thấy bóng người cúi thấp đầu đợi sẵn. Khi ông ta đứng thẳng dậy, Ryo ngược nhìn và há hốc mồm. Trong khoảnh khắc, cậu quên cả phép xử sự và cứ há miệng trơ ra. Chính là Akio. Thấy Ryo như thế, Akio chỉ nhướn một bên mày và chuyển ánh nhìn sang Unzen.

“Sensei,” ông thốt lên bằng giọng ấm áp và xúc động, trong khi dáng vẻ bên ngoài không để lộ cảm xúc gì.

“Akio,” Unzen cúi chào đáp lại.

Khi phần lễ đã xong, hai người thư giãn và bắt đầu chuyện trò thân mật, hoàn toàn bỏ quên Ryo trong chốc lát. Cậu đứng đó, trước sự hiện diện của những người đàn ông uy nghi thành đạt và thấy mình chỉ như một đứa trẻ, thẳng học việc, tên đầy tớ. Làm thế nào cậu xứng đáng với sự đối đãi đặc biệt từ bấy đến giờ? Họ nghĩ cậu có gì để mà đem ra thi thố? Trong một thoáng, Ryo thấy mình như một kẻ lừa đảo, mạo danh, cậu lấy tư cách gì mà mạo muội tìm đến Hàn Sơn? Cậu nghĩ gì mà cho rằng Unzen sẽ thấy cậu đáng nhận là đồ đệ?

Thế nhưng bấy giờ, Unzen đã quay sang để chính thức giới thiệu cậu với Akio.

“Akio, đây là Ryo. Ryo, đây là Akio.” Unzen nói to từng từ một cách trang trọng, rõ ràng, hẳn là để cho tất cả mọi người xung quanh đều nghe thấy. Rồi ông hạ giọng và bớt đi sự trang nghiêm, “Ta tin là hai người đã gặp nhau từ trước?” Câu này của ông giống một lời tuyên bố hơn là thắc mắc, và mắt ông lấp lánh.

Ryo đứng im, đợi nghe lời nói hoặc động thái tiếp theo. Akio đành chủ động, ông cúi đầu lần nữa rồi nhìn thẳng vào Ryo và nói:

“Chào mừng cậu. Cậu đã rất quyết tâm để tới được đây. Hoan nghênh cậu đến với chúng ta và nay ta xin mời cậu gia nhập vào tập thể Sơn Doanh, cậu đồng ý chứ?”

“Cháu đồng ý,” Ryo nói nhỏ nhưng rõ ràng, cậu nghiêm trang cúi người để xác nhận câu trả lời.

Akio cúi người đáp lại. Ông hô to “Yokoso^[3]!” để nói “chào mừng”.

Thế là tất cả những người đứng quanh nghe được cùng nhất loạt lặp lại lời ông: “YOKOSO!”

Tiếng hô lan khắp Sơn Doanh, truyền từ người này đến người khác ra xa và xa mãi, vang lên và dội lại hết lần này đến lần khác, tỏa rộng đến tận

cùng, tựa hồ viên đá cuội ném xuống ao tỏa những gợn sóng lăn tăn hướng về bến bờ xa.

Ryo đỏ bừng mặt khi được đón nhận một cách mạnh mẽ nhường ấy. Trong khoảnh khắc, cậu tự vấn bản thân liệu có xứng đáng với vinh dự được là một phần của tập thể này hay không. Thế nhưng Akio đã tiếp tục bắt chuyện với cậu rồi:

“Cậu mong muốn được gia nhập và học hỏi cách sống của bọn ta, điều đó đã hết sức rõ ràng. Unzen sẽ không bao giờ đưa cậu đến nếu bản thân thầy không chắc chắn. Việc cậu có mặt tại đây chính là minh chứng cho lòng nhiệt thành trước nay của cậu. Cậu còn chút thời gian để chào tạm biệt ân sư đây, rồi cậu sẽ được đưa đến nhóm mà cậu sắp ở cùng. Họ sẽ là những người bạn đồng hành trong thời gian cậu ở đây để được huấn luyện ở mức độ sơ cấp. Họ sẽ giải thích tất cả những điều cậu cần biết về cách làm việc ở chốn này. Hãy coi họ, theo một khía cạnh nào đó, như gia đình của cậu ở Sơn Doanh. Dần dần cậu sẽ hiểu họ rõ hơn.”

Akio quay sang phía đám đông đang tụ tập xung quanh để chứng kiến khoảnh khắc Ryo chính thức nhập doanh. “Giải tán!” ông nói đơn giản, ra hiệu cho họ trở lại với công việc của mình. Rồi ông quay lại và nhẹ nhàng bảo Ryo: “Hãy dành chút thời gian tạm biệt thầy Unzen. Có thể rất lâu sau cậu mới gặp thầy lần nữa. Nhớ cảm tạ thầy ấy. Cậu nợ thầy rất nhiều đó. Thầy không có nghĩa vụ phải dạy cậu, nhưng thầy đã làm. Không có thầy, cậu đã chẳng thể tiến xa đến vậy.” Akio đến ngồi lên một chiếc ghế gỗ gần đó khi đám đông tản mác đi.

Ryo bước sang để nói chuyện với Unzen. Khi đến trước mặt ông, cậu khom người thật thấp, nghiêm trang cúi chào, tựa như một học trò chào thầy giáo vào thời đó. “Arigato, sensei,” cậu nói. “Cảm ơn sự quan tâm, lo lắng và chỉ bảo của thầy. Con sẽ cố gắng hết sức để xứng đáng với những

điều thầy dạy dỗ. Con sẽ luôn ghi nhớ và trân trọng khoảng thời gian đã trải qua dưới bàn tay thầy chăm chút.”

Unzen mỉm cười lặng lẽ. “Tạm biệt, Ryo. Con là một học trò giỏi. Ta nhận thấy trong con ẩn chứa rất nhiều tiềm năng. Con có những dự định tốt đẹp. Con phải sống và học hỏi. Từ nay trở đi cuộc đời sẽ là người dạy con. Đôi lúc con sẽ thấy đó là một bà giáo khắc nghiệt hơn so với người thầy là ta. Hãy cố gắng học hỏi tất cả những gì bà ta chỉ bảo, bất kể vào lúc ấy điều đó có vẻ là tốt hay xấu. Đừng bỏ qua bất cứ điều gì. Chuyện gì cũng sẽ mang đến cho con bài học và giúp con trưởng thành, miễn con duy trì tâm thế và thái độ đúng đắn. Vững tin ngay cả khi dường như tất cả đều trở nên tệ hại. Đi đi, và cầu cho Khí Long và quyền năng của chúng luôn đứng sau bảo vệ con.”

Unzen cúi chào cậu và Ryo đáp lễ. Khi Ryo quay đi, cậu thấy một anh bạn to lớn, khỏe mạnh trạc tuổi mình ra hiệu cho cậu đến gần. Cậu ngập ngừng bước về phía anh ta.

“Chào,” chàng trai trẻ vui vẻ nói. Người này to con và nặng ký, nhưng trên gương mặt lại nở một nụ cười rộng đến mang tai như sắp phá ra thành tiếng cười ha hả, dù không phải vì Ryo. Chừng như anh ta thấy mọi thứ xung quanh đều thú vị lắm. Sự hiện diện của anh bạn to khỏe khiến Ryo bất giác ấm lòng và tràn ngập niềm vui.

“Tên tớ là Daiki,” chàng trai nói, vẫn đang cười toe toét. Anh ta cúi chào theo đúng nghi thức và Ryo chào đáp lại.

“Còn tớ là Ryo,” Ryo trả lời. Cậu đợi chàng trai nói tiếp.

“Cậu đi với tớ,” Daiki nói. “Tớ sẽ chỉ cho cậu nơi ở tạm thời. Rồi tớ sẽ kể cậu nghe chút ít về bọn này trên đường đi.”

Ryo nghe theo và dợm bước ra khỏi gian nhà lớn. Ngay lúc ấy, cậu thấy Akio và Unzen đang trò chuyện hết sức nghiêm túc với nhau, có vẻ họ đang

thảo luận điều gì quan trọng, nhưng cậu không đoán được. Dẫu sao, lúc này Ryo cũng đã bước sang giai đoạn tiếp theo trên bước đường rèn luyện và nhiệm vụ của cậu là tiếp tục cố gắng hết sức, chứ không phải thắc mắc về mối bận tâm của những người đứng đầu. Cậu còn cần học hỏi thêm nhiều nữa.

“Bây giờ chúng ta sẽ về lều ở và tớ sẽ giới thiệu cậu với mọi người,” người bạn đồng hành mới quen phấn khởi nói với cậu.

Ở Daiki có điều gì đó khiến Ryo cảm mến ngay lập tức. Anh to con, chắc nịch, mang đến cảm giác tin cậy, và dáng vẻ đó rất hợp với anh. Con người anh như toát ra sự ấm áp và thân thiện khó cưỡng. Bạn sẽ hoàn toàn bị thu hút, đến nỗi chỉ cần bầu bạn cùng anh ta cũng đủ khiến bạn vui vẻ hơn và dễ chịu hơn. Ryo thấy mình thật may mắn khi cùng đội với chàng trai này.

Xuyên qua khu trại, họ gặp rất nhiều lều và các nhóm khác nhau. Mỗi túp lều chứa khoảng bốn đến năm người, cả bé trai lẫn bé gái, đàn ông lẫn đàn bà, người cùng lều thường có cùng độ tuổi với nhau, vì thế có lều là chỗ của người cao tuổi, lều khác lại dành cho nhóm trẻ hơn. Xung quanh mỗi lều có chỗ trống và đồng lửa, cũng giống như nơi ẩn cư của Unzen, là chỗ để mọi người nấu nướng, nghỉ ngơi và sưởi ấm. Ngoài ra còn có một giàn phơi quần áo bằng gỗ thô. Có vẻ các nhóm hoạt động trên tinh thần tự quản, tự dọn dẹp, nấu nướng và giặt giũ.

Daiki chỉ cho Ryo tất cả những điều đó khi cả hai đi dọc khu trại, sau đó bổ sung: “Mọi người thay phiên nhau chăm sóc phần đất được chia để trồng trọt, phần lớn lương thực bắt nguồn từ đó. Dĩ nhiên là còn có gia súc gia cầm như vịt, gà, dê, lợn phải chăn nuôi. Bọn tớ gần như là tự cung tự cấp. Nhất thiết không được phụ thuộc vào thế giới bên ngoài, vì điều đó sẽ giới hạn khả năng của Sơn Doanh nhiều lắm. Do vậy, song song với việc rèn

luyện tại đây, một nửa thời gian cậu sẽ được làm một nhà nông. Mọi người cùng chia sẻ vai trò đó.”

Ryo cảm thấy điều này hoàn toàn hợp lý, hẳn nhiên. Suốt thời gian sống cùng Unzen, cậu đã thấm nhuần tầm quan trọng của sự độc lập, của việc tự chăm sóc bản thân để tồn tại trong thế giới này. Điều Daiki vừa nói chẳng qua là chỉ là sự mở rộng hợp lý của những giá trị mà Ryo đã lĩnh hội trên ngọn Hàn Sơn.

Khi Daiki dẫn Ryo tới khu lều nhỏ nơi từ đây cậu sẽ gọi là nhà, Ryo lập tức thấy có hai người đợi sẵn. Một người đang yên lặng ngồi trên chiếc ghế đầu bằng gỗ thô và không làm gì cả. Anh ta gầy, uyển chuyển và gương mặt hết sức nghiêm nghị. Daiki ấm áp và vui vẻ bao nhiêu thì chàng trai trẻ này lại u ám và nghiêm trang bấy nhiêu. Thấy Ryo đến, anh ra đứng dậy và cúi chào nhanh, trịnh trọng, nhìn xoáy vào cậu như muốn đọc tính cách người mới đến qua nét mặt.

“Đây là Katsuo,” Daiki giới thiệu, hoàn toàn thân nhiên trước cách xử sự nghiêm trọng và ánh nhìn đăm đăm không chớp mắt của người bạn. “Cậu ấy là một học trò mẫu mực. Cậu ấy chưa từng sai điều gì.”

“Có lẽ,” Katsuo thấp giọng lầm bầm. “Nhưng chẳng ai hoàn hảo hết...”

“Còn đây là Ryo,” Daiki tiếp, sự nhiệt tình vui vẻ của anh không hề lung lay trước vẻ nghiêm túc của Katsuo. “Vây là bây giờ chúng ta có bốn người. Cuối cùng cũng đủ một nhóm.” Anh rời mắt khỏi Katsuo và quay sang chỉ một cô gái trẻ cách đó vài thước, dường như cô đang nhảy múa.

Khi nhìn về phía cô gái, Ryo lập tức bị mê hoặc trước những động tác của cô. Cô nhỏ nhắn và thanh thoát, tựa hồ đang lướt trên không khí. Trong lúc dõi theo cô, Ryo nhận ra một vài tư thế đã học từ Unzen. Song những tư thế này lại được đan cài vào nhau thành một vũ điệu uyển chuyển, động tác này liên tục tiếp nối động tác kia và chỉ thi thoảng tạm ngắt quãng khi cô xoay tròn.

Lúc họ đến gần, cô gái đột ngột dừng lại và trở về thế đứng bình thường, cô cười rạng rỡ và cúi chào hai chàng trai theo nghi thức.

“Đây là Chou,” Daiki nói. “Đừng bị cái tên đánh lừa. Nó mang nghĩa “cánh bướm”, nhưng là một cánh bướm tôi luyện từ thép. Giống với chuồn chuồn hơn, có thể nói vậy.”

Chou lúc lắc một ngón tay cảnh báo Daiki. “Liệu hồn với những màn trêu chọc của cậu đấy, chàng trai to xác,” cô nói, “không thì con chuồn chuồn này có thể đốt cậu...”

“Vậy là cậu thấy hết rồi đó,” Daiki nói, “đã biết mình phải đương đầu với cái gì chưa? Một môn đồ nghiêm trang thái quá. Một cô bướm nguy hiểm, và một chàng hề khổng lồ xem nhẹ mọi thứ trên đời. Cậu có thể hòa nhập với bọn tớ chứ? Rồi chúng ta có tạo thành một đội giỏi hay không?”

Ryo chẳng biết phải nói gì. Dù Daiki có vẻ không đặt nặng vấn đề, đây vẫn là một câu hỏi nghiêm túc. Rồi cậu có hòa hợp được với mọi người không? Cậu không thật sự giống ai trong số họ. Ước chừng cậu cũng có vài điểm tương đồng với Katsuo đấy, nhưng Katsuo khác cậu theo cách mà Ryo chưa thể nói rõ là khác thế nào. Vì vậy cậu quyết định đáp lại bằng điều duy nhất khả dĩ trong hoàn cảnh này.

“Tớ sẽ cố gắng,” Ryo nói, hy vọng nghe không có vẻ kém cỏi như cậu đang cảm thấy.

“Yokoso!” gương mặt Chou bừng sáng, khoe hàm răng trắng xinh với nụ cười thân thiện.

“Yokoso,” Katsuo lịch sự lặp lại.

“Yokoso,” Daiki khúc khích cười. “Giờ cậu đã là một thành viên của nhóm rồi, bất kể tương lai có thế nào.”

“Yokoso” có nghĩa là hoan nghênh và hiện tại, Ryo cảm thấy mình đã được chào đón niềm nở hết mực giữa những người bạn mới. Cậu đã bước

sang giai đoạn kế tiếp của quá trình luyện tập. Cậu đang sống giữa những con người cùng độ tuổi với mình, cùng chia sẻ một mục đích chung, và cậu cũng là một phần của tổ chức mà xưa nay cậu luôn mong tìm hiểu rõ. Hầu như Ryo chẳng có gì đáng để phàn nàn.

Chương mười một

Trong câu chuyện nhỏ này, tôi không thể kể hết toàn bộ quá trình rèn luyện diễn ra tại Sơn Doanh. Muốn thế thì phải viết ra cả một cuốn cẩm nang dày, bao gồm nào là biểu đồ, chỉ dẫn, triết lý và lịch sử. Nhưng có thể thì e vẫn còn chưa đủ, bởi vì phần lớn kiến thức và kỹ năng đều được các thầy truyền đạt trực tiếp cho người học, từng lão sư có những điều chỉnh riêng cho phù hợp với mỗi môn đồ, dựa trên phẩm chất cá nhân của cả thầy và trò. Điều đó được xây dựng thành hệ thống và trở thành một trong những thế mạnh cốt yếu của Sơn Doanh.

Thế nhưng “trái tim” của hệ thống này là gì, hẳn bạn đã nắm được qua lời kể của tôi về thời gian Ryo ở cùng với Unzen. Những gì Unzen nỗ lực truyền thụ cho Ryo tại Hàn Sơn Chốn Ẩn Cư là cốt lõi, là tinh hoa của quá trình luyện tập. Việc rèn luyện tại Sơn Doanh là tòa nhà xây trên nền móng ấy. Tốc độ, sức mạnh, sự nhanh nhẹn và các kỹ năng sẽ được ôn luyện và phát triển, nhưng nòng cốt, cái để kết hợp tất cả yếu tố đó với nhau là những nguyên tắc trung tâm mà Unzen đã từng ngày bồi đắp cho Ryo từ buổi ban đầu. Quan trọng không phải là sức mạnh thể chất hay chiêu thức bề ngoài, quan trọng là mục đích và thái độ.

Sinh sống và học hỏi tại Sơn Doanh đòi hỏi người học phải thấm nhuần một nền văn hóa đã hình thành và phát triển qua ít nhất vài thập kỷ. Có nhiều điều phải tiếp thu hơn là chỉ học cách đánh đấm đúng bài. Mặc dù

vậy, kỹ năng chiến đấu ở Sơn Doanh có lẽ đã đạt tới trình độ cao nhất trong lịch sử loài người ở mọi nơi và mọi thời đại. Song chiến đấu không phải là tất cả. Đồ đệ Sơn Doanh còn được trui rèn lối sống, cách sống sao cho tốt nhất, làm sao để trong bất cứ hoàn cảnh và tình huống nào, ta cũng có thể tìm thấy chính mình, và với các Ấn Nhân, “hoàn cảnh” có thể là một căn phòng họ vô tình bước chân vào hoặc toàn thể vũ trụ theo phạm vi loài người hiểu biết. Như vậy ở đây chúng ta đang cao vọng, nhưng cũng vừa linh hoạt, xét đồng thời cả cái nhỏ hẹp với cái rộng lớn. Chúng ta nhìn vào cả thế giới nội tâm lẫn bề ngoài của một con người, công nhận rằng hai khía cạnh này có thể phụ thuộc lẫn nhau nhiều hơn quan niệm thông thường.

Thế nhưng tôi đi quá xa rồi. Tôi vừa giới thiệu ngắn gọn bản chất của nền văn hóa mà Ryo bị đẩy vào, giờ hãy cho phép tôi tiếp tục câu chuyện của cậu ấy.

Bất ngờ thay, kỷ luật tại Sơn Doanh hóa ra lại không hà khắc kiểu quân sự. Tất nhiên là hoạt động hằng ngày của họ vẫn có quy củ và nề nếp. Song tinh thần chung lại không hề khắc nghiệt hay cứng nhắc đến vô cảm. Mọi người vui vẻ, lễ độ với nhau, đối đãi nhau chan hòa và thân ái. Ai cũng có ý thức sâu sắc về mục đích chung nên quan hệ người người hết sức thân tình. Ngoài ra, ở Sơn Doanh còn có thời gian để thư giãn, trò chuyện và chơi đùa.

Vào ngày thứ hai kể từ khi gia nhập nhóm, Ryo được ba người đồng đội chiêu đãi một màn giao đấu trong khu đất chật hẹp, và đó cũng là một cách hướng dẫn thân tình. Daiki, Chou, Katsuo lần lượt chia thành từng cặp và độ sức với nhau, thể thức là tung chiêu đánh thực nhưng hạn chế tối đa lực ra đòn. Đây là một cách “thực chiến” không gây thương tích nhưng vẫn luyện tập được các chiêu. Khi tập đánh không phát lực, các môn đồ cũng được rèn luyện để không bị cảm xúc chi phối khi tham chiến, không để cơn giận hay thái độ thù địch xen vào. Như thế tất sẽ dẫn đến sự mất cân bằng

về tinh thần và thiếu sắc bén trong phán đoán, người học võ ai cũng biết vậy. Nếu buộc phải chiến đấu, ta cần đấu trong trạng thái cảnh giác cao độ nhưng không để cảm xúc chen vào. Ở một khía cạnh nào đó, ta phải tạo được sự hòa hợp với đối thủ như thể đó là một người bạn nháy, không phải kẻ thù. Điều này nghe có vẻ kỳ quặc, nhưng đúng là như thế.

Ở lượt đấu đầu tiên, Daiki bắt cặp với Katsuo. Katsuo hội tụ đầy đủ các phẩm chất của một nghệ sĩ quyền thuật hạng nhất. Anh ta thon, khỏe và luôn luôn cảnh giác, vóc người anh không to nặng nhưng cơ bắp đủ rắn chắc, lại có kỹ năng vận động và thể thao thượng thừa, vì vậy anh rất nhanh nhẹn và linh lợi. Qua đánh giá, Ryo chẳng biết liệu có bao giờ mình địch lại một đối thủ như Katsuo.

Ấy vậy mà Daiki, dù chậm chạp hơn do vóc dáng nặng nề, lại có khả năng cản phá hết sức cừ khôi. Anh sở hữu thân hình đồ sộ, lại biết điều khiến nó một cách tự tin và uyển chuyển. Ryo cố tưởng tượng xem để quật ngã một người lực lưỡng như vậy phải dùng nhiều sức lực đến mức nào. Người đồng đội này có thể dùng hai cánh tay khổng lồ của mình để đỡ đòn một cách vững vàng và đầy kỹ thuật. Một lần nữa Ryo lại nghĩ: Mình làm sao mà đối phó được với một đối thủ to khỏe và rắn chắc nhường ấy? Vừa lúc đó, Katsuo thi triển một chiêu thức gọi cho Ryo nhớ tới cách Akio hạ gục tên cướp ở làng cậu ngày trước. Bí quyết nằm ở chỗ chuyển tư thế sao cho khi ta dùng lực tối đa, đối thủ sẽ bị mất thăng bằng. Kia, Daiki đã bị hạ rồi. Thật đáng kinh ngạc khi chứng kiến một người to lớn và rắn chắc như vậy bại dưới tay bởi một đối thủ nhỏ bé và thanh mảnh hơn. Vậy ra đó là điều khả thi! Nhưng hãy xem cách Daiki co người lại và lăn tròn khi ngã xuống, giảm thiểu tác động khi va chạm với mặt đất rồi vừa đứng dậy vừa cười vào sai lầm và thất bại của mình.

Giờ đây tới lượt Chou lướt vào đối đầu với Katsuo. Rõ ràng, luật chơi là mỗi đấu sĩ phải làm sao trụ lại lâu nhất có thể. Khi một người bị đánh ngã,

người kế tiếp sẽ bước vào, và cứ thế. Lúc này đến lượt Chou, một cô gái nhỏ bé mảnh mai, đương đầu với Katsuo nghiêm trang đáng gờm.

“Dừng lại!” Ryo muốn kêu lên. “Không thể được...” Thế nhưng lẽ ra cậu khỏi lo đi, bởi ngay khi Katsuo ra đòn, người đồng đội nữ dường như tan loãng vào không khí và biến đi nơi nào khác. Cô gái nhảy múa xung quanh Katsuo tựa một yêu tinh, như thể đang trêu tức và chòng ghẹo anh, để rồi khi anh tung một cú đá, quả đấm hoặc lao tới bất ngờ, cô đã lách sang chỗ khác trước khi đòn tấn công có cơ hội phạm tới mình. Nhưng Katsuo dày dặn kinh nghiệm thế kia mà. Anh đâu phải một tên hề. Chou làm thế nào mà nhìn thấu anh một cách sắc sảo như thế? Rõ ràng là cô đã biết hết điểm mạnh điểm yếu và đường đi nước bước mà anh ưa dùng, và chắc hẳn cô cũng đã phát triển khả năng trong chớp nhoáng dự đoán được chiêu tiếp theo của đối thủ. Tốc độ di chuyển của cô, sự thăng bằng và uyển chuyển, tự bản thân chúng đã là vũ khí. Tất cả kết hợp thành một vũ điệu nhịp nhàng, liên mạch mà cô gái dệt nên trong chớp mắt, chẳng chút do dự. Và ô kìa, Katsuo sắp bại trận rồi. Bị Chou nhử, anh mất thăng bằng, và để gở lại một chút sơ sẩy đó anh phải nhanh chóng thực hiện một cú lộn nhào. Điều đó có nghĩa là dù chỉ trong phút chốc, anh đã ngã và do vậy bị loại khỏi vòng đấu. Anh thốt ra một tiếng hừ hậm hực khi đứng dậy và lùi về phía sau.

“Cậu thấy chưa!” Daiki gọi Ryo, người vừa quan sát toàn bộ diễn biến. “Đúng như tớ nói đó chứ? Cô Bướm Thép. Làm sao mà sai được!”

“Còn cậu là chàng Sâu Bướm Khổng Lồ,” Chou châm chọc. “Nhưng cậu có bò đủ nhanh để tóm tớ không?” Nữ đồng đội cười khúc khích và nhún nhảy trước mặt Daiki.

“Ôi, chịu,” Daiki rên lên. “Tớ không tài nào bắt kịp cậu. Không thể. Mà giờ tớ đói rồi ruột rồi. Đi làm bữa tối thôi.”

Đêm hôm trước, Ryo đã kể cho những người bạn mới nghe chuyện của cậu. Vì vậy giờ đây họ đã biết về làng của Ryo, biết cậu gặp gỡ Akio như thế nào. Họ cũng đã nghe chuyện về hành trình đến Hàn Sơn để tìm Unzen và thời gian cậu học việc cùng ông tại đó trước khi được đưa tới Sơn Doanh này. Khi chia sẻ với đồng đội quá khứ của mình, lần đầu tiên Ryo có cảm giác được thấu hiểu bởi những người cùng trang lứa. Cậu cảm thấy không cần phải giải thích những xúc cảm, thôi thúc, khát vọng của bản thân, chỉ đơn giản nói ra sự thật, biết rằng các bạn sẽ thông cảm với mọi dự định và hy vọng đó.

Đêm nay đến lượt những người bạn mới kể cho Ryo chuyện của họ. Sau bữa tối, cả nhóm ngồi quanh đồng lửa, lần lượt bộc bạch lòng mình.

Qua đó, Ryo biết được Daiki đã mất cả gia đình khi làng anh bị phường trộm cắp xông vào cướp phá. Một người đồng đội của Akio đã tìm thấy anh, lúc ấy vẫn là một đứa trẻ, trong đồng đổ nát còn bốc khói của ngôi làng. Họ mang anh tới một trại mồ côi do các Ân Nhân cấp dưỡng, vì Daiki thể hiện niềm đam mê lớn lao đối với võ thuật nên khi đủ tuổi, anh được phép đến học tại Sơn Doanh, chàng trai trẻ thấy mình may mắn vì đã sống sót. Và hiển nhiên là, ở một mức độ nào đó, anh muốn chuẩn bị sẵn sàng để trong tương lai có thể đối mặt với hạng người đã cướp phá làng quê và giết hại gia đình mình. Ẩn sau vẻ vui tươi cởi mở nơi anh là một mục tiêu vô cùng nghiêm túc.

Katsuo là con trai một samurai, một người lính chiến. Cừu hận giữa các dòng tộc dấy lên sóng gió, lôi cả cha của Katsuo vào, kết cục là ông bị ám sát, và Katsuo đã chứng kiến tất cả khi chỉ là một cậu bé. Trải nghiệm đó khiến anh ghê tởm xung đột và bạo lực dưới bất kỳ hình thức nào, nhưng cũng hình thành trong anh ý thức rằng ta cần phải đủ khả năng tự bảo vệ mình và người khác nếu bất trắc xảy ra. Tự trong sâu thẳm, có lẽ Katsuo muốn có khả năng cứu cha mình, dù ông đã mất từ lâu. Những trải nghiệm

nghiệt ngã có tác dụng định hình tính cách con người như vậy đó, đặc biệt khi ta còn nhỏ. Katsuo chia sẻ, trong quá trình rèn luyện võ nghệ, anh đã tình cờ nghe được lời đồn về một Sơn Doanh ở Đại Hoang Điền, nơi người ta có thể nhận sự đào tạo tốt nhất có thể. Cũng như Ryo tìm thấy vị ẩn sĩ của mình trên Hàn Sơn, Katsuo tìm thấy Sơn Doanh. Bền bỉ vượt bao gian khó, cuối cùng anh cũng tìm ra nó. Sau khi truy vấn và đánh giá kĩ lưỡng, Sơn Doanh cho phép anh gia nhập và rèn luyện tại đây.

Ryo nhìn thấy một chút con người mình trong Katsuo, dù cái phần u ám hơn, thâm trầm hơn ở Katsuo khiến Ryo cảm thấy không thoải mái. Trải nghiệm ngày thơ bé có lẽ đã làm Katsuo bị tổn thương sâu sắc, điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nó khiến anh trở nên khép kín, có phần hằn học và ám ảnh. Anh thiếu... à, chính thế, Ryo nghĩ, anh thiếu sự dịu dàng, ở anh có gì đó cứng nhắc và không sáng tạo, mặc cho những chiêu thức của anh vững vàng, chính xác và tạo cảm giác bất bại như một cỗ máy. Ryo e rằng cậu chẳng bao giờ có thể ngang tài ngang sức với một đối thủ lão luyện như Katsuo. Thế nhưng cậu nghĩ mình đã hiểu một vài điều mà Katsuo có lẽ không hay biết, cậu tự hỏi có bao giờ người đồng đội này nhìn thấy vẻ đẹp trong một sự vật nào đó, cái mà Ryo, con trai một người thợ gốm, hiển nhiên nhận ra.

Đã bàn đến cái đẹp thì phải nói đến Chou. Trong cô gái này, Ryo lập tức nhìn ra vẻ đẹp, nó làm cậu gần như nghẹt thở, đặc biệt là lúc chứng kiến phong cách chiến đấu như đang múa hết sức kỳ diệu của cô. Cậu thấy mình hầu như không thể rời mắt khỏi cô, dõi theo những cử động uyển chuyển luôn thường trực dù là cô đang giao chiến, đang khuấy một cái nồi hay mang vật gì đó ngang qua nơi ở nhỏ bé của họ. Cô có sự nghiêm trang và cao nhã trong phong thái, song đôi lúc gương mặt cô lại nở ra một nụ cười để lộ khiếu hài hước và chút lém lỉnh tinh quái.

Chou không biết nguồn gốc của mình, cô chỉ nghe kể lại rằng lúc còn ẵm ngửa cô đã bị bỏ rơi, gia đình để mặc cô chết dần bên sườn núi. Thịnh thoảng người chỗ cô vẫn làm vậy với những bé gái không mong muốn. Họ quan niệm sinh quá nhiều con gái là điềm gở, dù là trong một gia đình hay một bộ tộc, vì thế những bé gái thừa ra sẽ bị bỏ mặc cho đến chết nơi núi rừng hoang dã. Không có gì che chở khỏi thiên nhiên khắc nghiệt, hầu hết đều bỏ mạng nhanh chóng rồi cái xác sẽ bị cáo hay quạ rĩa thịt. Nhưng cũng giống Daiki, Chou may mắn được tìm thấy. Cô cũng được nuôi dạy trong trại mồ côi, cùng với Daiki. Hai người trở nên khăng khít như anh em họ, vì thế khi Daiki nhận lời chiêu mộ đến Sơn Doanh, Chou đã đề nghị được đi cùng. Các thầy dạy tại đây nhanh chóng nhận thấy kỹ năng chiến đấu khác thường bẩm sinh của cô, và Chou trở nên nổi tiếng giữa những người cùng trang lứa bởi phong cách độc đáo. Đôi khi mọi người vẫn bàn tán, và Daiki đã rĩ tai Ryo, rằng ngày nào đó Chou sẽ thành lập một ngôi trường hoàn toàn mới, dạy kỹ thuật tự vệ theo phong cách cá nhân cô. Ngôi trường này có thể sẽ phù hợp với kiểu người bẩm sinh nhỏ thó, nhẹ cân và vì vậy nhanh nhẹn, linh hoạt, thay vì kiểu khỏe mạnh, vạm vỡ và rắn chắc.

Ryo nhanh chóng hòa vào nhịp sống thường nhật tại Sơn Doanh, cậu còn nhiều điều cần học hỏi và chưa thể tham gia độ sức với ba người đồng đội. Cậu biết mình cần phải tham gia những buổi huấn luyện hằng ngày thêm một thời gian nữa rồi mới có cơ ngang tầm với họ. Thế nhưng cậu hòa nhập rất tốt và thấy vui khi được ở bên ba người bạn. Ryo cảm giác như mình có thêm một gia đình, một niềm an ủi. Điều đó khiến cậu vững lòng trong những buổi rèn luyện chính thức mỗi ngày, khi nhiều nhóm lớn cùng tập dượt dưới sự theo dõi sát sao của các sư phụ. Đó là những người đàn ông, phụ nữ lớn tuổi, trưởng thành từ hàng ngũ đệ tử Sơn Doanh và trở thành người huấn luyện cho những thành viên trẻ hơn. Tất cả đều có câu chuyện của riêng mình, một sự pha trộn của định mệnh và sự ngẫu nhiên

mà nhờ đó họ tìm thấy con đường đến Đại Hoang Điền, trở thành thành viên của cộng đồng độc nhất vô nhị này.

Đó là một ngày rèn luyện như mọi ngày và Daiki, Katsuo, Chou cùng Ryo tập hợp trước Akio trong tâm trạng háo hức. Các nhóm khác chia nhau rải rác khắp sân tập, hầu hết đều có bốn môn đồ và một người huấn luyện. Ryo cảm thấy thật vinh dự khi nhóm của mình được Akio đích thân hướng dẫn. Nhưng Akio đã bắt đầu bài giảng nên cậu tập trung nghe ông nói.

“Như các trò đã biết, cách chiến đấu của chúng ta về bản chất thiên về phòng thủ hơn tấn công, vì vậy, phần cốt lõi của nghệ thuật này là phương pháp tước vũ khí, khi kẻ tấn công mang khí giới và người phòng thủ thoát đầu chỉ có tay không. Ta nói “thoạt đầu” vì dĩ nhiên, chúng ta ai cũng cần phải biết sử dụng vũ khí sao cho thành thạo, mặc dù phần lớn thời gian chúng ta hạn chế mang khí giới bên mình. Khi cần thiết, chúng ta phải sẵn sàng tước đao kiếm từ tay kẻ tấn công và sử dụng chính vũ khí đó chống lại chúng, với kỹ năng ngang bằng hoặc cao hơn địch thủ. Đó là lý do tại sao những lúc khác chúng ta luyện kiếm, bắn cung, chiến đấu bằng gậy và các vũ khí khác.”

Akio nhìn lướt qua những gương mặt trẻ trung đang lắng nghe để xem mức độ chú ý của học trò rồi nói tiếp: “Hôm nay ta sẽ thao diễn phương pháp đối phó với kiểu tấn công bằng kiếm, cố nhiên ở giai đoạn này mà dùng kiếm thật thì hết sức xuẩn ngốc, vì thế ban đầu ta sẽ dùng gậy lót đệm thay thế.” Một thoáng nhẹ nhõm hiện trên gương mặt những thính giả của ông. “Các trò cũng phải mặc áo có đệm bảo vệ trong khi luyện tập. Cơ thể các trò phải hứng chịu nhiều cú đánh và loại áo đó sẽ làm giảm những vết bầm.” Ông trở tay về phía sau để chỉ một chồng áo xếp ngay ngắn và bốn chiếc gậy lót đệm, mỗi chiếc có độ dài bằng với một thanh kiếm samurai.

“Katsuo và Chou sẽ thao diễn cho chúng ta xem.” Theo lời thầy, hai người bạn của Ryo bước lên trước. Họ đều mặc áo bảo hộ và Akio vẫy tay ra hiệu cho Katsuo cầm gậy lên.

Dưới sự hướng dẫn của Akio, hai người thao diễn đứng vào vị trí tại một chỗ sườn dốc xuống. Katsuo, kẻ tấn công, đứng phía trên nhìn xuống. Chou, người phòng thủ, đứng bên dưới, với tư thế cảnh giác, phòng vệ mà Ryo nhận ra là thế đứng cơ bản, trung lập trong võ thuật Sơn Doanh. Daiki huých khuỷu tay Ryo để chỉ cậu cách cô bạn khẽ điều chỉnh tư thế của mình để bù lại sự bất lợi tạo ra do độ dốc của mặt đất. Đối với cô, sự điều chỉnh này dường như thuộc về bản năng. Ryo chủ ý ghi nhớ điều này. Cậu nhớ Unzen từng dạy rằng việc rèn luyện và diễn tập lâu ngày sẽ tạo ra phản xạ vô điều kiện và từ đó, những kỹ năng học được sẽ trở thành thói quen tự nhiên.

Với một cái gạt đầu từ Akio, kẻ tấn công Chou, Katsuo, xông vào cô, gậy giơ lên như sắp đánh một đòn vào cổ điển hình, cô gái thụp xuống và chiếc gậy trượt mục tiêu.

Akio kêu to: “Dừng lại!” Thế là hai đối thủ lập tức dừng tay, giữ nguyên tư thế.

“Nghe này,” Akio nói, quay sang Daiki và Ryo. “Tất cả chúng ta đều có thể thụp xuống để tránh đòn như thế. Chúng ta đã luyện tập phương pháp đó trước đây. Nhưng hãy quan sát thêm lần nữa.” Ông quay lại, nói khẽ vài lời với Katsuo và Chou rồi bước sang một bên khi họ trở về tư thế cũ và bắt đầu lại.

Lần này, khi Katsuo đã vung gậy và Chou đã hụp tránh, Katsuo phục hồi đòn đánh trượt và với một động tác mượt mà, hươ gậy thành một vòng tròn hoàn hảo để không phá vỡ đà của nhát chém ban đầu. Anh đã biến đòn đánh trượt thành lợi thế, cây gậy lót đệm đánh trúng bắp chân Chou. Cả hai

một lần nữa dừng lại ngay tại chỗ để những người khác quan sát và đánh giá.

“À há!” Akio kêu lên một cách cường điệu. “Giờ thì sao? Chou đã bị chém vào chân. Trò ấy có thể không chiến đấu được nữa. Lẽ ra trò ấy phải làm gì?”

Gương mặt các học trò lộ vẻ căng thẳng, chẳng ai xung phong đưa ra một phương án tức thì, song ai cũng có vẻ suy nghĩ rất lung để tìm cách giải quyết.

Akio dắt Chou sang một bên và khẽ thì thầm với cô học trò, vừa nói vừa huơ tay giải thích, Chou gật đầu trầm tư. Ryo lưu ý thấy dường như cô bạn rất nhanh chóng bắt kịp những chỉ dẫn của thầy.

“Lại lần nữa,” Akio yêu cầu hai môn đồ đang thao diễn. Katsuo chuẩn bị lặp lại đòn tấn công trong lúc Chou lấy lại tư thế trung lập. Chiếc gậy vung xuống. Ngay lúc đó Chou hụp người, vô cùng khéo léo. Ryo kinh ngạc trước cú huơ gậy như múa của Katsuo... nhưng Chou đâu rồi? Đòn tấn công thứ hai của Katsuo nhắm tới bắp chân đã chém vào không khí và anh phải xoay một vòng để lấy lại thăng bằng, còn Chou, sau khi hạ thấp người tránh đòn, đã lộn vòng sang bên về phía sau, xa khỏi tầm chém của “thanh kiếm” huơ tròn. Vừa lộn xong là cô đứng dậy ngay, một lần nữa đối mặt với kẻ tấn công đang loạng choạng. Daiki và Ryo đồng loạt há miệng hít vào một hơi vì ngưỡng mộ và thích thú.

Akio nhận xét nhanh: “Katsuo tất nhiên là đã đoán được nước đánh sắp tới. Một kiếm sĩ kém nhanh trí hơn ắt sẽ mất thăng bằng và thậm chí có thể ngã xuống. Đó là thời cơ để Chou tấn công hay cướp lấy thanh kiếm nếu nó bị đánh rơi. Ít nhất thì Chou cũng không bị thương và sẵn sàng tiếp chiêu kế tiếp từ kẻ tấn công. Một trận chiến như vậy càng kéo dài, theo lẽ đương nhiên, một người phòng thủ giàu kinh nghiệm sẽ càng đọc rõ các nước đánh của kẻ tấn công và nắm được phong cách cũng như thói quen của hắn. Theo

đó, càng đánh, người phòng thủ càng chiếm được lợi thế rồi rốt cuộc có thể đoạt khí giới và vô hiệu hóa kẻ tấn công. Nào, hãy quan sát thêm một lần nữa và ta sẽ yêu cầu tất cả các trò tập động tác của Chou.”

Daiki và Ryo tiếp tục theo dõi trong lúc loạt nước đánh lặp lại.

Kế đến, Akio chỉ thị: “Giờ hãy chia thành từng cặp, thay phiên nhau tấn công và phòng thủ. Hãy lặp lại chuỗi động tác ban nãy và hướng tới thực hiện chúng một cách liên hoàn.”

Daiki và Ryo mặc áo bảo hộ, rồi hai cặp tản ra con dốc và vào vị trí. Bầu không khí tập trung cao độ ngự trị khắp nơi. Khi trận chiến bắt đầu, sự chú ý chỉ bị ngắt quãng bởi tiếng gầm gừ hay tiếng thở hỗn hển thảng hoặc bật ra, âm thanh vun vút của gậy vung và tiếng bộp khi gậy đánh trúng mục tiêu. Đôi khi một tiếng thịch trầm đục vang lên báo hiệu ai đó đã ngã mạnh xuống đất.

“Hạ cánh nhẹ nhàng thôi!” Akio vui vẻ nhắc nhở các môn đồ.

Thỉnh thoảng, một cặp đấu sẽ dừng lại để hội ý với Akio, ông sẽ thấp giọng giảng giải ngắn gọn, chỉnh tư thế cho họ và hướng dẫn các động tác như một biên đạo múa với vũ công.

Cứ thế, ngày nối ngày, tuần tiếp tuần, đệ tử Sơn Doanh rèn giũa kỹ năng, dần trở nên thành thạo cách thức chiến đấu của các Ẩn Nhân. Đôi lúc, khi luyện tập cùng nhau, nếu một người gặp khó khăn với chiêu thức nào đó, mọi người sẽ cùng bàn luận và thử nghiệm. Quá trình dạy và học này sẽ tạo điều kiện sinh ra nhiều bí quyết và chiêu thức mới.

Những lúc như vậy, Akio sẽ nhắc nhở học trò: “Công cuộc này sẽ không bao giờ kết thúc. Các trò đừng bao giờ mong có ngày mình sẽ lên được nấc thang cuối cùng, trở thành một võ sĩ giỏi tuyệt đối. Giống như một nghệ sĩ chơi nhạc cụ, các trò phải luyện tập không ngừng. Ngày mà các trò ngừng tập luyện là ngày những kỹ năng bắt đầu mai một. Dù các trò có dày dạn

kinh nghiệm đến mức nào, bao giờ cũng có khả năng một sự việc không lường trước sẽ ập đến, khiến các trò bất ngờ theo cách mới. Sự kiên trì, khổ luyện và tâm trí luôn rộng mở là các nhân tố không thể thiếu đối với người muốn bước trên con đường này.”

Chương mười hai

Nhiều tháng trôi qua, các kỹ năng của Ryo đã tiến bộ đáng kể. Cậu luyện tập hết sức chăm chỉ và từng chút một phát triển bản thân trên nền tảng cơ sở do Unzen xây đắp cho cậu tại Hàn Sơn.

Tuy nhiên, lòng cậu lại chớm lo âu khi tự so sánh mình với ba người bạn cùng nhóm. Mỗi người bọn họ đều độc đáo, khác biệt, đậm phong cách cá nhân trong chiến đấu. Cậu vẫn nghĩ mình chưa thể độ lại bất cứ ai khi một đối một giao chiến. Cậu không có khả năng sánh bằng họ. Ryo rất vững kỹ năng cơ bản và có thể cầm cự tốt nếu đụng phải kẻ địch trên đường làng, song cậu chưa tìm ra phong cách của riêng mình, một phong cách chạm tới tận cùng bản chất của con người cậu, như những bạn khác đã làm được. Bản chất của cậu là gì? Cậu có nó không? Làm thế nào để khám phá ra nó? Đối với Ryo, ba người bạn cùng nhóm đều có nét riêng, đã xác định rõ ràng. Nhưng khi tự suy ngẫm về bản thân, tất cả những gì cậu có thể thấy là một hình bóng nhạt nhòa không có cá tính gì rõ rệt.

Liệu có bao giờ mình được như họ, cậu nghĩ. Liệu có bao giờ mình được công nhận là một võ sĩ và có thể đứng vững bên cạnh bạn bè? Làm sao để hiện thực hóa điều đó? Và làm thế nào cậu biết nếu điều đó đang và đã xảy ra?

Cậu chưa bao giờ tiết lộ những mối lo này với bè bạn. Thế nhưng một lần mỗi tuần, cậu phải thảo luận với người cố vấn về sự tiến bộ của mình,

đây là dịp để cậu bày tỏ những hoang mang, cố vấn của cậu là một người đàn ông trưởng thành, đáng tuổi cha cậu. Khi gặp người cố vấn, ta phải thẳng thắn nói lên cảm nhận về sự tiến bộ của mình, kể thực suy nghĩ mọi chuyện đạo này ra sao. Họ sẽ chất vấn ta và thỉnh thoảng đưa ra gợi ý hoặc lời khuyên. Khi Ryo chia sẻ rằng cậu thấy kém cỏi so với các bạn đồng môn, người cố vấn giơ tay ra hiệu cho cậu dừng lại. Tiếp đó là một khoảng lặng ngắn, dường như người cố vấn đang sắp xếp những suy nghĩ của ông. Rồi ông nói với Ryo một cách điềm tĩnh và nghiêm trang:

“Con sẽ không bao giờ thấy rõ được mình như khi con nhìn người khác. Người khác tạo cho con cảm giác họ có một cá tính rõ rệt, có bản dạng và bản chất riêng. Người khác cũng sẽ có cảm giác như vậy về con, mặc dù con không tự thấy được. Con không thể tách khỏi mình để quan sát chính mình như người khác quan sát. Con phải sống trong bản thể con, sống với đôi mắt con, với các giác quan con. Ở bên trong con người, thông qua phương pháp thiền định, như con rồi sẽ học được, ta có thể tương đối tách khỏi những ý nghĩ, cảm xúc và ấn tượng. Từ đó, ta có thể theo dõi tâm trí mình hoạt động ra sao, “tâm viên ý mã”^[4] đến mức nào. Đó là phương pháp tốt nhất, đáng tin cậy nhất để “nhìn thấy chính mình”. Đó cũng là một kỹ năng hữu ích cần luyện tập để phục vụ cho chiến đấu, vì nó giúp con thoát ly cảm xúc khi chiến đấu và chỉ rèn luyện nó như một kỹ năng đơn thuần. Lúc này, cảm xúc không xáo động, tâm trí tĩnh tại, nhưng cơ thể thì hoàn toàn linh động.”

Người cố vấn dừng lại và chăm chú dò xét những biểu hiện trên gương mặt Ryo. Rồi ông tiếp: “Để bắt kịp những người khác về kỹ năng, chỉ có một con đường duy nhất. Con cần phải luyện tập từng nhịp thở, từng cú đấm, từng nước đánh. Luyện tập trong mỗi khoảnh khắc, mỗi buổi tập, mỗi ngày. Đừng đắm đắm trông ra ngọn núi phía xa và cố gắng chinh phục nó, mà hãy nhìn xuống chân và đảm bảo mỗi bước đi đều chính xác, vững

vàng, có những lúc, con cần phải đảm bảo mình đang đi đúng hướng, theo đuổi đúng con đường dẫn tới mục tiêu. Song cũng không nên quá lo nghĩ rằng khi nào mình sẽ đến nơi, đến đích nhanh hay chậm, hoặc có bao giờ chạm đến đỉnh cao chẳng. Tất cả đều là phung phí năng lượng tinh thần, khiến cho tâm trí ngốn ngàng những gánh nặng không cần thiết. Hãy vứt bỏ hết đi. Đừng bận tâm làm gì. Khi bắt gặp bản thân đang day dứt với những băn khoăn đó, chỉ nên lưu ý, rồi để chúng trôi đi, hít một hơi thật sâu và mỉm cười trước sự đại dột nho nhỏ mà con người chúng ta thường mắc phải. Đừng tự trách bản thân. Hãy tử tế với chính mình. Nhưng cũng cần học cách buông tay và thở. Hãy luyện tập điều đó. Kỹ năng chiến đấu cũng phải luyện cho chăm chỉ nữa.”

Người cố vấn dừng lại lần nữa, ông thu người, hít một hơi dài và tiếp tục: “Chỉ còn một điều đáng nói nữa thôi. Đừng quá lo lắng, nhưng hãy ghi nhớ một điều cho tương lai. Bất kể một người đang làm việc gì, lựa chọn đi trên con đường nào, cảm thấy bị thôi thúc phải thực hiện việc đó ra sao, mọi thứ luôn có thể thay đổi. Dù con tận tâm tận lực đối với một sự nghiệp hay mục tiêu đến đâu, rồi cũng sẽ có lúc con cảm nhận khác đi, quyết định khác đi và cuộc đời xô đẩy khiến những giá trị của con thay đổi. Điều này có thể xảy đến với bất cứ ai. Chúng ta không cố định. Chúng ta không khám phá được bản chất của mình ngay từ đầu rồi thể hiện y nguyên như thế. Trái lại, thông qua những việc đang làm hoặc đã làm, chúng ta mới dần ngộ ra bản chất của mình. Tính biến động đó, sự không chắc chắn đó sẽ còn mãi đến ngày chúng ta nhắm mắt xuôi tay. Và ai biết được điều gì sẽ xảy ra sau nữa?

Thậm chí còn có khả năng, bất kể hiện giờ con suy nghĩ hoặc cảm nhận ra sao, sau rốt con lại hoàn toàn không phù hợp làm một võ sĩ.” Nghe thấy thế, Ryo hơi giật mình nhưng cậu biết tốt hơn không nên cắt ngang lời người cố vấn. Hơn nữa đó cũng không phải là một khả năng mà cậu muốn nghĩ tới.

“Một ngày nào đó, con đường của con có thể rẽ sang hướng khác, có lẽ con sẽ trở thành một thầy tu, một thương nhân, hay thậm chí một nghệ nhân gốm như cha con. Không ai đoán trước được, kể cả con.”

“Ta đã nói đủ rồi,” người cố vấn kết luận. “Giờ là lúc dành cho bữa tối. Hãy thưởng thức nó với thái độ biết ơn và nhớ rửa sạch chén bát.” Ông trịnh trọng cúi chào và Ryo chào đáp lại. Rồi ông giật chiếc chuông nhỏ đặt cạnh đầu gối phải của mình, với tiếng rung vang vọng bên tai, Ryo đứng dậy khỏi chiếc đệm ngồi và rời căn lều của người cố vấn.

Chẳng bao lâu sau cuộc gặp đó, nhóm bốn người bạn cậu được Akio gọi đến gặp mặt. Họ vừa mới kết thúc buổi luyện đấu và đang ngồi yên lặng bên nhau. Một chốc nữa thôi, họ sẽ nấu bữa tối, nhưng lúc này cả bọn đang nghỉ lấy hơi. Theo đề xuất của Katsuo, Ryo đã bắt đầu đấu tay đôi với các bạn. Cậu đã tham gia nhiều buổi như thế và cố gắng hết sức để đấu ngang cơ với mỗi người. Đến lúc này cậu chưa đánh bại được ai, nhưng đã có thể cầm cự lâu hơn buổi đầu và dần nắm được phong cách cá nhân, thói quen và phương pháp của họ. Tuy chưa chiến thắng, cậu vẫn thường dự đoán được họ định tấn công mình như thế nào, dù chưa đủ nhanh nhẹn hay khéo léo để ngăn chặn điều đó. Thế nhưng việc tham gia thực chiến, học cách đọc những chuyển động của ba người bạn và ước định khả năng đối phó của mình đã mang lại cho cậu nhiều bài học hữu ích. Cậu đã vượt qua tâm lý rụt rè và nỗi lo âu ban đầu trước việc thi thố với các bạn và tham gia với tinh thần nhiệt tình, quyết tâm hơn. Càng luyện tập, dũng khí càng lớn lên trong cậu. Rốt cuộc, cậu cũng cảm thấy mình thật sự là một phần của nhóm, cậu cảm thấy hòa hợp và đang “đi đúng hướng”.

Nhưng lúc này đây, khi cả nhóm đang tạm nghỉ sau buổi tập thì một cô gái trẻ tiến vào chỗ ở của họ.

“Tớ có một lời nhắn cho các cậu từ thầy Akio,” cô nói to với tất cả.

“Cậu nói đi,” Daiki đáp với sự vui tươi thường trực.

Những người khác tập trung vào cô gái với sự tò mò. Việc Akio gửi tới một thông điệp là hết sức bất thường. Có thể là chuyện gì cơ chứ?

“Thầy ấy bảo muốn gặp các cậu vào ngày mai, ngay sau bữa sáng. Thầy muốn cả bốn người đi cùng nhau. Thầy có vài điều cần nói với các cậu. Đó là lời nhắn. Tớ chỉ biết có vậy thôi, cảm ơn.” Cô gái cúi chào nhanh và quay người đi.

“Cảm ơn cậu vì lời nhắn nhé.” Daiki nói thay cả nhóm nhưng cô gái đã biến mất trước khi anh kịp dứt câu.

“Chẳng biết thầy cho gọi chúng ta có việc gì nhỉ...” Chou lẩm bẩm, nửa như nói với chính mình, mặc dù những người khác đều nghe thấy rõ.

“Chúng ta đã mắc lỗi à, cậu có nghĩ vậy không?” Daiki đưa giả thuyết.

“Cứ ngồi đoán mò thì thật là khờ,” Katsuo đánh giọng. “Đó có thể là bất cứ chuyện gì, tốt hoặc xấu hoặc chẳng tốt chẳng xấu gì hết. Tốt hơn cứ đợi xem xét sự tình thay vì đoán già đoán non.” Rồi anh lắc đầu tỏ vẻ chê trách.

“Nhưng...” Chou cố chấp khăng khăng. “Làm sao không đoán già đoán non cho được, tớ là thế.”

Ryo không nói gì. Cậu đang quan sát thái độ của những người bạn đồng môn như mọi khi, chú ý cách phản ứng khác nhau của họ trong mỗi tình huống, cá tính mỗi người có sự khác biệt rất rõ ràng.

“Chắc là do tớ,” Daiki rên rỉ. “Thầy sẽ bảo tớ đang lên cân nhiều quá, võ sĩ không thể như vậy. Rồi thầy sẽ yêu cầu tớ kiểm soát chế độ ăn uống của mình. Những ngày sắp tới sẽ đói lắm đây. Phân nửa khẩu phần và không bánh trái gì hết.” Anh xoa bụng và làm vẻ mặt khổ sở.

Chou và Ryo phá lên cười, cả Katsuo cũng ném cho anh một ánh nhìn có chút vui thích.

“Ngày mai chúng ta sẽ biết,” Katsuo trầm ngâm nói.

Và ngày hôm sau họ biết thật. Khi cả nhóm kính cẩn ngồi trước mặt Akio, ông thông báo nhiệm vụ gay go mà ông sắp cử họ đi thực hiện.

“Có một ngôi làng cách đây hai ngày đường,” ông nói, lướt nhìn từ gương mặt này sang gương mặt khác để dò xét phản ứng các môn đồ. “Đó là một làng nhỏ, nghèo khó, nơi người dân phải trầy trật sinh nhai bằng cách làm việc vất vả và sống tằn tiện. Họ là những con người bé mọn, cuộc sống phụ thuộc vào đất đai và hiếm khi dư dả.”

Cả bốn môn đồ ngồi yên, chăm chú lắng nghe từng chữ của ông. Họ đã biết đó là nhiệm vụ họ sắp được cử đi thực hiện. Thi thoảng, các nhóm như nhóm họ được chỉ thị đi làm nhiệm vụ thử thách. Tất cả đều là những tình huống có thực cần được giải quyết, thường xảy ra ở thế giới ngoài kia, nhưng không quá xa Sơn Doanh. Khi một vấn đề phát sinh mà các Ẩn Nhân có khả năng giải quyết, một nhóm môn đồ trẻ tuổi sẽ được điều động đến đối phó, bằng tất cả năng lực của họ. Đây là cơ hội để họ vận dụng kỹ năng đã lĩnh hội vào thế giới thực, ngoài phạm vi khu trại. Thế cũng có nghĩa họ sẽ phải đối mặt với hiểm nguy thật sự, từ bỏ sự an toàn và thậm chí liều mạng.

“Họ là nạn nhân,” Akio nói tiếp, “của một toán cướp. Bọn chúng có ba tên, theo thông tin mà ta nhận được. Những tên này thường xuyên kéo tới để cướp lương thực dự trữ của dân làng, chúng lấy đi thức ăn, không trả tiền và lại còn lấy nhiều hơn mức dân làng đành dùm được. Tình trạng đó đẩy dân làng vào cảnh đói kém. Song bọn cướp không hề có lòng trắc ẩn. Nếu đã vơ vét sạch ngôi làng này thì chúng chỉ việc tiếp tục sang làng khác để thực hiện những trò bỉ ổi của chúng. Nhiệm vụ của các trò trong trường hợp ta vừa kể là đi đến ngôi làng và làm bạn với người dân. Hãy cho họ biết các trò muốn cùng họ chống lại bọn cướp vào lần sau chúng đến. Nếu họ còn hoài nghi khả năng của các trò, chỉ cần nói các trò đại diện cho hội Ẩn Nhân. Tin đồn và huyền thoại xung quanh chúng ta ở những vùng đó đủ để

thuyết phục họ rằng các trò đủ khả năng chống lại những vị khách bất lương ấy.”

Katsuo giơ tay.

Akio lập tức hỏi anh: “Trò có thắc mắc gì, Katsuo?”

“Dạ, thưa thầy,” Katsuo nghiêm trang nói. “Gần như chắc chắn rằng, không sớm thì muộn chúng con cũng sẽ phải giao chiến với bọn cướp. Nếu điều đó xảy ra, chúng con phải chiến đấu “có chủ đích” đúng không ạ?”

“Có chủ đích.” Điều này có nghĩa là, trong trường hợp cấp thiết, họ có thể lấy mạng đối thủ khi giao chiến để kết thúc mọi chuyện. Tôn chỉ của các Ẩn Nhân là hạn chế giết chóc. Mục đích của họ là dùng sức mạnh và kỹ năng chống lại cái xấu song cũng cho những kẻ lầm đường lạc lối cơ hội sửa chữa trong tương lai, một khi công lý đã được thực thi. Thế nhưng trong trường hợp kẻ địch ngoan cố gây chiến hoặc không chịu dừng tay, đến mức đe dọa tính mạng của người khác, khi đó việc cần để sớm chấm dứt loạn lạc là kết liễu chúng nhanh và hiệu quả nhất có thể.

Akio nhấn mạnh: “Các trò có thể đánh bại chúng bằng kỹ năng sẵn có. Chỉ thị ta cho các trò là, khi đã chiến thắng, các trò sẽ trói chặt bọn cướp và để cho dân làng định đoạt. Chúng sẽ bị áp giải tới chỗ quan phủ địa phương ở thị trấn gần nhất.”

Akio đã làm rõ rằng ông nói điều này với cả nhóm, và khi câu hỏi của Katsuo đã được giải đáp, ông tiếp tục đi vào chi tiết hơn: “Ta sẽ cử một người huấn luyện đi cùng các trò, đó là Azami. Trong cuộc hành trình, cô ấy sẽ là người giúp đỡ và hướng dẫn các trò khi tình hình chuyển biến xấu. Cô ấy, như các trò sẽ thấy, là người dày dặn kinh nghiệm cả trong phán đoán và chiến đấu. Các trò hẳn đã gặp mặt cô ấy trong các buổi rèn luyện, nên mọi người sẽ không còn xa lạ. Tuy nhiên, đừng xem cô ấy là trưởng nhóm, cô sẽ đồng hành cùng các trò và sẽ luôn ở bên suốt thời gian các trò làm nhiệm vụ. Nhưng cô ấy sẽ chỉ can thiệp khi tính mạng của các trò thực

sự bị đe dọa. Thử thách này là để các trò hội kiến chính mình, khi hoạt động trong nhóm bốn thành viên. Azami sẽ đánh giá cách xử sự của các trò. Cô sẽ gặp các trò một lúc trước khi xuất phát. Có thắc mắc gì thì lúc đó cứ hỏi cô ấy. Azami đã đảm nhận vai trò này trước đây, các trò sẽ thấy cô là một cố vấn đầy kinh nghiệm.”

Akio ngừng lời, nhìn sang Ryo. “Ryo,” ông khẽ nói, “Ta biết trình độ chiến đấu của trò vẫn chưa sánh ngang các bạn. Chẳng có gì phải xấu hổ cả. Ta muốn trò hiểu rõ, nếu trò bị áp đảo trong khi giao chiến, những người khác sẽ trông chừng cho trò. Bao gồm cả cố vấn Azami nữa. Trò đủ khả năng để tự vệ. Song hãy hứa rằng trò chỉ tham chiến khi có ít nhất một người hỗ trợ. Trò đã rõ chưa?”

“Rõ, thưa thầy,” Ryo kính cẩn đáp. Một ký ức vụt hiện lên, cậu thấy lại chính mình, khi đó còn là một cậu bé, bám lấy Akio trên con đường mòn dẫn lên đồi, nài nỉ ông mang cậu theo và luyện cho cậu kỹ năng chiến đấu. Bây giờ cậu đã đến được đây rồi, sắp sửa lên đường thực hiện nhiệm vụ đầu tiên, do chính người hùng của cậu là Akio chỉ thị. Cảm giác xúc động bỗng chốc trào dâng trong cậu.

Khi bốn người bạn rời khỏi nhà chính nơi cuộc nói chuyện với Akio đã diễn ra, trong một lúc họ chỉ bước đi trong thinh lặng. Mỗi người mãi đắm chìm trong ý nghĩ riêng. Nhưng rồi Daiki phá vỡ sự yên lặng:

“Vậy là tớ không phải ăn kiêng. Nhẹ cả người.”

Những người khác có vẻ hoan nghênh câu đùa hóm hỉnh rất đúng lúc đó. Họ rũ bỏ vẻ đăm chiêu và mỉm cười. Cả Katsuo cũng khẽ nhếch môi trước khi anh sức nhớ mình cần tỏ ra trang trọng và nghiêm nghị. Nhưng người đáp lại Daiki là Chou:

“Dẫu sao, tớ vẫn nghĩ cậu nên bớt ăn một nửa để chuẩn bị xuất hành, vậy thì mới đánh đấm nhanh nhẹn được chứ.”

“Ồ không, tớ nên ăn thêm nửa khẩu phần của cậu mới đúng, thân bướm có chút xiu nên đâu cần dinh dưỡng chi nhiều, vậy mới công bằng.”

“Này này, cô bướm đây cần năng lượng nhiều gấp bội để bay như chớp, và cô ấy cũng đủ nhanh để trộm một ít thức ăn trước khi cậu kịp đưa chúng vào mồm. Nên hãy coi chừng đó, Tốc Độ Ốc Sên.”

Những lời trêu đùa đến đó thì dừng lại, vì cả nhóm đã tới trước lều của Azami, chỗ họ được triệu đến tiếp theo. Nghe tiếng học trò, Azami hiện ra nơi khung cửa sẫm tối và chào đón nhóm.

“Không nên chậm trễ nữa. Chúng ta còn hôm nay để chuẩn bị thôi, sáng sớm mai có thể khởi hành rồi. Trên đường đi chúng ta sẽ ngủ ngoài trời một tối. Nếu không có gì thay đổi thì giữa trưa ngày một là tới đích. Hành trang nên gọn nhẹ thôi. Chúng ta không cần phải lưu lại lâu ngày. Mang theo nhiều thức ăn là thiết thực nhất. Dân làng đã cạn kiệt lương thực rồi. Hy vọng là chúng ta sẽ thay đổi được điều đó.”

Azami đã biết bốn học trò từ trước. Bà từng tham gia vài buổi rèn luyện nên hiểu rõ kỹ năng và năng khiếu của họ. Bà nổi tiếng là người nhanh nhạy và có trí tuệ sắc bén. Là một nữ võ sĩ, vóc người bà to hơn Chou nên cách đánh có phần chính thống hơn. Tuy vậy bà cũng có sự nhẹ nhàng và tốc độ mà trong điều kiện thích hợp, có thể chiếm ưu thế vượt trội so với một đối thủ nặng ký và vạm vỡ hơn nhiều. Bao giờ cũng thế, cách thức ở đây là dạy cho con người biết tận dụng tối đa những phẩm chất tự nhiên của cá nhân, làm hết sức với những gì mình có thay vì biến mình thành người khác. Cách này đỡ tốn năng lượng và thời gian hơn nhiều.

“Ta sẽ không bàn kế hoạch và chiến lược với các trò, nếu đó là điều các trò đang thắc mắc. Đây là nhiệm vụ các trò phải hoàn thành. Ta sẽ ở bên dõi theo diễn tiến và chỉ trực tiếp can thiệp nếu tình hình trở nên quá nguy hiểm, vì vậy đừng trông đợi ta đứng ra cản đáng mỗi khi gặp chút khó khăn nhỏ nhặt. Ta là lựa chọn cuối cùng. Các trò phải tự giải quyết mọi

chuyện, vận dụng kỹ năng cá nhân với tiềm lực nhóm. Đó là ý nghĩa của một nhiệm vụ thử thách.”

Bốn người bạn có một buổi chiều để chuẩn bị tay nải và lương thực cho những ngày kế tiếp, cũng như bàn bạc lập kế hoạch hành động ban đầu. Ai cũng hiểu chắc hẳn sẽ có sự thay đổi, tùy theo tình hình khi họ đến nơi. Nhưng cũng tốt nếu xem xét một lượt khả năng của nhóm và thống nhất về một số chiến thuật cơ bản.

Daiki, thành viên to lớn nhất và khỏe nhất về thể chất, có thể đứng ra đối đầu với kẻ địch, mặt đối mặt, sử dụng sức mạnh của mình để chặn đứng hay thậm chí áp đảo đối phương.

Katsuo sẽ được dịp thi thố tài năng nếu họ cần đến sự khéo léo, vững vàng của võ thuật cổ điển, nhưng khó có chuyện một tên cướp đường lại tinh thông món đó. Tốt hơn hết là cứ chuẩn bị, biết đâu lại đụng phải cao thủ.

Riêng với Chou, cô sẽ dùng tốc độ để phân tán và làm rối địch thủ, khi cần thiết cũng có thể đoạt vũ khí và dùng chúng để chống lại kẻ địch, cô rất giỏi những thủ thuật như thế. Đồng thời, cô bạn cũng có thể tận dụng yếu tố bất ngờ để đánh phủ đầu, vì kẻ lạ mặt hẳn sẽ không ngờ một cô gái nhỏ nhắn lại có võ thuật cao cường đến thế. Nhìn bề ngoài, trông cô chỉ như một cô gái nhỏ ngọt ngào. Thật ra ở một mặt nào đó thì đúng là như vậy. Nhưng cô lại có bao nhiêu khả năng tiềm ẩn để triển khai.

Thế còn Ryo thì sao? Chà, Ryo... ừ thì cậu phải tìm cơ hội vận dụng kỹ năng để hậu thuẫn cho người khác nếu họ bị đe dọa từ phía sau hoặc bên hông, và giống như Chou, cậu có thể khiến kẻ thù phân tâm bằng cách lộ diện như đối thủ thứ hai, trong trường hợp một người bạn đang yếu thế. Cậu còn có thể ở đó để bảo vệ dân làng khỏi những xung đột phát sinh. Nhóm các cậu không mong muốn gây thương vong cho người ngoài cuộc.

Đêm hôm đó, cả nhóm sửa soạn một bữa ăn đơn giản và ngồi thành vòng tròn quanh đồng lửa, thì thầm với nhau về nhiệm vụ sắp tới. Ẩn dưới cuộc trao đổi là nỗi lo lắng cồn cào. Đây sẽ là cuộc chạm trán thực tế đầu tiên của cả bọn. Thương vong là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra. Đây chẳng phải một trò chơi. Những đòn đánh sẽ trở nên thực hơn bao giờ hết. Họ chúc nhau ngon giấc theo đúng lễ và đi ngủ sớm. Nhóm bạn muốn thức dậy cùng với ánh bình minh đầu tiên của ngày.

Trước khi thiếp đi, Ryo tự trấn an mình rằng ít ra họ cũng có Azami đi cùng. Khấp Sơn Doanh xôn xao tin đồn rằng khi Akio từ nhiệm hoặc chuyển sang vị trí khác, không làm lãnh đạo nơi đây nữa, Azami rất có thể sẽ là người kế nhiệm. Bà hội tụ đầy đủ các phẩm chất cần thiết để trở thành người dẫn dắt các Ẩn Nhân. Vị trí này được xem như một trách nhiệm hơn là đặc lợi, đòi hỏi kỹ năng chiến đấu tinh nhuệ được mài giũa đến mức sắc bén nhất, dung hòa với sự thấu suốt về bản chất và các mối dây cảm xúc của con người. Azami có được sự cân bằng hoàn hảo đó. Vì vậy, Ryo tự trấn an rằng nếu mọi chuyện xấu đi, ít nhất vẫn còn có một người lớn tuổi và giàu kinh nghiệm chống đỡ cho bốn học trò hãy còn non nớt.

Chuyến đi của họ ngắn và không nhiều biến cố. Suốt chuyến đi, họ áp dụng nghệ thuật du hành trong im lặng mà các Ẩn Nhân khi đi làm nhiệm vụ thường dùng. Đó là một hình thức bộ hành nhanh và thật tập trung. Điều cần chú trọng không phải là đi sao cho nhanh mà là đi sao cho không chậm trễ. Ta cần để tâm trí mình bận rộn với việc thu nạp cảnh vật xung quanh, chú ý hướng đi và mọi việc xảy ra trong phạm vi lân cận. Như vậy, dù có gì không hay xuất hiện thì ta cũng sẽ phát hiện nó ngay lập tức. Khi không chuyện trò, hát hò hay mơ mộng, ta sẽ không gây ra sự chú ý khiến người từ chỗ khác hoặc kẻ đang rình đợi trong khu vực phát hiện ra nhóm của mình. Điều này làm Ryo nhớ lại hành trình đến Sơn Doanh cùng Unzen, khi đó hai thầy trò cũng dựng lều nghỉ qua đêm dưới bóng cây, bên dòng suối.

Họ trải giường tạm, uống nước sôi và không đốt lửa để tránh lưu lại dấu vết cho thấy họ đã ở đó. Họ dùng bữa ăn thanh đạm từ số lương thực nguội lạnh và hạn chế trò chuyện nếu không cần thiết. Ryo nhận thấy Azami giữ khoảng cách với các học trò trong suốt chuyến du hành. Cả ngày, bà đi sau họ, cách khoảng ba mươi bước chân, về đêm, bà cũng trải giường cách nhóm đồ đệ một cự ly nhất định. Ai nhìn vào cũng sẽ cho rằng bà không phải một thành viên của nhóm mà chỉ là một người vô tình ở gần thôi.

Nhóm bạn có một giấc ngủ bình an nhưng ngắn ngủi. Một ngày dài đi bộ trong thình lạng đã tiêu tốn nhiều năng lượng, và họ cần phục hồi thể lực của mình. Song, một chiếc giường thô sơ trên nền đất lạnh chẳng mời gọi người đặt lưng xuống ngủ lâu. Khi thức dậy, cả nhóm thực hiện các bài tập làm nóng và giãn cơ, vốn là thông lệ nhưng đặc biệt cần thiết sau một đêm ngủ giữa thiên nhiên. Họ rửa mặt bằng nước sôi và điểm tâm nhẹ với lương thực mang theo. Xong xuôi, họ tiếp tục lên đường, Azami vẫn theo sau với y nguyên khoảng cách.

Đi mãi rồi cũng đến, lúc trời dần trưa, nhóm bạn thấy mình đang bước giữa những cánh đồng trồng đủ hoa màu. Một số là đồng lúa để cho gạo. Số khác hẳn là các loại rau củ. Nhóm bạn trông thấy một bóng người đơn độc ở phía xa, đang kéo cày cùng với một con bò. Đi thêm một lúc dọc con đường, chẳng mấy chốc họ đã có thể phân biệt được những túp lều mái lợp tranh. Đây chắc chắn là ngôi làng họ đang tìm kiếm.

Nhóm bạn đã thống nhất chiến lược ban đầu vào cái ngày trước khi rời Sơn Doanh. Katsuo sẽ nói chuyện với trưởng làng, giới thiệu bốn người trẻ và nữ sư phụ đi cùng là thành viên hội Ẩn Nhân. Anh sẽ đề nghị cho cả nhóm giả làm người làng nọ. Nếu bọn cướp hỏi sao chúng chưa thấy họ bao giờ, người dân sẽ nói rằng họ là khách, thỉnh thoảng đến để giúp đỡ họ hàng, tham gia làm việc đồng áng và lao động theo tập tục. Katsuo sẽ giải thích với trưởng làng rằng bốn người bọn cậu, với sự giám sát của Azami,

sẽ tìm cơ hội để đánh bại và trói chặt ba tên cướp, để dân làng có thể tự tay giải chúng tới chỗ quan phủ địa phương.

Tiến vào làng, điều đầu tiên bốn người bạn trẻ bắt gặp là những ánh nhìn nghi ngờ và e ngại. Những kẻ xâm nhập này là ai? Dân làng giờ đã quen với những chuyến viếng thăm của bọn cướp, nhưng bốn người trẻ tuổi này chẳng có vẻ gì giống cướp cả. Hơn nữa, những tên cướp vừa kéo đến sáng nay và đã mang chiến lợi phẩm về cái trại nằm giữa rừng và trải rộng tới dốc đồi. Chúng sẽ không quay lại cho tới hôm sau. Vậy thì những thanh niên này là ai? Còn người phụ nữ lớn tuổi hơn trông như đang giữ khoảng cách đến ngay sau họ nữa?

Katsuo tiếp cận một người dân, một ông lão đội mũ rơm và chống gậy.

“Ông ơi, làm ơn cho cháu hỏi. Các già làng ở đâu ạ? Cháu cần nói chuyện với họ.”

Ông lão giơ cánh tay gầy guộc lên và bằng một ngón tay xương xẩu, ông chỉ họ một căn lều nằm giữa khu đất rào. “Đằng kia,” ông nói với giọng run run. “Trong căn lều đó. Họ đang dùng trà, ta nghĩ vậy.”

Katsuo ra hiệu cho các bạn đồng hành đi cùng khi anh bước tới chỗ ông già chỉ. Những người khác theo sau. Azami đã ngồi bệt xuống ở đầu kia khu đất, tựa lưng vào bức vách thô ráp của một túp lều.

Cánh cửa dẫn tới căn lều của các già làng đang để ngỏ. Katsuo gõ ba lần và đợi trả lời.

“Mời vào,” một giọng nói từ bên trong vọng ra.

Mắt Katsuo phải mất một lúc mới quen dần với bóng tối. Những người đồng đội của anh cũng không nhìn rõ khi mới bước vào. Khi mắt đã thích nghi với thứ ánh sáng lờ mờ bên trong, họ nhìn thấy bốn người dân thường, hai ông lão và hai bà lão, ngồi sau đồng lửa than. Trước mặt họ đặt vài chén trà thô và một cái ấm bằng kim loại trên giá. Khi trông thấy Katsuo và ba

người đồng đội, một người trong số đó vỗ tay thật lớn và một cậu bé xuất hiện.

“Thêm chén đi,” bà lão đã vỗ tay bảo. “Bốn khách, bốn chén, nhanh lên.”

Bà ra hiệu cho Katsuo ngồi xuống. Khi anh theo lời bà, ba người còn lại cũng ngồi xuống phía sau anh, như thế có nghĩa anh là người phát ngôn cho cả nhóm. Cậu bé để chén xuống trước mặt họ rồi lấy cái ấm kim loại rót vào mỗi chén thứ chất lỏng nóng hổi. Khi mùi thơm bốc lên, cả nhóm nhận ra đó là trà lúa mì. Người dân ở những ngôi làng như thế này chẳng có đâu trà thực mà dùng, trừ khi họ tự trồng lấy. Ngay cả như vậy, đây cũng là vụ mùa có giá, dành để bán và hiếm khi đến lượt người dân được dùng. Trà lúa mạch cũng là loại thức uống nóng chủ yếu của các Ẩn Nhân ở Sơn Doanh, vì lý do kinh tế. Thế nhưng nó thể hiện lòng mến khách và nhóm bạn đón lấy uống với sự biết ơn.

“Điều gì đã đưa các cháu tới đây?” bà lão hỏi. “Chúng tôi rất hiếm có khách vắng lai đến vùng này.” Rõ ràng trong các già làng, bà là người có địa vị cao nhất, lớn tuổi nhất và vì thế cũng được trọng vọng nhất, ở tuổi về chiều, bà vẫn giữ được nét mình mẫn và có vẻ mạnh khỏe, dẻo dai, kết quả của nhiều năm dài lao động chân tay giữa trời.

“Tên cháu là Katsuo. Đây là các bạn đồng môn của cháu, Daiki, Chou và Ryo. Người ở bên ngoài khu đất là Azami, người cố vấn và dạy dỗ chúng cháu, chúng cháu được cử tới đây để giúp làng ta đánh đuổi bọn cướp...”

Nghe thấy thế, các già làng liền trao đổi với nhau những cái liếc mắt hoài nghi.

“Các cháu còn quá trẻ,” một ông lão nói. “Và không mang vũ khí. Trông các cháu giống nông dân hơn là võ sĩ. Làm thế nào các cháu lập được kỳ tích đó?”

“Tuy nhìn bên ngoài chúng cháu có vẻ non nớt thật,” Katsuo tự tin đáp lại, “nhưng chúng cháu được đào tạo kĩ lưỡng và có kỹ năng chiến đấu thượng thừa. Người cố vấn của chúng cháu thì lại càng tài giỏi. Theo những gì chúng cháu biết, bọn cướp đang vơ vét lương thực của mọi người chỉ có ba tên. Bốn người chúng cháu đủ sức đối phó. Nếu không, cháu tin chắc rằng người cố vấn sẽ đứng ra hỗ trợ. Bà là một trong những người giỏi nhất.”

“Nhưng sao các cháu biết chuyện của bọn ta? Và các cháu đến từ đâu? Làm thế nào các cháu tìm được nơi này?” ông lão thứ hai cất tiếng.

“Chúng cháu đến từ chỗ của các Ẩn Nhân,” Katsuo đáp, với một chút tự hào trong giọng nói. “Có lẽ các ông bà đã từng nghe nhắc tới. Một phái viên đã báo tin về khó khăn tại đây cho người đứng đầu của chúng cháu. Chính người đó đã giao cho nhóm cháu nhiệm vụ này. Đây là một thử thách mà chúng cháu tha thiết muốn hoàn thành.”

Khi nghe nhắc đến các Ẩn Nhân, bà lão trưởng làng nhướng mày và nói nhỏ với những người khác. Rồi bà ngẩng đầu về phía Katsuo và nói: “Cảm ơn các cháu. Những gì cháu nói đã giúp ta yên lòng. Xin hiểu cho rằng bọn ta phải thận trọng. Nếu các cháu không thực hiện được nhiệm vụ này, tình hình sẽ trở nên tệ hơn. Giả sử những tên cướp nghĩ bọn ta hỗ trợ cho các cháu đối đầu với chúng, vì để cho các cháu ẩn náu ở đây, sẽ có một cuộc trả đũa vô cùng dữ dội. Để trừng phạt bọn ta, chúng sẽ giết vài người, thậm chí giết hết dân làng, trong trường hợp các cháu thất bại.”

“Chúng cháu hiểu điều đó,” Katsuo nói. “Nhưng ngay cả khi tình huống xấu nhất xảy ra, hội Ẩn Nhân sẽ cử một nhóm khác tới để đối phó bọn cướp và họ nhất định sẽ thắng. Không có sự giúp đỡ của chúng cháu, ngôi làng này, theo chúng cháu thấy, sẽ dần dần bị vơ vét hết tài nguyên. Bọn cướp đó rồi sẽ tước đoạt tất cả những gì dân làng có và bỏ mặc mọi người trong cảnh khốn cùng trước khi chuyển mục tiêu sang làng khác, vì thế, chúng

cháu rất mong mọi người nhận sự hỗ trợ của chúng cháu và thoát khỏi những kẻ hút máu ấy.” Sự nhiệt thành của Katsuo khi nói ra câu cuối rõ ràng đã thuyết phục được các già làng.

Người thứ tư, bà lão duy nhất chưa lên tiếng, hỏi anh: “Vậy cháu có dự định thế nào, chàng trai trẻ?”

Katsuo ngừng lại, hít một hơi rồi nói nhanh. “Chúng cháu sẽ trà trộn giữa dân thường. Nếu những tên cướp thấy chúng cháu lạ mặt, có thể giải thích rằng chúng cháu là họ hàng từ làng lân cận đến để giúp đỡ việc đồng áng. Khi bọn cướp đến để lấy đi của cải và lương thực, chúng cháu sẽ cùng làm việc với mọi người để quan sát và đánh giá năng lực của chúng trước khi ra mặt thách thức bọn này. Hãy yên tâm, chúng cháu đã được huấn luyện để xử lý việc như vậy. Đối với chúng cháu, đây là cơ hội để kiểm tra năng lực của mình. Chúng cháu đủ sức đương đầu với thử thách.”

Các già làng gật đầu hài lòng. Họ có vẻ bị thuyết phục bởi lời cam đoan của Katsuo. Cụ già trưởng làng vỗ tay lần nữa và cậu bé lại xuất hiện phía sau bà.

“Dẫn đường cho các vị khách của chúng ta,” bà nói với cậu. “Đưa họ tới nhà khách và sắp xếp để họ được thoải mái. Đảm bảo họ có đầy đủ vật dụng cần thiết để nghỉ lại qua đêm. Và hãy gọi cha của con đến. Ta sẽ bảo ông ấy báo cho dân làng biết tình hình hiện tại. Tất cả chúng ta phải cư xử như không có gì bất thường xảy ra. Những người bạn của chúng ta đây phải tận dụng được yếu tố bất ngờ. Như vậy mới có thể hạn chế thương vong.”

Katsuo gật đầu tỏ vẻ đồng tình. Bà lão này rõ ràng vẫn còn rất minh mẫn. Kế hoạch của nhóm bạn sẽ được triển khai. Hiện giờ họ chỉ cần duy trì sự tỉnh táo và tập trung, sẵn sàng cho cuộc chạm trán ngày hôm sau.

Khi được đưa tới phòng nghỉ, Chou nói: “Làm tốt lắm, Katsuo. Cậu rất có sức thuyết phục, lại gây được ấn tượng tốt với các già làng. Nhờ cậu mà nhiệm vụ của chúng ta đơn giản hơn hẳn.”

Ngày hôm sau, từ sáng sớm nhóm bạn đã thức dậy và dùng bữa. Trước khi rời lều, họ lặng lẽ ngồi bên nhau, chuẩn bị tinh thần và thể chất cho thử thách phía trước.

Rốt cuộc Katsuo cũng phá vỡ sự im lặng. “Chúng ta không được tự mãn,” anh nói. “Chúng có thể là cướp, nhưng biết đâu trong số đó lại chẳng có một tên từng được dạy võ bài bản. Không phải lần đầu tiên một võ sĩ chọn đứng về cái xấu.”

“Tớ đã từng gặp cướp trước đây,” Ryo lên tiếng, “Ở làng tớ, khi tớ còn là một cậu bé. Bọn chúng vũ trang như samurai vậy. Xui là chúng lại đụng phải Akio mà so với thầy thì trông chúng chẳng khác chi một lũ kém cỏi. Thế nhưng Akio là một trong những võ sĩ giỏi nhất, và không ai trong chúng ta có thể sánh ngang thầy.”

“Chúng ta có bốn người cơ mà,” Chou xen ngang. “Một chọi một cộng thêm một nữa,” cô nói, gật đầu với Ryo. “Và chúng ta có thể lần lượt hạ gục từng tên nếu có trí thông minh hoặc may mắn.”

“Những lúc thế này, tốt nhất là không trông cậy vào vận may,” Daiki nói. Khác với mọi khi, anh hết sức điềm tĩnh và nghiêm túc. Đây không phải lúc thích hợp để vui đùa và anh hiểu điều đó.

Đêm hôm trước, nhóm bạn đã dàn xếp với dân làng để được ở tại khu đất trung tâm vào lúc bọn cướp đến. Người dân sẽ mang ra dụng cụ mài sắc đồ dùng và các vị khách của họ sẽ tỏ vẻ như đang lau chùi, mài giũa và sửa chữa nông cụ. Nhóm bạn có thể tạo ra một màn trình diễn thuyết phục vì đó là nhiệm vụ mà tất cả đều đã làm nhiều lần tại Sơn Doanh. Họ nghe thấy một số người dân đã sớm bố trí và chuẩn bị các thứ cho họ. Đã đến lúc cần bước ra và bắt tay vào việc, để mắt trông chừng bọn cướp. Hai người dân đang canh giới sẽ báo cho họ biết khi trông thấy bọn cướp trên con đường dẫn đến ngôi làng. Mọi người đã được dặn phải tỏ ra tự nhiên nhất có thể và

không làm điều gì bất thường, như thế bọn cướp sẽ không nâng cao cảnh giác.

Bốn cô cậu đệ tử Sơn Doanh bắt đầu công việc, từ tốn và lãnh đạm, không phí sức không cần thiết, nhưng cũng làm việc sao cho đủ thuyết phục. Thỉnh thoảng, họ dừng tay một lúc và nhìn xung quanh để xem xét tình hình hiện tại: ai đang ở đâu, người nào làm việc gì, các chương ngại và sự vật hiện có tại khu đất, các loài thú vật... và vân vân.

Cuối cùng thì một người canh gác cũng thông thả đi về phía họ và nhỏ giọng thì thầm: “Chúng đang tiến lại. Sẽ tới đây trong vài phút nữa.”

Daiki đứng dậy và giả vờ lau trán. Khi làm vậy, anh thấy ba bóng người đang đến gần. Dù chúng vẫn còn cách anh ít phút đi đường, Daiki vẫn nhìn rõ chúng. Anh dừng lại một lúc, vừa đủ để đọc chuyển động của chúng trước khi quay lại với công việc của mình.

“Một tên to con,” anh thì thầm với các bạn. “Vũ trang như samurai. Một kiếm, một thắt lưng dao găm và một thanh giáo. Hẳn khá vênh váo. Nhưng có vẻ chậm chạp. Một tên cao hơn nhưng gầy. Hẳn có vóc người tầm thước, có thể rất nhanh nhẹn. Một thanh kiếm nhẹ hơn và hẳn cũng có dao găm nữa. Tên còn lại thấp hơn, to béo hơn, cánh tay chắc khỏe và trông khá cường tráng. Tớ không thấy rõ vũ khí của hắn. Không phải một đối thủ dễ xơi. Không phải là con mồi dễ nuốt, vì thế chúng ta phải cố gắng hết sức.” Khi anh nói, ba người còn lại nhân cơ hội lén đưa mắt nhìn những tên cướp đang tiến đến, giờ đã ở khoảng cách gần hơn lúc Daiki bắt đầu bản tóm tắt của mình.

Trong bộ áo đơn giản, bốn người bạn trẻ trông chỉ như những người dân bình thường, do đó trừ phi có hành động khiêu khích bọn cướp, còn không họ sẽ chẳng bị chú ý. Như vậy, nhóm bạn sẽ có thời gian chọn lúc thích hợp để khơi mào cuộc chiến. Nhưng bây giờ thì họ phải tập trung vào nhiệm vụ

để trông cho giống những người dân đang bận bịu công chuyện bình thường.

Chẳng mấy chốc, ba tên cướp đã nghênh ngang bước vào khu đất.

“Cái gì đây?” Tên to con ăn vận như samurai hỏi. “Mài sắc công cụ! Tốt lắm. Đúng cái ta cần. Tiện thể mài thanh giáo cho ta luôn đi.” Hãn nói với Daiki, lúc này đang chuốt một lưỡi liềm trên cái mài có bàn đạp.

Daiki ngược lên nhìn hãn với nụ cười hiền lành, cởi mở đặc trưng của anh. “Sao, chắc chắn rồi, thưa ông. Tôi sẽ làm ngay.” Anh đặt lưỡi liềm sang bên và nhận thanh giáo từ gã to con. “Nhân tiện tôi có thể mài cả thanh kiếm... Và cả dao găm cho ông nữa. Một mẫu đá mài giết chết ba con nhạn, có thể nói thế...”

“Ồ, được, rất tốt. Một thằng hề. Nhưng đừng có mà tỏ vẻ khôn lanh quá, không thì ta sẽ cho người biết phận,” tên cướp vừa nói vừa đặt thanh kiếm xuống băng ghế dài và lùi lại để Daiki thực hiện công việc.

“Sẽ khó lắm đấy...” Daiki đáp, vẫn mỉm cười, “khi người không có gương và giáo.” Chưa dứt lời, Daiki đã bất thành linh ném thanh giáo cho Ryo, người đang đứng gần đó giả vờ lau cuốc. Khi đã bắt lấy cán giáo, Ryo thấy Daiki chộp ngay thanh kiếm trên băng ghế và chĩa nó vào cổ họng tên cướp.

Với bản năng của kẻ chuyên đánh đấm, gã to con lùi lại và rút dao găm ra. Đồng thời, hãn găm gù, nửa với Daiki, nửa với hai đồng bọn: “Quả là tự phụ! Thằng nhãi này cần một bài học. Kết liễu nó.”

Khi Daiki đối đầu với gã to con, Ryo nhận thấy mặc dù vóc người đồng đội nhỏ hơn kẻ địch, anh vẫn khá ngang tầm hãn. Trẻ tuổi hơn, anh cũng có lợi thế áp đảo đối phương về sự nhanh nhẹn, tuy nhanh nhẹn không phải là thế mạnh của Daiki.

Thế nhưng lúc này, hai tên cướp còn lại đã tiến lên, đầy cảnh giác, chúng có thể thấy Daiki giữ thanh kiếm trong khi đồng bọn của chúng chỉ có dao găm.

Ryo lách người qua và đâm thanh giáo về phía tên cướp gầy còm có bộ mặt tàn ác đã rút kiếm. “Lùi lại,” cậu cảnh báo. “Trận chiến này chỉ dành riêng cho hai người họ.”

Tên này liếc nhìn Ryo đầy nhạo báng, cậu đang nắm chặt thanh giáo và chĩa vào bụng hắn. “Người sẽ ném nó đi hay đâm một nhát đây?” Hắn ta châm chọc. “Quyết định đi chứ...”

Thế nhưng Ryo chẳng cần phải tung chiêu vì Katsuo đã bất thành linh từ bên hông cầm cuộc xông vào tên cướp. Anh giáng mạnh phần lưỡi kim loại xuống tay cầm kiếm của tên cướp, khiến thanh kiếm rơi xuống đất và tên nọ nhăn nhó vì đau. Bàn tay kia của hắn theo bản năng tìm tới chiếc dao găm.

Một chiến binh thuận cả hai tay! Ý nghĩ ấy lóe lên trong đầu Ryo. Cần lưu ý điểm đó. Trong lúc nghĩ vậy, cậu thấy Katsuo dùng cuộc hất thanh kiếm của tên cướp sang bên, về phía một người dân gần đó, người này nhặt nó lên và rút về khoảng cách an toàn.

Tên cướp mập mạp nhập cuộc trễ hơn. Ngay từ đầu, hắn đã bị phân tâm trước vẻ đẹp của Chou. Hắn tập trung vào cô gái và khê khàng tiến lại gần cô với vẻ khiêu khích. Hắn định tóm Chou, nhưng cô đã tránh được với những bước di chuyển đặc trưng của mình, làm tên này bối rối rồi càng lúc càng tức tối. Vậy nên khi nghe tên đồng bọn to con gọi, hắn ta chưa sẵn sàng cho cuộc chiến đã diễn ra. Trong lúc xoay người lại, tên mập không biết rằng Chou đã nhanh tay thó mất dao găm từ bao đựng của hắn nên khi hắn thò tay tìm, nó chẳng còn ở đó nữa. Hắn chuyển sang rút cái chùy giắt ở thắt lưng, nhưng bất ngờ nghe nhói buốt ở tay. Chou đã dùng dao găm của hắn đâm vào hắn.

“A,” hắn thở hắt, mót bàn tay đang chảy máu trong lúc Chou lặn ra phía sau và cắt đứt thắt lưng treo cái chùy của địch thủ. Nó rơi xuống đất và Chou lẹ làng chộp lấy nó khi hắn kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đồng bọn của hắn không hay biết tình hình bên này, vì tất cả diễn ra sau lưng và bên trái chúng, nhưng từ nơi Ryo đứng, đối diện với tên cướp gầy guộc có chiều cao trung bình, cậu đã thấy tất cả.

Tên to con lùi ra xa Daiki, lúc này vẫn giữ thanh kiếm vốn có tâm sát thương rộng hơn con dao trong tay hắn. Giờ hắn đã nhận ra hai bên ít nhất cũng đang ở thế cân bằng, bởi cả hắn lẫn tên gầy đều không còn kiếm. Theo bản năng, hắn lùi về phía tên to béo, hy vọng hắn ta sẽ yểm trợ mình. Hắn không ngờ Chou đã giải quyết tên đồng bọn mất rồi. Chỉ có Ryo và dân làng thấy được nước đánh tiếp theo của Chou. Cô đổ người xuống đất, nhặt cái chùy, tặng cho tên cướp mập một cú đánh mạnh vào chân và ngay lúc hắn ta nhấc nó lên vì đau, cô nhanh chóng đứng dậy và xô hắn. Khi tên này nặng nề ngã xuống, cô tiến lên một bước và chọc đầu nhỏ của cái chùy vào hông tên bự con. Hắn ta xoay người để đánh trả nên cô liền dùng chùy quất vào tay cầm dao găm của hắn. Hắn găm lên cảm tức và đánh rơi dao găm. Nhanh như chớp, Chou đã cướp được con dao rồi lùi ra một khoảng an toàn. Trông thấy tên béo đang ngồi dậy và với lấy con dao cô đã bỏ lại trên mặt đất để nhặt chùy, cô liền phóng cái chùy đi. Món vũ khí bay vút tới đập vào cánh tay đang chìa về phía con dao của tên cướp và một lần nữa, hắn co rút lại đau đớn, ôm lấy bàn tay bị thương.

Lúc này bốn người bạn trẻ đều nhận thức rõ tình hình hiện tại. Chỉ có gã gầy còn vũ khí trong tay, mà đó chỉ là một chiếc dao găm. Những món vũ khí khác đã ở ngoài tầm với của chúng, do Chou đã chộp lấy dao găm của tên béo khi hắn lui lại ôm tay.

Ryo thấy cái chùy đang nằm ngay sau bàn chân phải của tên cướp to con. Bên phải cậu là Daiki, đang giữ thanh kiếm của tên cướp và ngăn hắn

xông tới. Xa hơn một chút về phía sau, Chou đứng trước tên béo lúc này vẫn đang ngồi ôm bàn tay thương tích. Cô chĩa dao găm vào hăn đe dọa và kẻ địch, vốn đã nhận ra cô nhanh nhẹn và sắc bén đến mức nào, đành ngồi im không nhúc nhích.

Chớp lấy thời cơ, Ryo bất ngờ lao tới tên cướp to con với ngọn giáo trên tay, chùng như muốn đâm vào ngực hăn. Hiệu quả đúng như cậu mong đợi, hăn ta bước lùi, vấp phải cái chùy và mất thăng bằng, tạo cơ hội cho Daiki xông lên đẩy hăn. Trọng lượng và lực đẩy của Daiki làm hăn đổ ầm xuống. Daiki bước tới và đứng bên trên hăn, thanh kiếm lăm lăm trên tay. Tên cướp nằm đó, thở từng hơi nặng nhọc và đau đớn.

Ryo đã chuyển sự chú ý về gã gầy, cho rằng tay trái tên này hãy còn giữ dao găm và hăn vẫn là một mối nguy hiểm. Thế nhưng khi Ryo tấn công gã to con, gã gầy cũng lao vào cậu, tạo cơ hội cho Katsuo ra đòn quyết định. Katsuo vung cuốc đập vào tay cầm dao của hăn, đánh văng con dao, khiến nó rơi xuống đất. Đây là thời khắc của Katsuo. Anh quét lưỡi cuốc hòng gạt chân hăn, nhưng đúng như Daiki dự đoán, tên này có thân thủ nhanh nhẹn. Hăn nhảy qua chiếc cuốc với tốc độ và sự chuẩn xác, đáp xuống đối mặt với Katsuo, sẵn sàng tay không giao đấu. Chẳng hề do dự, Katsuo ném cuốc sang một bên và chuẩn bị đánh một chọi một, bằng tay không.

Ryo tiến lại, ngọn giáo sẵn sàng.

Thế nhưng Katsuo gắt cậu: “Yếms trợ cho tớ thôi. Tên này là của tớ. Giờ hăn không còn vũ khí nữa.”

Ryo đứng bên cạnh, tay giữ chặt giáo phòng khi Katsuo bị kẻ thù áp đảo. Cậu cảm nhận được điều này quan trọng đến mức nào đối với Katsuo, là cơ hội đầu tiên để anh kiểm định kỹ năng đã kỳ công rèn giũa qua thực chiến, vì vậy cậu làm theo lời anh, trong lúc vẫn cảnh giác cao độ.

Tên cướp gầy xông vào Katsuo, tung một loạt cú đâm nhanh, trí mạng vào đầu anh. Song tất cả đều không trúng đích. Katsuo hạ thấp người và lăn

vào chân hắn, gạt cho địch thủ ngã ra. Hắn tự đứng dậy được và quay lại tấn công lần nữa, nhưng Katsuo đã đứng dậy trước và thủ thế sẵn sàng. Hàng tháng trời tập giao đấu với đồng đội đã tỏ ra hiệu quả. Tên cướp có thể thấy chàng trai này vô cùng thiện chiến và sung sức. Ryo nhận ra hắn đã biết lần này mình gặp phải kỳ phùng địch thủ rồi. Như thế dồn hết sức lực vào đợt tấn công cuối cùng, tên cướp nhảy vọt lên, lao tới Katsuo. Trong một phần tư giây, Ryo nghĩ hắn sẽ đánh trúng lồng ngực Katsuo với một lực chết người. Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, Katsuo xoay người khiến cho tên cướp mất đà, lao vào khoảng không và đâm sầm vào băng ghế. Mớ nông cụ bị hất văng tung tóe và hắn ngã quỵ xuống đất. Lập tức, Katsuo hét to với Ryo: “Giáo đầu, ngay bây giờ! Đứng bên trên để ngăn hắn ngồi dậy.”

Không chờ Katsuo chỉ bảo, Ryo đã đi được nửa đường vì cậu sớm ước định được diễn tiến và biết mình phải làm gì. Katsuo lướt một vòng để đánh giá tình hình tổng thể. Khi đã chắc chắn hai tên cướp còn lại đang bị Daiki và Chou kiểm soát chặt chẽ, anh nhìn Ryo và mỉm cười. “Cảm ơn vì đã yểm trợ,” anh nói khẽ. “Và để cho tớ chứng tỏ bản thân mình.”

Ryo thoáng ngẩng lên nhưng tức thì hướng cái nhìn trở lại tên cướp cậu đang canh giữ. Tên này nhanh như một con rắn và cần theo dõi cẩn thận. Dù vậy, giờ đây ắt hắn sẽ không thử vận may lần nữa khi có bốn đối thủ phải đối phó, và rõ ràng mỗi người đều có thể mạnh riêng.

“Ta phải trói chúng lại,” Chou nói. “Mọi người đã lấy dây thừng ra chưa?”

Trước đó, Chou đã bố trí cho vài người cầm sẵn dây thừng để trói bọn cướp sau khi chúng bị đánh bại. Sau đó chúng sẽ được giải đi đến quan phủ bằng xe bò. Chúng sẽ bị xét xử theo luật pháp.

Bốn người bạn đứng canh chừng để từng cặp dân làng tiến đến trói chặt bọn cướp. Ba tên này bị trói chặt cả tay chân, tống lên xe, rồi lại bị buộc cố định một chỗ. Nhóm bạn của Ryo để cho dân làng áp giải bọn cướp đến cho

pháp luật trừng trị. Họ không thể tự mình thực hiện vì không muốn thu hút sự chú ý đến thân phận Ân Nhân, một điều hẳn nhiên cần hạn chế hết mức có thể.

Theo lời khuyên của bà cụ trưởng làng, nhóm bạn chọn ra những người thích hợp để hoàn thành nhiệm vụ, có khả năng cảnh giác và trông chừng bọn cướp, cũng như có thể sử dụng vũ khí của chúng để kiểm soát chúng, trong trường hợp chúng xoay xở cỏi trối được.

Sau rốt, bốn người bạn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm khi trông theo chiếc xe bò kéo kẹt rời làng, vượt đường dài đến chỗ quan. Khi nó mất hút, Ryo nhìn thấy Azami đứng ở bậc cửa một túp lều gần đó. Từ chỗ của mình, bà đã chứng kiến toàn bộ diễn biến và không hề cảm thấy cần phải can thiệp, sứ mệnh của các học trò, ít nhất, cũng là một thành công. Nhiệm vụ đã được hoàn thành. Hẳn Azami sẽ cùng họ soát lại diễn tiến toàn bộ sự việc, phân tích hành động của mỗi người cùng những phương án khả dĩ khác. Trong một cuộc chiến, có nhiều lúc một quyết định tức thời sẽ khởi động cả một chuỗi phản ứng dây chuyền. Khi ta có một trận chiến ba đánh bốn, những chuyện không lường được sẽ tăng lên gấp nhiều lần. Đó là sự pha trộn giữa việc lên kế hoạch với biết tận dụng cơ hội, đôi khi có thêm sự can thiệp của may rủi. Một võ sĩ càng giàu kỹ năng và kinh nghiệm, tần suất may rủi càng ít đi. Song chẳng bao giờ có thể triệt tiêu hoàn toàn yếu tố bất ngờ.

Người dân và các già làng rất vui mừng trước kết quả và hết lời cảm ơn nhóm bạn trẻ. Daiki cứ gọi là rạng ngời vì vui sướng, Chou cười mỉm và gật đầu một cách khiêm nhường. Katsuo cũng gật đầu và cúi người đáp lễ với vẻ trang trọng cứng nhắc. Ryo đỏ mặt và nói: “Thật ra, cháu chỉ giúp đỡ và yểm trợ mà thôi. Công lao chủ yếu thuộc về các bạn.”

Thế nhưng khi nghe thấy cậu nói vậy, Azami hết sức lưu tâm. Bà đã để ý thấy từ đầu đến cuối, Ryo nắm rõ tình hình của mỗi bên như thế nào. Cậu

chỉ di chuyển và hành động khi cần thiết, và tất cả những nước đánh của cậu, dù nhỏ, cũng được dự liệu và cân nhắc thấu đáo. Bà biết Ryo chính là một phần trọng yếu của chiến thắng này, rằng cậu đã phối hợp hiệu quả và hỗ trợ cho thế mạnh của ba người đồng đội. Bà quyết định sẽ cho cậu biết nhận xét của mình vào thời điểm thích hợp.

Các già làng thết đãi nhóm bạn bánh gạo để bày tỏ lòng biết ơn. Tiệc được bày ra ở ngoài trời, trong khu đất. Khi tiệc tàn và thời khắc chia tay cũng đến, tất cả dân làng xếp thành hàng để tạo một con đường cho họ đi qua, cúi chào và nói lời cảm ơn với từng người bọn họ. Chẳng mấy chốc, họ đã quay lại trên con đường mòn dẫn ra khỏi làng, nhanh chóng và lặng lẽ trở về nơi ở của mình tại Sơn Doanh.

Thời gian trôi qua, Ryo lại quay về với nhịp sống ở Sơn Doanh, có ngày cậu trông nom đàn gia súc. Hôm khác cậu cuốc đất và nhổ cỏ vườn rau. Những ngày còn lại cậu luyện tập chăm chỉ, một mình hoặc với các thầy dạy trong buổi huấn luyện chính. Ngoài ra, cậu còn tiếp tục luyện đấu với ba người đồng đội tại khu họ ở. Cậu vẫn chưa phải là đối thủ ngang cơ bất kỳ ai trong số họ, và về mặt kỹ năng chiến đấu thì họ luôn đối xử với cậu như một đứa em. Qua thời gian, Ryo dần tiến bộ trong việc đọc và dự đoán nước đánh của các bạn, mặc dù cậu chưa đủ nhanh nhẹn hay thành thạo để ngăn họ kịp lúc. Tuy nhiên, thỉnh thoảng cậu cũng làm đồng đội bất ngờ và đánh ngã họ.

Chính vào thời điểm đó, ý tưởng về cuộc Đại Cách Tân được đưa ra. Toàn thể thành viên Sơn Doanh được triệu tập dự cuộc họp tại chính sảnh. Akio đã yên vị trên bục, ngồi im lặng trong lúc mọi người nối nhau bước vào và ngồi xuống sàn. Bất giác Ryo thầm nghĩ rằng biết bao kỹ nghệ và tài

năng đang tụ tập nơi đây. Biết được khả năng của nhiều người chốn này, cậu nghĩ họ đúng là một tập hợp đáng gờm.

Akio đánh chuông, báo hiệu buổi nói chuyện bắt đầu. Mọi người chăm chú lắng nghe. Một sự kiện thế này hiếm khi xảy ra, vì vậy hẳn phải có điều gì vô cùng quan trọng.

“Truyền thống của chúng ta, như tất cả mọi người đã biết,” ông mở đầu, “đã hình thành và phát triển qua hàng thế kỷ. Nghệ thuật chiến đấu chúng ta bồi dưỡng, trau dồi tại đây từng được dạy ở nhiều nơi khác. Chính lão sư Unzen là người tập hợp chúng để thành lập Sơn Doanh khoảng bốn mươi năm về trước. Tiên sinh đã thu thập tinh hoa của các phương pháp luyện tập và chắt lọc để tạo thành những gì chúng ta dạy và học ở chốn này. Và chúng ta đã và đang không ngừng phát triển chúng. Unzen, mọi người biết đó, do tuổi đã cao nên quyết định lui về sống đời ẩn sĩ, ủy thác cho ta, Akio, đảm nhận vị trí của ông với vai trò người lãnh đạo. Là người đứng đầu của các bạn, giờ đây ta muốn tuyên bố một việc.” Ông ngừng lại một lúc để đưa mắt nhìn nhiều gương mặt phía trước. Họ yên lặng, chăm chú và chờ đợi.

“Đến tận bây giờ, chúng ta vẫn trung thành giữ mình độc lập giữa thế giới này. Thi thoảng có việc cần thiết, chúng ta mới can thiệp, đặc biệt là khi có những bất công cực độ cần thách thức. Song hầu hết thời gian, chúng ta tránh tiếp xúc với người ngoài, đến mức tự cung tự cấp về vật chất. Trước nay thế giới bên ngoài vẫn rối ren về chính trị. Các dòng tộc hiềm khích với nhau. Các lãnh chúa tranh giành lãnh thổ và của cải. Vùng đất của chúng ta là chỗ của hải tặc và bọn làm giàu nhờ cướp bóc; ở những nơi hoang vắng hơn thì trộm cướp tha hồ tự tung tự tác, trừ khi chúng phạm sai lầm mà chạm trán chúng ta.” Ông khẽ cười với nhận xét sau cùng, và một làn sóng thích thú lan qua hàng ngũ các khán thính giả của ông.

Ryo ngược cổ lên để nghe cho thật rõ. Chắc hẳn Akio sắp công bố một điều quan trọng cực kỳ.

“Thế nhưng tất cả đang thay đổi. Từ vài năm nay, Hoàng Đế Hayato, Chuẩn Nhân^[5], đã thống nhất đất nước từ loạn lạc. Ngài xây dựng một đạo quân hùng mạnh và khiến các lãnh chúa quyền lực nhất trên đất nước phải khuất phục nhờ vào sức mạnh và mưu lược. Ngài mong muốn tạo lập một vùng đất hòa bình và ổn định, nơi người dân lương thiện có thể làm việc mà không bị quấy nhiễu, nơi giao thương lớn mạnh và văn hóa phát triển, có lẽ sớm thôi, mọi người sẽ có giấc ngủ đêm yên lành.

Tất cả đều là những tín hiệu đáng mừng, dĩ nhiên. Thế nhưng chúng cũng ảnh hưởng tới vị thế của chúng ta tại Sơn Doanh này. Nếu chúng ta tiếp tục giữ bí mật về sự tồn tại và nơi ở của mình như là một huyền thoại, việc Hayato cử người do thám đi tìm chúng ta chỉ là vấn đề thời gian, cũng dễ hiểu thôi nếu Hoàng Đế lo ngại khi một lực lượng như chúng ta tự tung tự tác trong lãnh thổ của ngài. Đối với ngài, có lẽ chúng ta cũng chẳng tốt hơn mấy băng cướp nhan nhản trước nay là bao. Nghĩ vậy nên cách đây không lâu, ta đã xin yết kiến và thỏa thuận các điều kiện để chúng ta được là một phần trong kế hoạch của ngài. Những nhân vật ẩn tích sẽ không còn giấu mình đi trong Tân Đế Chế. Đó là một thay đổi lớn với chúng ta, song không thể tránh khỏi. Như chúng ta luôn nói, sự đời thay đổi không ngừng và chúng ta cũng phải theo đó đổi thay. Chẳng có gì vĩnh hằng bất biến và giờ đây chúng ta phải chuyển dịch theo thời cuộc.

Hoàng Đế Hayato muốn chứng kiến kỹ năng và sức mạnh của chúng ta. Ngài muốn chúng ta tiếp tục là một lực lượng mà ngài có thể huy động để duy trì trật tự trong xã hội Tân Đế Chế. Và ngài cũng mong muốn chúng ta có thể hành động như một đội quân khi cần tới các đối sách phòng vệ quan trọng. Chính vì vậy, sắp tới hầu hết chúng ta sẽ đến thủ phủ của ngài để tham gia thao diễn, thể hiện hết khả năng của mình. Hoàng Đế muốn xem chúng ta có thể làm gì để phục vụ ngài.

Một vài người chúng ta phải lưu lại để trông coi Sơn Doanh khi những người khác vắng mặt. Ta sẽ giao nhiệm vụ này cho một nhóm có cả những người cao tuổi và trẻ tuổi nhất, có thể Sơn Doanh vẫn là nhà và căn cứ của chúng ta trong tương lai. Thế nhưng cũng có thể chúng ta phải đóng cửa nó để dời tới gần thủ phủ nơi Hayato xây dựng thành trì của ngài. Tất cả sẽ được định đoạt sớm thôi.

Tuy nhiên, hiện tại chúng ta cần chuẩn bị cho hành trình trước mắt. Như mọi khi, chúng ta sẽ di chuyển gọn nhẹ thôi. Ta đã thảo luận với các thầy dạy chính và họ sẽ truyền đạt lại yêu cầu chi tiết cho mỗi người. Chuyến này ta cũng sẽ đi cùng, tất nhiên. Hãy chuẩn bị sẵn sàng, chu đáo, thận trọng. Đó là tất cả những gì ta muốn nói.”

Dứt lời, Akio gõ chiêng, để thanh âm trầm hùng vang vọng khắp gian phòng yên tĩnh. Trong một lúc lâu, ai ai cũng ngồi nguyên chỗ, chờ cho tiếng vang lắng dần và sảnh đường lại chìm vào sự tĩnh mịch thâm nghiêm. Rồi mọi người bắt đầu di chuyển trong im lặng và suy tư ra khỏi đó để trở về lâu ở.

Nhưng còn mình thì sao? Ryo nghĩ trên đường về nơi ở cùng ba người bạn. Mình có được dự phần vào hành trình đó không? Hay mình sẽ bị bỏ lại đây để chăm sóc cây trồng và gia súc, bên cạnh các thành viên quá già hoặc quá trẻ không thể đi cùng?

Những thắc mắc của cậu nhanh chóng được giải đáp. Người cố vấn cho biết cậu là trường hợp đặc biệt. Hiện tại, cậu được đánh giá là đủ kinh nghiệm để tham gia chuyến đi. Thế nhưng vì Ryo chưa đủ bản lĩnh của một võ sĩ để trở thành một phần lực lượng chính, Akio muốn cậu làm người do thám, có lúc cậu sẽ di chuyển cùng cả nhóm, lúc khác cậu sẽ được phái đi do thám chung quanh xem có dấu hiệu chuyển động hay động thái nào không. Cuối cùng, nhóm của Akio sẽ gặp một đội quân của Hoàng Đế và được hộ tống vào thành.

Thôi thì, Ryo nghĩ, ít nhất mình cũng được đánh giá là xứng đáng đi theo. Tốt hơn là không gì hết. Tốt hơn phải ở lại đây để chăm nom nông trại. Ít nhất thì giờ đây họ cũng xem trọng mình rồi.

Chương mười ba

Ba ngày sau cuộc nói chuyện của Akio, họ đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường. Đoàn khởi hành vào sáng sớm, trong ánh sáng bàng bạc điểm xuyết những vệt sương mỏng manh. Ai cũng mang hành trang gọn nhẹ, giống như Unzen và Ryo trên hành trình từ Hàn Sơn đến Sơn Doanh ngày trước. Theo kế hoạch, họ sẽ di chuyển nhanh, đêm về thì dựng trại giản tiện hết mức, chỉ cần một túi ngủ nhỏ và khẩu phần ăn khiêm tốn. Như vậy, họ sẽ chứng tỏ được mình là một đội quân gọn nhẹ, có khả năng di chuyển nhanh và ít thu hút sự chú ý. Một trong những ưu điểm chủ yếu của hội Ẩn Nhân là họ không tác động mạnh lên thế giới bên ngoài, có nguồn sức mạnh to lớn mà chẳng cần phô trương, vì lý do đó, họ tuân thủ nguyên tắc du hành trong im lặng. Không ai nói chuyện huyên thuyên, chỉ vài lời cần thiết cho những mục đích thực tiễn, được thốt ra ngắn gọn và khẽ khàng. Một phần quá trình rèn luyện của họ là phát triển khả năng giữ mình thật tĩnh, khi câu từ và hành động là không cần thiết, vì vậy, tất cả các thành viên đều có tinh thần kỷ luật cao ở mặt này. Suốt thời gian đi cùng họ, Ryo không khỏi kinh ngạc trước sự vững vàng, chắc chắn của những người đồng môn. Ở bên cạnh họ, cậu vẫn giữ được ưu thế của mình, đồng thời cảm thấy mình là một phần của tập thể.

Đôi lúc, Ryo được cử đi do thám khu vực lân cận, đặc biệt nếu xuất hiện những con dốc mà từ đó có thể nhìn bao quát khung cảnh phía xa. Khi trở về, cậu sẽ thuật lại cho Akio những gì cậu thấy. Một lần, cậu phát hiện một

tổp lính. Áo giáp cùng vũ khí của họ lóe lên dưới ánh mặt trời và khi gió đổi chiều, cậu còn nghe được tiếng leng keng vọng tới từ xa của dây cương ngựa và âm thanh xúng xoảng khi vũ khí chạm vào nhau.

Thật khác biệt làm sao, Ryo nghĩ, so với cách di chuyển của chúng ta. Họ tuyên bố sự có mặt của mình từ xa, như thể muốn nói: “Tránh đường cho bọn ta. Bọn ta đang tới. Còn nếu muốn gây chiến thì hãy cứ chờ đó...” Trái lại, người của Sơn Doanh lướt giữa thế gian trong thinh lặng, thoảng mới nghe xào xạc ngọn cỏ lay.

Khi cậu đề cập đến toán lính, Akio chỉ gật đầu một cái.

“Không phải vấn đề của chúng ta,” ông khẽ đáp. “Nếu họ tới chỗ chúng ta, ta sẽ tản ra và để họ qua. Họ sẽ không hay biết về sự hiện diện của ta đâu.”

Nhưng như Akio đã dự đoán từ tin báo của Ryo, đoàn quân không hề đến gần họ và không gây trở ngại nào. Họ theo hướng ngược lại với đoàn của Sơn Doanh.

Vì thế chuyến đi diễn ra suôn sẻ. Vào buổi sáng ngày cuối cùng, Ryo thấy lòng mình vừa hồi hộp vừa háo hức. Thế mà những người bạn xung quanh không có vẻ gì là chia sẻ sự xúc động của cậu. Chẳng biết có phải họ cũng rộn ràng lắm nhưng vì chấp hành kỷ luật nên phải kiềm chế chẳng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ryo cho là do sự thiếu kinh nghiệm và cơ hội phát triển của mình thôi, cậu vô cùng hào hứng trước viễn cảnh được nhìn thấy, lần đầu tiên trong cuộc đời, một thành phố lớn. Trước giờ cậu chỉ biết đến những ngôi làng, Hàn Sơn và Sơn Doanh, cậu chưa bao giờ trông thấy một tòa nhà lớn dựng nên từ đá, như Daiki và Chou từng đề cập trong những cuộc chuyện gẫu quanh đồng lửa bên lều. “Một tòa nhà đá,” cậu kinh ngạc thốt lên, “trông như thế nào nhỉ?”

Ngày cuối cùng của cuộc hành trình trôi qua khá yên bình. Đoàn người biết rằng chỉ một chốc nữa thôi, họ sẽ gặp người của Hoàng Đế và được đưa

vào thành. Akio sẽ được đội tiếp đón chỉ dẫn tường tận những điều cần biết trước khi cả hội vào thành phố.

Cuối buổi chiều, họ tiến vào một thung lũng và Ryo lại tách đoàn ra như thường lệ, rẽ sang phải và nhanh chóng leo lên con dốc để có thể trông thấy phía bên kia. Khi đến đỉnh, cậu hít mạnh một hơi ngõ ngàng. Chưa bao giờ cậu được chứng kiến khung cảnh đẹp đến thế. Ất hẳn đó chính là thủ phủ của Hoàng Đế Hayato! Tựa như hàng trăm, không, hàng nghìn ngôi làng được kết lại với nhau thành một tấm thảm mênh mông. Nhưng hơn thế nữa, ở vị trí trung tâm là nhiều tòa nhà lớn, một số xây bằng đá và số khác bằng gỗ, mái ngói màu cam và những trụ chống khổng lồ đỡ từ các loại cây, với kích thước Ryo chưa từng thấy. Một hay hai tòa nhà giống những pháo đài chọc trời, tầng xếp tầng. Nếu trèo lên một pháo đài cao nhường ấy và nhìn xuống từ trên đỉnh hẳn sẽ chóng mặt lắm đây. Người ta thực sự sống ở một nơi thế này ư? Ryo nghĩ. Sẽ ra sao nếu sống giữa vô vàn tòa nhà và vô số con người như vậy? Thật lạ thường.

Nhưng Ryo còn có việc phải làm. Cậu tự kiểm chế mình và cố nén niềm phấn khích trước thành phố. Cậu bắt đầu quan sát một lượt khung cảnh xung quanh, bắt đầu với những sự vật ở xa và đổi hướng nhìn về gần. Khi chuyển sự chú ý tới thung lũng, cậu bắt gặp ở tít tận đầu kia có một tốp lính lớn, nhiều người đang trên lưng ngựa và vẫn còn cầm giáo mác. Tất cả đều đội mũ sắt và mặc giáp, im lặng chờ đợi. Người chỉ huy cưỡi trên một con ngựa to khỏe dẫn đầu. Đây ắt hẳn là đội quân tiếp đón, sẵn sàng dẫn đoàn người của Akio vào thành phố. Trông họ ấn tượng biết bao so với những Ân Nhân trong trang phục đơn sơ, giản dị cùng tay nải nhỏ và gậy gỗ. Nhưng dĩ nhiên, Ryo thầm nghĩ, kể cả như vậy, người của cậu cũng có thể đánh cho đoàn quân khoa trương đó ngã ngựa và cướp giáo mác trong tay bộ binh hết sức dễ dàng.

Trong lúc cậu theo dõi và chờ đợi, sắp sửa đi xuống con dốc để nhập bọn với người của mình, một sự việc kỳ quặc đã níu chân cậu. Gì thế kia? Các Ẩn Nhân đang đồng loạt gục xuống! Họ đang làm gì vậy? Một màn trình diễn mới, được chuẩn bị cho đội tiếp đón chăng? Vậy nghĩa là thế nào? Khi Ryo nheo mắt để quan sát rõ hơn, cậu có thể thấy những cánh tay run rẩy và căng chân co giật, như thể đoàn của cậu bị đánh gục bởi một chứng bệnh quái lạ, một thứ ôn dịch lan truyền tức thời, ập qua họ như một cơn sóng. Và rồi cậu thấy đoàn bộ binh tiến lên, không gì cản trở, với giáo mác sẵn sàng, đi qua chỗ những người đồng hành của cậu đã ngã xuống, đâm họ, chọc vào người họ, như để hoàn tất công việc mà thứ thể lực kỳ bí kia đã bắt đầu. Chuyện gì đã xảy ra? Sao hết thảy mọi người đều gục ngã nhanh đến vậy? Cái gì đã đánh gục họ? Đây là một cuộc thám sát à? Thật sự có chuyện như vậy sao? Hay chỉ là một cuộc diễn tập quái đản, một mệnh lệnh mà Ryo chưa được thông báo?

Vào lúc đó, Ryo nhận thấy mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt. Ở xa tít bên kia thung lũng có chuyển động trên sườn đồi. Những bóng người hiện ra, như thể từ dưới đất chui lên. Căng mắt nhìn kĩ nữa, cậu nhận ra họ đã ẩn nấp trong những cái hố đào bên sườn thung lũng. Tất cả bọn họ đều đang cầm một thứ mà Ryo chưa từng trông thấy, cậu biết hình dạng của một cái cung. Suy nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu cậu cho rằng họ là xạ thủ, giấu mình trong những chiếc hố bí mật để bắn tên ra. Song đó chẳng phải cung tên. Hoặc nếu đúng vậy thì chúng không giống với bất kỳ loại nào Ryo từng gặp. Dù là cái gì đi nữa, thứ vũ khí này rất nhanh chóng, chết chóc, âm thầm và chính xác. Khi được lén lút bắn ra như vậy, chúng không tạo ra một dấu hiệu nào để những người đồng hành của Ryo khả dĩ nắm bắt. Họ đã bị hạ gục không thương tiếc mà chẳng có lấy một lời cảnh báo. Trước kiểu đánh lén như thế này, mọi kỹ năng phòng vệ cao cường của họ chỉ là vô ích.

Khi bọn người nấp trên sườn đồi và bộ binh có vẻ đã hoàn tất công việc đáng ghê tởm của chúng, toàn bộ tác động của chuyện vừa qua bắt đầu ập vào tâm trí Ryo. Đồng đội của cậu đã bị giết hại quá đột ngột và bất ngờ.

Cảm giác đầu tiên của cậu là bối rối. Và rất nhanh ngay sau đó, là kinh hoàng. Đầu óc cậu quay cuồng. Đến mức cậu chỉ biết đứng chôn chân ngay tại chỗ, không thể di chuyển, không rõ phải đi về hướng nào hay bản thân phải làm gì. Thế nhưng quá trình rèn luyện đã bắt đầu phát huy tác dụng, và phản xạ kế tiếp của cậu là lẩn trốn, phòng khi có thêm nhiều sát thủ ẩn mình trên sườn thung lũng phía cậu. Đầu tiên phải đảm bảo mình sống sót. Sau đó cậu sẽ quyết định kế tiếp làm gì. Cơ may có người trong đoàn bên dưới giữ lại được mạng sống không đáng cân nhắc đến, cuộc thám sát đã diễn ra quá triệt để, có kế hoạch và tiến hành với độ chuẩn xác tuyệt đối và tàn nhẫn.

Do đó, Ryo trèo lên một cái cây có tán lá đủ dày để che chắn khỏi tầm nhìn của những kẻ dưới mặt đất, đợi thời gian trôi qua và mọi thứ yên ắng trở lại.

Khi đã ngồi trên cây, cậu bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. Nhưng để làm được điều đó, cậu cần trấn tĩnh trước đã. Cậu có thể cảm nhận mạch máu đang rần rần trong cơ thể, trái tim và đầu cậu đập bưng bưng, vì thế, cậu nhắm nghiền mắt một lát và tập trung hít không khí vào đầy bụng, để luồng hơi lưu lại đó một lúc rồi bằng miệng thở ra. Cậu kiên trì lặp đi lặp lại bài thở trong vài phút cho đến khi cảm thấy bình tĩnh lại. Khi đó, cậu mới bắt đầu để cho trí nhớ của mình hồi tưởng lại biến cố vừa rồi...

Rõ ràng là đã có một cuộc phục kích. Nó được lên kế hoạch chu đáo từ trước. Toàn bộ nhóm người của cậu đều bị thám sát, nghĩa là mọi thứ đã được tính toán từ rất lâu. Cả giao ước với Hoàng Đế hẳn nhiên cũng là một trò lừa bịp, gian trá, nhằm mục đích nhử các Ân Nhân ra khỏi căn cứ nơi hoang điền để tàn sát họ. Ryo phỏng đoán rằng Hoàng Đế ắt xem họ như

một mối đe dọa đối với sự an toàn của nhà nước, là quân phiến loạn hay một tổ chức nằm ngoài vòng pháp luật không đáng tin cậy. Một đội ngũ quá tinh nhuệ và nguy hiểm, không thể để cho tồn tại trong quân, như một con chó hoang có thể quay lại cắn chủ của nó. Nhưng nếu đúng như vậy thì ông ta quá sai lầm. Phải chi ông ta sẵn lòng tìm hiểu các phương pháp, xem xét những quan điểm và nguyên tắc của họ. Nếu thấu hiểu văn hóa của hội Ân Nhân, Hoàng Đế sẽ không bao giờ nghĩ rằng việc tiêu diệt họ là cần thiết.

Những ý nghĩ ấy xáo trộn trong tâm trí Ryo khi cậu ngồi trên cây và ngày dần trôi qua. Cậu lặng yên không nhúc nhích, dự định chờ đến khi trời tối, may ra có thể đi được một đoạn đường dưới sự che chở của màn đêm. Kế hoạch tức thời của cậu là quay về Sơn Doanh để cảnh báo cho những người còn lại biết chuyện đã xảy ra. Mỗi bận tâm chủ yếu của cậu lúc này là làm sao để sống còn và thực hiện chuyển đi đó. Bỗng dưng, một mùi hương ngọt ngào bệnh hoạn đến mức quái gở thoảng qua theo cơn gió nhẹ buổi chiều. Gì thế này? Từ vị trí thuận lợi của mình, cậu có thể nhìn xuống thung lũng. Khói đang bốc lên. Ôi, cậu nghĩ, lòng nhói đau, chúng đang thiêu những cái xác. Hẳn là vậy rồi...

Cậu hình dung ra Akio, con người điềm tĩnh, vững vàng ấy, với võ công cao cường và cốt cách trang nghiêm, giờ đã chết và không thể kháng cự ngọn lửa kia. Rồi cậu nghĩ đến Chou, Daiki và Katsuo, tất cả bọn họ đều được phép tham gia vào cuộc hành trình. Những người bạn, người đồng hành, gần như là gia đình của cậu. Họ còn quá trẻ, còn quá nhiều thời gian và triển vọng phía trước. Thế nhưng tất cả đã bị tước đi chỉ trong chốc lát. Còn cậu, Ryo, sao cậu lại được bỏ qua? Ừ thì, là do ngẫu nhiên, đơn giản thế. Vì cậu là một người do thám, không ở cùng họ khi những mũi tên bí ẩn được bắn ra. Thật là tùy tiện, thật là vô nghĩa, cậu không nghĩ là mình may mắn. Thay vào đó, cậu cảm thấy lẽ ra cậu nên chết đi cùng với mọi người. Cậu lấy quyền gì để sống sót trong khi họ ra đi? Cậu có điểm gì đặc biệt, so

với rất nhiều người trong số họ, đã khổ luyện và giỏi võ hơn rất nhiều? Thật ngu xuẩn. May rủi, hay định mệnh, dù gọi tên thế nào đi nữa, cũng là một thứ ngu ngốc, đần độn, hành động bừa bãi. Tại sao những người giỏi giang lại chết dưới tay những kẻ kém tài, kém hiểu biết và kém cả ý thức đạo đức hơn họ? Ryo không chấp nhận được. Nhưng cậu cũng không thể phủ nhận sự thật. Chuyện cũng đã xảy ra. Cậu chẳng thể làm gì để thay đổi nó. Dù chỉ mới đây thôi, nó đã thuộc về quá khứ, một sự việc đã rồi.

Bất giác, một cơn sóng cuồng nộ, căm phẫn điên cuồng và nóng hổi trào lên trong lòng Ryo. Trong khoảnh khắc, nó lấn át cả lý trí và sự bất lực không thể làm gì để thay đổi thực tế khiến cậu muốn hét lên giận dữ. Một lần nữa, những gì được rèn luyện lâu nay lại cứu nguy cho cậu. Bọn lính có thể nghe thấy tiếng hét và kéo đến. Cậu phải chấp nhận nhưng đồng thời cũng phải kiểm soát cơn thịnh nộ và làm cho nó lắng xuống, cơn thịnh nộ là có thực, đúng, không thể phủ nhận. Nhưng cậu không được để nó tố cáo sự hiện diện của mình, vì khi đó cậu sẽ rơi vào tay kẻ thù và mất khả năng hành động vốn ít ỏi mà cậu còn nắm giữ. Ryo nghiến chặt răng, nhắm mắt và siết chặt cành cây đến khi các đốt ngón tay trắng bệch. Trong thâm tâm, cậu nổi cơn thịnh nộ và gào hét nhưng không có âm thanh nào thoát ra ngoài tiết lộ sự có mặt của cậu. Dần dần, cơn giận lắng xuống, để lại cậu kiệt sức và trống rỗng. Giờ cậu phải yên lặng chờ tới lúc tình hình có vẻ an toàn rồi trốn khỏi khu vực này.

Khi ngày tàn và ánh sáng mặt trời bắt đầu nhạt đi, Ryo cẩn trọng lắng nghe âm thanh của từng chuyển động quanh mình, sư phụ Unzen đã huấn luyện cậu rất kỹ khả năng này, vì thế cậu có thể phân biệt tiếng gió thổi và tiếng các sinh vật trong rừng với những tín hiệu thông báo sự hiện diện của con người, cậu ăn một chiếc bánh gạo nhỏ với quả mận khô và uống một ít nước trong bình nhằm tiếp thêm năng lượng cho hành trình trước mắt. Tiếp

đó, trượt xuống thân cây, cậu khoác tay nải lên vai và khởi hành quay lại Sơn Doanh.

Kế hoạch của cậu là ở trên chỗ đất cao càng nhiều càng tốt, lần theo lối họ đã đi qua để trở về. Làm do thám cho cả đoàn nên cậu nhớ đường rất rõ. Khi đến các nơi chốn cũ, cậu phát hiện mình có khả năng nhớ lại những con đường đã qua. Vấn đề chỉ là phải liên tục đi, cố ngủ những giấc ngắn để giữ sức phòng khi cần thiết.

Ryo không đi được mấy vào đêm thứ nhất, cậu xoay xở thoát được khu vực diễn ra cuộc giết chóc, vốn là mục tiêu đầu tiên. Bằng cách đó, cậu lánh xa thành phố và bãi đất hành hình, nơi quân lính của Hoàng Đế có lẽ còn lưu lại để giải quyết hậu sự, thiêu và chôn các thi thể, dọn dẹp tàn dư của vụ thảm sát. Khi thấy mình đi đã đủ xa, cậu lấy chân ra khỏi tay nải, tìm một nơi khô ráo, an toàn để ngủ, gom một ít cỏ và nhánh dương xỉ để giữ ấm quanh mình rồi thiếp đi.

Cậu tỉnh giấc trong bóng tối với một cái giật mình khê. Đây là đâu? Kiệt sức từ ngày hôm trước, Ryo đã chìm vào giấc ngủ sâu và nặng, phải mất một lúc những biến cố hôm qua mới quay trở lại. Bây giờ, một nỗi sợ còn lên xâm chiếm con người cậu, một nỗi tuyệt vọng. Nó hút cạn nguồn sức mạnh trong cậu khiến cậu chẳng buồn nhúc nhích, cậu chỉ muốn ở lại đây, trong chỗ, dưới bầu trời đêm và buông xuôi tất cả. Có thể nếu nằm đủ lâu, cậu sẽ chết đi và những sinh vật hoang dã sẽ từ từ cắn xé thân thể cậu, để lại những mảnh xương mục rữa vào trong đất với sự giúp sức của gió và thời tiết. Rồi tất cả sẽ kết thúc, những nỗ lực này, đớn đau và khổ sở này. Nhưng cậu nhớ tới những gì sư phụ Unzen dạy, và cậu nằm đó, nghe từng hơi thở vào ra cơ thể mình, cậu luyện tập nghệ thuật nhìn bằng sự tử tế, bằng lòng thương cảm, đầu tiên hướng về những cảm giác thể chất, tiếp đến là cảm xúc rồi đến suy nghĩ. Rồi cậu tự tách mình khỏi những trải nghiệm đó, chỉ đơn thuần quan sát chúng với sự tò mò cảm thông, đồng thời tiếp tục hít thở

một cách có ý thức, hiểu rằng việc hít thở sẽ tự động duy trì sự sống cho mình. Những người bạn đồng hành cùng cậu đã chết. Chỉ mình cậu còn sống, cậu đã bị chia cắt khỏi họ mãi mãi trong cuộc đời này. Ryo có ít nhất một việc cần làm, đó là về thăm Sơn Doanh và báo tin buồn cho số thành viên ít ỏi lưu lại đó. Cậu không thích nhiệm vụ này chút nào. Nhưng đó là trách nhiệm của cậu. Akio và Unzen hẳn sẽ bảo thế, cậu dám chắc, vì thế tạm thời cậu vẫn có mục đích, lý do để tiếp tục. Đó là việc phải làm.

Chuyến trở về Sơn Doanh khá yên ổn, dù vậy tâm trí Ryo vẫn không ngừng nghĩ ngợi. Những chuyện xảy ra kể từ lúc Unzen để cậu lại Sơn Doanh bắt đầu quá trình rèn luyện cứ liên tục tái hiện trong đầu. Sự kiện, quang cảnh, những mối quan hệ, cuộc chuyện trò, tất cả quay cuồng trong đầu cậu trước khi biến mất và dành chỗ cho những ký ức liên quan khác.

Một lần, chỉ một lần, Ryo trông thấy một tiều phu đơn độc ở dưới chân đồi. Bên cạnh anh ta là một con la đang mang bó củi. Họ cách xa đến mức trông như những chú kiến đang men theo con đường mòn hẹp dẫn sâu vào núi, hướng đi mà Ryo sẽ không lựa chọn. Nó gợi cho cậu nhớ tới hình ảnh cha thỉnh thoảng vẽ lên bình gốm trước khi đem nung: “Tiều phu độc hành.” Cha cậu giải thích rằng hình ảnh đó đại diện cho hành trình tất cả chúng ta đều phải đi trong đời. Người đàn ông là biểu tượng cho cách chúng ta nặng nhọc ngược lên một con đường dốc, chỉ một mình. Điều an ủi, cha cậu bảo, là chúng ta có thể nghĩ rằng mọi người đều như vậy cả. Ai ai cũng phải thực hiện hành trình chậm chạp, đơn độc đó. Và chúng ta có thể tự nhủ với mình rằng đâu đó ở phía trước người tiều phu, ẩn sau những ngọn núi, có một căn lều nhỏ nơi tách trà, cơm nóng và một giấc nghỉ ngơi đang đợi, biết đâu còn có sự hiện diện của một người vợ cùng những đứa con, hoặc chí ít là một người bầu bạn. Việc trông thấy người tiều phu ở đó mang lại cho Ryo tia hy vọng mong manh rằng có thể cậu chưa mất hết. Biết đâu cậu có thể lấy lại được thứ gì đó từ tất cả những chuyện đã xảy ra.

Ai biết tương lai sẽ ra sao nếu bây giờ cậu cứ tiếp tục bước đi? Cậu phải giống như người tiều phu đó, chỉ việc đi con đường của mình, từng bước chân, từng nhịp thở.

Chương mười bốn

Cuối cùng thì Sơn Doanh cũng hiện ra trong tầm mắt. Khi đến gần, Ryo bắt đầu dự liệu xem mình sẽ nói gì. Cậu cần tập hợp mọi người lại và kể lại đầu đuôi chuyện đã xảy ra. Cậu phải chuẩn bị đối mặt với những cú sốc, sự kinh hoàng, nỗi thương tiếc và phản ứng của họ trước cuộc thảm sát đồng môn và bạn bè mình. Mọi chuyện sẽ không dễ dàng chút nào. Bản thân Ryo phải chế ngự nỗi đau để thuật lại mọi việc cho thật rõ. Việc diễn đạt thành lời những gì vừa phải đối mặt sẽ là một thử thách gian nan đối với cậu. Nhưng cậu phải chuẩn bị tinh thần và cố gắng hết sức.

Đoạn đường dẫn lên cổng vào ở khu vành đai trên núi vẫn cheo leo như trong ký ức Ryo. Lần đầu tiên trèo lên con dốc này, lòng cậu ngập tràn hy vọng và mong đợi. Nỗi háo hức tiếp thêm sinh lực sục sôi trong huyết quản. Bây giờ, đó là chặng leo dốc đầy mệt mỏi, trái tim cậu nặng trĩu và bước chân chậm chạp. Thế nhưng Ryo vẫn kiên cường lên đến phía trên, suy nghĩ kỹ về thông báo đã chuẩn bị sẵn cho những người đang đợi trong kia. Quang cảnh yên tĩnh quá, nhưng nghĩ lại thì hầu hết mọi người đều tham gia chuyển đi rồi còn gì, chỉ một vài thành viên cao tuổi hoặc còn nhỏ lưu lại để trông nom khu trại chờ ngày đồng môn trở về.

Khi Ryo băng qua cổng, cậu ngạc nhiên vì không thấy người nào ở đó bảo cậu đứng lại. Sao chẳng ai canh gác lối vào thế này? Bối rối, cậu tiến

vào, thoát tiên có một chút thận trọng, và rồi nó đập vào mắt cậu. Gan ruột cậu rụng rời, miệng cậu há ra hớp hơi trong nỗi bàng hoàng cực độ.

Khu trại đã bị phá hoại. Nhà chính bị đốt trụi và khắp nơi bị xáo trộn hỗn loạn. Không có dấu hiệu nào của các thành viên ở lại giữ trại và bày gia súc cũng biến mất.

Ryo thấy buồn nôn và choáng váng. Đây ắt hẳn là kết thúc. Giờ thì chẳng còn gì nữa rồi. Mọi thứ trong đời cậu đều đã bị quét sạch, cậu ngồi bệt xuống đất, gục đầu vào hai tay và rên lên. Rồi cậu ngất đi. Những biến cố vừa qua đã làm Ryo suy kiệt, cậu ăn rất ít, và phải đi đường dài trong trạng thái cảnh giác cao độ và chỉ ngủ được chập chờn, cơ thể cậu kiệt quệ và tinh thần phải chịu đựng những cú sốc nặng nề. Tai họa cuối cùng trở nên quá sức chịu đựng.

Một lúc sau cậu hồi tỉnh, đầu óc mơ hồ không nghĩ được gì. Trong trạng thái mê sảng và tê liệt, cậu quyết định đi quanh khu trại. Chắc hẳn đâu đó còn một ít thức ăn. Cậu có thể lót dạ và tìm một chỗ nghỉ ngơi đúng nghĩa trong lúc quyết định sẽ làm gì tiếp theo, sẽ đi đến nơi nào. Giờ đây, tương lai phía trước cậu trở nên trống rỗng, mặc dù nó bị che lấp bởi nhu cầu sống còn giờ nào hay giờ đấy. Cậu không có cảm giác nguy hiểm sắp xảy đến. Khu trại đã bị cướp. Dù là kẻ nào gây ra việc đó thì chúng cũng đi rồi. Chúng chẳng có lý do gì để quay lại cả. Vì thế lúc này, cậu sẽ có khoảng một ngày an toàn để nghỉ ngơi và tìm ít thức ăn.

Cậu bước đi, do sự thôi thúc của thói quen hơn vì bất kỳ lý do nào khác, đến chỗ căn lều nơi cậu từng chung sống với Daiki, Katsuo và Chou. Nhóm bạn có một hộp gỗ đựng gạo, đậu lăng và hạt sấy khô. Họ vẫn thường nấu những bữa ăn giản đơn trên ngọn lửa ngoài lều, vì thế cậu định làm vậy thêm lần nữa rồi sửa soạn giường cho an toàn, khô ráo để nghỉ ngơi. Cậu hiểu tầm quan trọng của việc chăm lo cho những nhu cầu cơ bản của cơ thể

dưới điều kiện áp lực lớn. Cậu phải giữ mình khỏe mạnh để vượt qua thử thách hiện tại.

Ryo tìm thấy thứ mình cần và máy móc nấu ăn. Tay cậu làm mà lòng buồn rười rượi, những ký ức khi cùng các bạn vừa làm bếp, vừa trò chuyện về cuộc sống, trải nghiệm đã qua và suy nghĩ về tương lai lần lượt ùa về. Giờ đây Ryo chỉ còn cuộc sống và suy nghĩ của chính mình để mà chiêm nghiệm, và tất cả đều có vẻ ảm đạm làm sao trong một thế giới chẳng còn người nào cùng cậu sẻ chia.

Ryo ngồi đó, nhìn những hạt đậu sôi lục bục trong chiếc nồi sắt nhỏ treo trên ngọn lửa. Những kẻ đã cướp phá khu trại chỉ đến đây nhằm xóa sổ Sơn Doanh, trừ khử con người và súc vật. Chúng không có hứng thú trộm đồ từ những căn lều nhỏ, điều đó khiến Ryo nghĩ rằng đây là một phần trong kế hoạch tiêu diệt hội Ẩn Nhân của Hoàng Đế. Cậu nhớ lại đội quân cưỡi ngựa về phía ngược lại với đoàn mình, theo lối khác. Có thể lúc đó chúng đang trên đường đến Sơn Doanh để hạ sát những thành viên còn lại. Tất cả đều ăn khớp với nhau...

Trong khi nghĩ ngợi, cậu nhận thấy một chuyển động mờ hồ bên ngoài vùng sáng của ngọn lửa. Hoàng hôn đã nhường chỗ cho màn đêm, thế nên cậu phải căng mắt để quan sát kĩ xem tiếng động đến từ đâu.

Rồi một giọng nói nhỏ ngập ngừng vang lên, đầy ngờ vực: “Ryo...? Không thể như thế...? Ryo...?”

Ryo nhận ra dáng người mảnh khảnh của cô gái đang tiến đến gần cậu, chậm rãi và thận trọng. Đây là một bóng ma sao? Trông giống như... nhưng không, có thể nào là...?

“Chou...?” Cậu nghe mình lên tiếng trong nỗi hoài nghi. “Chou...?”

Thế nhưng dáng hình nhỏ bé đã chạy ào đến và khi cậu bàng hoàng đứng dậy, cô lao tới và ôm chầm lấy cậu. Ghì chặt lấy Ryo, cô òa khóc nức

nở, và cậu có thể cảm nhận cơ thể nhỏ nhắn như một chú chim ấy đang rung lên. Có điều gì đó chợt vỡ ra trong cậu và buồn thương cố nén bất ngờ tuôn trào thành tiếng nấc nghẹn ngào, khiến toàn thân cậu run rẩy không kiểm soát. Họ ôm chặt nhau hồi lâu, niềm đau như trộn lẫn và nước mắt người này ướt đầm mái tóc cùng vai áo người kia.

Rồi họ khẽ rời ra, vẫn giữ chặt lấy đối phương, nhìn nhau đắm đắm và vỗ nhẹ người nhau để tự thuyết phục mình rằng đây là sự thật, để biết chắc rằng trước mặt không phải bóng ma, không phải ảo ảnh mà là người bạn bằng xương bằng thịt của mình.

“Tớ nghĩ cậu đã chết rồi. Tớ nghĩ tớ là người duy nhất còn sót lại,” Ryo lấp bấp. “Tớ nghĩ chỉ có mình tớ...”

“Tớ cũng vậy,” Chou cắt ngang. “Tớ cũng nghĩ như thế.”

“Nhưng làm thế nào cậu sống sót?” Ryo ngạc nhiên hỏi. “Tớ đang ở phía trên, bên rìa thung lũng, làm nhiệm vụ do thám. Nhưng chắc chắn là cậu ở cùng những người khác cơ mà? Làm thế nào bọn lính bỏ sót cậu? Sao cậu thoát được những mũi tên ma thuật đó?”

“Lúc ấy tớ cũng đang đi do thám, như cậu.” Chou đáp. “Thầy Akio bảo tớ ngược lên rìa thung lũng phía đối diện, nhằm đảm bảo mọi thứ đều an toàn. Khi cung thủ của kẻ địch bắn tên thì tớ đã lên cao rồi. May mắn thay, tớ ở ngay phía trên chúng. Tớ có thể đã tình cờ đụng độ quân địch vì chúng náu mình rất khéo. Nhưng vì tớ lên cao, những chỗ nấp cao nhất của bọn kia đã bị bỏ lại bên dưới. Khi tên bắn ra và người trong đoàn ta ngã xuống, chúng bắt đầu thò đầu ra từ những cái hố, như bọn cáo chồn. Tất nhiên, tớ đã giấu mình kĩ lưỡng nên chúng không phát hiện ra. Về phần mình, tớ trông thấy chúng rất rõ. Bọn này chắc hẳn là thuộc hạ của Hoàng Đế. Chúng mang theo những chiếc cung bằng máy kỳ quặc, tớ chưa từng thấy bao giờ. Chúng bắn ra những mũi tên kim loại mà không hề gây tiếng động, khi đồng loạt tấn công thì không khác nào một trận mưa chết người.”

“Đúng vậy,” Ryo nói. “Từ phía bên kia thung lũng, tớ cũng thấy chúng xuất hiện từ những cái hố. Nhưng tớ không nhìn ra vũ khí của chúng ở khoảng cách như vậy. Tớ quay lại Sơn Doanh để cảnh báo cho mọi người ở đây chuyện đã xảy ra. Để rồi trông thấy cảnh tượng mà hãn chính cậu cũng thấy rồi.”

“Phải,” Chou buồn bã nói. “Thế là hết. Tất cả đều đã bị quét sạch rồi. Tớ chẳng hiểu tại sao gã Hoàng Đế kia lại làm ra chuyện này nữa. Sao hãn lại muốn thế? Rõ ràng chúng ta có thể có ích cho hãn cơ mà? Thật phi lý.”

Ryo bèn đem những gì cậu suy nghĩ khi nấp trên cây, trước lúc lên đường quay lại Sơn Doanh thuật lại cho Chou. Khi cậu nêu ra phán đoán, Chou trầm tư lắng nghe, gật gù trước những lời của cậu.

“Đúng thế,” cô nói. “Hãn là như vậy. Có thể lắm chứ. Đó là cách lý giải duy nhất.” Rồi bỗng dưng cô hỏi: “Ryo, bây giờ cậu định sẽ làm gì? Cậu đã nghĩ tới chuyện đó chưa?”

“Ở đây có thức ăn,” Ryo đáp. “Tớ định sẽ lót dạ trước, rồi ngủ một giấc ngon lành. Sau đó tớ sẽ tính toán xem nên làm gì tiếp theo. Ăn một chút đi, Chou. Chắc cậu mệt và đói lắm rồi. Cậu cũng phải đi một quãng đường dài như tớ. Hãy chia sẻ phần ăn và vào lều nghỉ ngơi. Thức ăn, sự ấm áp và giấc ngủ. Rồi chúng ta sẽ nghĩ xem cần làm gì với chính mình, vậy có được không?”

Chou gật đầu. Cùng nhau, họ ngồi bên ngọn lửa, ăn cơm và đập từ chén gỗ thô và uống trà lúa mì mà Ryo đã pha lúc nấu. Cả hai dùng bữa trong yên lặng, đắm chìm trong suy nghĩ về những biến cố vừa xảy ra, tình trạng hiện tại của mình và quyết định cho tương lai phía trước.

Trước khi đi nghỉ, Chou mở lời. Cô không nhìn thẳng Ryo mà dán mắt vào đám than hồng của ngọn lửa đang tàn.

“Tớ nghĩ tớ biết mình sẽ làm gì rồi,” cô nói một cách dứt khoát. “Tớ sẽ về thăm ngôi làng nơi tớ sinh ra.”

Ryo để ý rằng cô bạn không dùng từ “gia đình”, có lẽ là để phòng xa. Có khả năng không ai trong số họ còn trên đời nữa. Buổi bấy giờ, thời gian rất khắc nghiệt với dân thường. Họ có thể qua đời trong một nạn đói, bệnh truyền nhiễm hay dịch hạch. Ất là Chou tỏ ra thận trọng khi giả định rằng gia đình cô không còn. Nhưng rồi Ryo nhớ lại câu chuyện của cô. Một bé gái không được chào đón bị bỏ mặc trên sườn đồi đến chết. Người ta có thể xem việc cô trở về là điềm gở. Do đó, có lẽ cô bạn làm vậy chỉ vì tò mò, để xem mình tìm được gì ở đó và để tìm hiểu đôi điều về cội rễ của mình.

“Cậu sẽ ở lại đó à?” Ryo thắc mắc. “Cậu muốn sống ở đó sao?” Cậu gặng hỏi.

“Không,” Chou đáp. “Họ không muốn tớ và tớ cũng chẳng mong cầu. Cứ cho rằng tớ tìm thấy gia đình mình và họ đồng ý cho tớ ở lại đi chẳng nữa, sự cắn rứt lương tâm cũng sẽ khiến họ đem lòng hận tớ, ngay cả khi tớ có tha thứ được cho người đã bỏ rơi mình. Cứ thế, mọi chuyện sẽ càng ngày càng tệ hơn và không bao lâu sau tớ cũng phải ra đi. Tớ chỉ muốn nhìn thấy nơi mình sinh ra mà thôi. Rồi tớ sẽ tiếp tục lên đường.”

“Lên đường đi đâu hả Chou?” Ryo hỏi.

“Tớ có thể thử thời vận ở thành phố, tại thủ phủ. Những gì trông thấy được trước cuộc thảm sát khiến tớ cho rằng mình có thể tìm được việc nơi đó. Một cô gái như tớ, trẻ và khỏe, chắc chắn sẽ có việc làm. Đại khái tớ cũng sẽ có được một cuộc đời. Ai biết rồi điều gì sẽ tới, phải không?”

“Cậu có thể đến làng tớ,” Ryo ngập ngừng đề nghị. “Gia đình tớ sẽ đón nhận cậu, chắc chắn thế, chỉ cần cậu giải thích quan hệ với tớ thế nào. Người nhà tớ sẽ cho cậu ở lại. Mẹ tớ sẽ rất vui khi có cậu giúp đỡ. Và tớ biết rằng em gái tớ, Hana, cũng sẽ quý mến cậu. Chắc chắn mà,” cậu vừa nói vừa nhìn cô. Cậu hình dung cảnh hai người họ ở bên nhau, một viên

cảnh có vẻ hợp lý. Trong một thoáng, ý nghĩ ấy xoa dịu lòng cậu. Nhưng Chou đã cắt ngang:

“Thế còn cậu, Ryo? Cậu sẽ làm gì? Tiếp theo cậu sẽ đi đâu?”

Ryo trả lời nhanh, cậu đã có quyết định trong lúc vừa ăn vừa dăm dăm nhìn ngọn lửa: “Tớ muốn quay lại tìm thầy Unzen. Đó là nghĩa vụ của tớ, tớ nghĩ vậy. Tớ phải kể cho thầy biết chuyện đã xảy ra. Và xin lời khuyên của thầy, có thể thầy không bảo cho tớ đường đi nước bước, nhưng thầy sẽ giúp tớ quyết định. Thầy rất thạo những chuyện thế này. Trò chuyện với thầy Unzen thường giúp tớ mở ra cho mình một hướng đi.”

Chou gật đầu. “Tớ mệt rồi, Ryo,” cô nói. “Đi ngủ thôi. Chúng ta cần nghỉ ngơi thật khỏe trước những cuộc hành trình sắp tới. Ngày mai cả hai chúng ta còn phải lên đường.”

Ryo và Chou trải giường trong căn lều nhỏ. Rồi hai người bạn chúc nhau ngủ ngon. Tối nay họ nên được ngủ một giấc bình an. Ngày mai họ sẽ chia tay, mỗi người về một phương trời.

Chương mười lăm

Ryo và Chou lặng lẽ thức dậy vào ngày kế tiếp, cả hai nói chuyện rất ít mà chỉ tập trung trang bị những thứ cần thiết cho cuộc hành trình. Họ làm cơm nắm và tìm các loại thức ăn khô để mang theo trong tay nải. Mỗi người lấy một chiếc gậy, bề ngoài có vẻ là gậy chống để đi đường, nhưng thực chất có thể trở thành vũ khí lợi hại trong những đôi tay đã trải qua huấn luyện. Đã dành nhiều giờ luyện tập nghệ thuật chiến đấu bằng gậy, Ryo và Chou đều có thể tự vệ khá khá, phòng khi chạm trán kẻ địch. Đến lúc sẵn sàng ra đi, đôi bạn trông giống những người hành hương hay thầy tu lang bạt, trong chiếc áo nâu xoàng xĩnh cùng với gậy chống và tay nải.

Họ cùng rời khỏi Sơn Doanh qua cánh cổng trên vành đai. Đến đó, đôi bạn dừng lại để nhìn toàn cảnh khu trại thêm lần nữa. Thật là một cảnh tượng đáng buồn. Nhà chính đã bị đốt trụi, vắng bóng dáng con người và sự sống, khu trại trở thành bóng ma của chính mình. Rõ là họ đang nói lời từ biệt, cả hai chắc sẽ chẳng bao giờ trở lại nơi này nữa. Cùng với thời gian, thiên nhiên sẽ quay về chiếm chỗ và cuối cùng cỏ dại sẽ bao trùm tất cả. Sơn Doanh đã sụp đổ, từng chút một bị quá khứ phủ lên và rồi sẽ chỉ còn là lịch sử thôi. Đôi bạn lặng lẽ xoay lưng và đi xuống con dốc đứng dẫn đến chân đồi.

Tại đây, Ryo lặp lại lời đề nghị với Chou. “Hãy nhớ,” cậu nói. “Nhà tớ ở Furukawa, ngôi làng bên Cổ Hà. Cha tớ là nghệ nhân gốm ở đó. Chỉ cần nói

tên tớ, Ryo, mọi người sẽ dẫn cậu tới nhà tớ thôi. Cậu sẽ được tiếp đón nồng hậu nếu nói rõ mối quan hệ với tớ. Chừng nào đã tìm hiểu được quá khứ gia đình mình, đây có thể là nơi để cậu bắt đầu lại cuộc đời. Có lẽ sau khi gặp sư phụ Unzen, tớ sẽ hội ngộ với cậu. Tớ nhất định trở về thăm làng vào một ngày không xa. Tớ đã đi quá lâu rồi. Nhưng hiện tại, nghĩa vụ của tớ là tìm thầy Unzen. Tớ sẽ bắt đầu bằng cách quay lại Hàn Sơn. Đó là nơi đầu tiên có cơ may gặp được thầy ấy.”

Hai người bạn chào tạm biệt và chia tay, mỗi người một ngả. Cả hai đều cảm thấy khó khăn khi phải cách xa, song, theo đúng nghi thức khi nói lời từ biệt, mỗi người đều cố kìm nén cảm xúc của mình. Chou chọn con đường dẫn cô đến ngôi làng nguồn cội. Ryo bắt đầu cuộc du hành đến Hàn Sơn và chốn ẩn cư của Unzen.

Trên đường trở lại Hàn Sơn, Ryo nghĩ về hành trình ngược lại mà cậu đã đi gần một năm trước, cùng với Unzen. Hồi ấy, lòng cậu ngập tràn hy vọng và trông đợi. Bây giờ cậu cảm thấy hoang mang, cậu vẫn còn phải chiến đấu với nỗi kinh hoàng và bi thương trước cuộc thảm sát những người bạn đồng hành. Thế nhưng, bên cạnh những cảm xúc nhất thời đó, cậu còn có cảm giác rằng tất cả những kế hoạch cậu vạch ra cho đời mình đã bị xóa sạch trong chớp mắt. Unzen thường bảo cậu rằng trong cuộc sống này, không có điều gì chắc chắn, ngay cả cuộc đời và sự sống còn của chính ông. Thế nên hãy sống trọn vẹn từng ngày, từng khoảnh khắc, chấp nhận sự thật rằng dù có hoạch định tương lai khôn ngoan, thận trọng đến mức nào thì cũng có khả năng tương lai đó chẳng bao giờ tới. Cả cha Ryo, Takum, ngày trước tại xưởng gốm ở Furukawa, cũng nói điều tương tự với Ryo khi cậu bắt đầu hiểu chuyện.

Khi đi được độ nửa đường đến Hàn Sơn, Ryo đã có một cuộc gặp gỡ kỳ lạ. Xuôi xuống con đường trước mặt về phía cậu là một người đàn ông nhỏ thó, vận áo thụng đen đã sờn và đội một chiếc mũ rơm. Đó là loại mũ nông

dân thường đội khi làm việc trên đồng để che mưa che nắng, ông ta có một tay nải nhỏ đeo trên vai và mang theo một chiếc gậy. Ryo có thể trông thấy ông ta từ xa, vì cả một đoạn đường dài nằm trong tầm mắt, uốn lượn lên cao từ điểm nhìn của Ryo. Cứ một chốc, người đàn ông lại dừng chân. Khi thì ông nhìn ra một khoảng xa vừa phải, khi lại xa hơn. Thế nhưng có một lúc, ông ngồi xổm xuống để ngắm soi thứ gì đó ngay trước mặt ở trên đường. Đường như người đàn ông này luôn chăm chú quan sát mọi vật xung quanh, lưu tâm tới bất kỳ thứ gì hiện ra trước mắt. Thỉnh thoảng, ông dừng chân và trầm ngâm suy nghĩ, như đang đọc thoại. Hành động kỳ quặc của ông thu hút sự chú ý của Ryo, và cậu tự hỏi vị lữ khách lạ mặt này là ai.

Rồi cũng đến lúc họ chỉ cách nhau vài thước. Lúc này, người đàn ông ngừng lại. Theo phép lịch sự, Ryo cũng dừng theo, ông ta gật đầu với cậu và khẽ cúi chào. Ryo cũng chào đáp lễ. Người đàn ông đã khá già, da nhăn nheo. Nhìn khuôn mặt ông, người ta thấy ông chỉ có da bọc xương. Hẳn là ông sống rất tần tiện và dành thời gian chủ yếu cho việc du hành. Nhưng trông ông không có vẻ mệt mỏi hay nghèo túng chút nào. Mắt ông sáng và ở ông có sự dẻo dai, khỏe mạnh, chừng như ông chủ yếu sống nhờ vào nước mưa và khí trời.

“Xin chào,” ông lão nói.

Ryo cũng lặp lại lời chào theo đúng phép xã giao.

“Ta là Daremo, nhà thơ,” ông bố sung, như một lời giới thiệu.

“Còn cháu là Ryo, đang hướng tới Hàn Sơn,” Ryo đáp lời.

Nghe thấy điểm đến của Ryo, đôi mắt ông lão sáng lên. “A, Hàn Sơn,” ông kêu lên. “Một nơi thú vị. Độc đáo. Từng là nhà của Kanzan, thi sĩ huyền thoại giờ đã không còn nữa,” ông thở dài. Rồi, ngược nhìn Ryo, ông hỏi: “Sao cháu lại tới đó? Mục đích của cháu là gì?”

Ryo nhìn ra xa, qua hẻm núi nơi những ngọn núi chìm trong sương mù. “Cháu cũng chẳng biết nữa,” Ryo trả lời một cách tự nhiên, như thể khi trò chuyện với ông lão này, cậu có thể nói thật lòng mình. “Mọi thứ cháu có đều đã bị tước đi. Cháu không còn mục tiêu xác định nữa...” Cậu lại nhìn ông lão, lúc này đang chăm chú quan sát gương mặt cậu.

“Chà,” Daremo thốt lên với vẻ cảm thông. “Và cháu vẫn còn rất trẻ. Cuộc đời không phải lúc nào cũng tử tế với chúng ta. Cho phép ta làm tặng cháu một bài thơ để mang theo bên mình nhé.”

Điều này có thể lạ lùng đối với Ryo, nhưng ông lão đề nghị một cách hết sức thoải mái và tự nhiên, khiến cậu chỉ có thể gật đầu và chờ đợi. Ông lão nhìn đắm đắm về phía những ngọn núi, rõ là đang nghiền ngẫm, sắp xếp câu chữ cho bài thơ trong đầu. Ryo im lặng chờ. Rốt cuộc, ông lão nghiêm trang đứng dậy và chuẩn bị đọc. Cách ông trình bày bài thơ rất trang trọng, một hình thức biểu diễn, như một bài hát hay bài diễn thuyết. Đây là những gì Ryo nghe được:

*“Sau lưng lối mòn đã đổ.
Trước mặt sương trắng mịt mờ.
Vững vàng con đường dưới gót,
tôi đi
từng bước chân, từng hơi thở,
theo con đường núi vô định ngoằn ngoèo.”*

Ryo lặng lẽ lắng nghe khi bài thơ rót vào tai. Nó nói về hoàn cảnh hiện tại, về vị trí của cậu ngay tại thời điểm này, không gian này. Con đường, hành trình, thời tiết. Nhưng không chỉ có thế, nó còn chỉ rõ cuộc đời cậu đang ở đâu, và cậu, Ryo, đang ở đâu trong tình thế khó khăn bây giờ. Ở mức độ nào đó, bài thơ khá đơn giản, chỉ là sự thật hiển nhiên nơi đây và

lúc này. Nhưng ở một mức độ khác, bài thơ chạm tới những điều sâu xa hơn, về cuộc đời, tương lai, những băn khoăn của cậu, song song với sự thôi thúc phải bước tiếp, phải làm một điều gì đó, bất cứ điều gì.

“Cảm ơn ông,” Ryo ngỏ lời. “Ông có thể đọc lại để cháu ghi nhớ bài thơ nằm lòng được không ạ?”

Daremo lặp lại sáng tác của ông trong lúc Ryo chăm chú lắng nghe. Rồi Ryo nhắc lại cho Daremo và ông gật gù bảo: “Phải, chính là như vậy. Giờ cháu đã thuộc rồi. Nó sẽ luôn ở bên cạnh cháu.”

Ryo gật đầu.

“Đến lúc chúng ta phải tiếp tục con đường của mình rồi,” Daremo nói. “Tuy nhiên, ta hy vọng con đường phía sau cháu vẫn chưa hoàn toàn sụp đổ. Nếu không ta sẽ rơi vào vực thẳm. Ta còn muốn sống thêm vài năm nữa. Nhưng điều gì đến sẽ đến, ta nghĩ thế.” Ông thở dài và mỉm cười với Ryo, rồi khẽ chào và Ryo chào đáp lại.

Sau đó, hai vị lữ khách quay lưng và đi tiếp con đường của mình, vừa đi, Ryo vừa lẩm nhẩm bài thơ vài lần nữa để khắc sâu vào trí nhớ. Thời đó, người ta chẳng mấy khi ghi chép và ai cũng có khả năng thuộc những đoạn thơ, bài hát và câu chuyện. Khi ta du hành gọn nhẹ, trí óc sẽ trở thành kho lưu trữ tuyệt vời.

Ryo tranh thủ hoàn thành chuyến đi nhanh chóng. Theo dự tính, cậu chỉ phải ngủ hai đêm ngoài trời. Giờ đây, cậu đã rất thành thạo nghệ thuật dọn một chỗ ngủ khô ráo, ấm áp giữa nơi màn trời chiếu đất. Cậu biết cách chia phần để chỗ thức ăn mang theo dùng được thật lâu và thường tìm thấy nước sạch gần con đường mòn, như ngày trước đi cùng với Unzen vậy.

Trên đường đi, cậu ngẫm nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra kể từ khi rời khỏi nhà nhiều năm trước. Và thi thoảng, cậu lại ngâm nga bài thơ Daremo làm tặng cậu. Chẳng bao lâu nữa, trời sẽ sáng và cậu sẽ đến chốn

ẩn cư của Unzen trên Hàn Sơn. Ryo nhận ra mình rất mong được nhìn thấy gương mặt quen thuộc của người đàn ông cao tuổi ấy, được ngồi cùng ông bên ngọn lửa, nhấp từng ngụm trà và chuyện trò hay chỉ yên lặng nhìn vào những đốm than. Thế nhưng cậu lại sợ phải nói cho Unzen biết tin tức khủng khiếp về biến cố đã ập xuống các Ẩn Nhân và Sơn Doanh, vì vậy, cậu tiến đến gần nơi ẩn dật của Unzen với cảm xúc lẩn lộn. Cậu khát khao cảm giác thân thuộc, ấm áp và an toàn. Song cậu cũng hồ thẹn trước ý nghĩ sẽ mang tin xấu đến cho người thầy ấy.

Khi cậu đến, quang cảnh xung quanh yên ắng và trật tự, nhưng không có dấu hiệu nào của Unzen. Lòng cậu phần nào nhẹ nhõm khi trông thấy mọi thứ vẫn gọn gàng, ngăn nắp như thường lệ. Nhờ đó, cậu bớt được nỗi lo rằng một chốn thân quen khác của mình cũng bị tàn phá bởi đội quân của Hayato. Nơi này vốn khó tìm và chỉ là chỗ trú ngụ của một ẩn sĩ già ít người biết đến. Thế nhưng Ryo thắc mắc Unzen đã đi đâu rồi. Hay là thầy đã đóng cửa nơi cũ kỹ này đi chỗ khác khi Ryo không còn bên cạnh? Người đàn ông này đã đến tuổi xế chiều. Hàn Sơn đã trở nên quá trống vắng và ảm đạm để ông sống nốt những ngày cuối cùng của cuộc đời chăng?

Mặc dù không có khói bốc lên từ đống lửa như bình thường và cánh cửa lều của Unzen đã đóng, Ryo nghĩ nên nhìn qua đó trước, có khả năng thầy bị ốm hoặc đang nghỉ ngơi. Ngó qua một chút cũng chẳng hại gì. Cậu nhẹ nhàng gõ cửa một cách thành kính. Rồi, không nghe thấy câu trả lời nào từ bên trong, cậu gõ mạnh hơn, dừng lại và gọi: “Thầy Unzen, thầy có đó không ạ? Là con đây, Ryo. Con đã về từ Sơn Doanh. Con có tin muốn báo cho thầy. Con vào được không ạ?”

Thế nhưng chẳng có ai đáp lại. Vô cùng lễ phép và cẩn trọng, cậu đẩy cánh cửa kêu kẽo kẹt và nhìn vào trong. Không có ai. Không ai ở đó. Trông mọi thứ đều gọn gàng và bình yên nên Ryo bước vào. Bất giác cậu có cảm giác như thể mình đang thâm nhập một cung điện hay đền thờ vua chúa,

vừa đi vừa nín thở. Căn phòng giản đơn của Unzen vẫn ngăn nắp như nào giờ. Những vật dụng ít ỏi của ông đều đặt đúng chỗ. Chính vào lúc đó, Ryo bắt gặp nó... Cuộn giấy. Một cuộn giấy để ngỏ, loại thường dùng để viết những bài thơ, lời đề từ hay tranh vẽ bút lông. Nó treo trong *tokonoma*^[6], góc thờ nơi Unzen đặt một chiếc bình có cắm hoa đơn giản. Lúc này, chiếc bình chỉ chứa một nhúm cỏ khô xoàng xĩnh. Nhưng cuộn giấy mang một thông điệp, viết bằng chữ thư pháp với bút lông và mực. Ryo cẩn thận đọc dòng chữ rõ ràng, rành mạch trên đó:

“Nếu bạn đến tìm Unzen xin hãy đi lên. Gặp ta trên Cao Phong^[7] nơi ta đang đợi với nhiều bài học nữa.”

Chắc chắn Cao Phong là một nơi chẳng hề thân thiện, Ryo tự nhủ, hẳn là khó mà mến khách được như chốn ẩn cư? Phải chăng Unzen đang thực hiện nghi lễ nào ở đó? Hay là thầy muốn lui đi xa, để ngồi thiền định gần hơn với bầu trời? Thông điệp trên cuộn giấy là viết riêng cho Ryo? Hay nó đơn thuần là một bức thư ngỏ dành cho bất kỳ ai đến tìm Unzen đột xuất? Nét chữ thư pháp trên cuộn giấy thật hoàn hảo, là bút pháp của một nghệ sĩ đã quen cầm cọ. Vì vậy, ta phải đọc nó như đọc một bài thơ hay cách ngôn, một thông báo bằng ngôn ngữ chân phương nhưng có thể mang tầng nghĩa sâu xa hơn thế. Những sự việc, hành động như vậy rất phổ biến trong văn hóa thời bấy giờ và vẫn còn xuất hiện đến tận ngày nay, trong thời hiện đại, dù không thường xuyên nữa.

Do đó Ryo, dẹp những suy đoán qua một bên, khởi hành ngược lên con đường dẫn đến Cao Phong để tìm sư phụ và để giải đáp bí ẩn đằng sau thông điệp trên cuộn giấy. Ryo mệt mỏi nhưng quá đỗi bồn chồn, cậu đã hy vọng có thể gặp được thầy Unzen nên giờ cảm thấy vô cùng bức rứt. Cả người cậu mệt lử. Song cậu không thể yên lòng chừng nào chưa làm trọn

nhiệm vụ cuối cùng này. Ryo uống một ít nước và ăn một nắm cơm còn sót lại. Rồi cậu ngồi đó vài phút, hít thở với đôi mắt nhắm nghiền, nhìn sâu vào nội tâm của mình và góp nhặt sức mạnh cần cho nỗ lực cuối cùng trèo lên mỏm núi. Chắc hẳn chỉ mất thêm một vài giờ nữa, nhưng cậu đã kiệt sức và yếu đi do cuộc hành trình từ Sơn Doanh về, không nghĩ phải đi bộ xa hơn chứ đừng nói tới việc leo núi.

Cậu ngược lại lối đã tới, đến ngã ba trên đường mòn nơi Unzen từng chỉ hướng đi lên Cao Phong. Từ vị trí đó, cậu có thể thấy rõ một lối đi lên nhưng có chỗ đường khá dốc. Ở những chỗ khác, nó hẹp lại và quanh co, uốn lượn quanh vách đá dựng đứng dẫn thẳng xuống vực thẳm sâu đến chóng mặt. Thỉnh thoảng, khi dừng lại lấy hơi, Ryo có thể nhìn ra những mỏm núi xa, một phần bị mây mù che phủ. Có lúc những đám mây trông như hình ảnh loài rồng cậu thường thấy vẽ trên chiếc bình, chiếc lọ hoặc trên bức cuốn đặt trong hốc tường nhà của nhiều người.

Khí Long, Ryo thầm nghĩ. Như Unzen từng nói. Trên những đỉnh núi cao, người ta có thể chạm trán Khí Long. Có lẽ ông đã lên tận nơi đó để tới gần với chúng. Có lẽ đó là bài học sâu xa hơn mà ông nói đến. Có lẽ ông đang kiếm tìm những hiểu biết uyên thâm hơn để truyền lại cho thế hệ sau...

Trên đường leo lên, Ryo cảm thấy việc hô hấp, hoặc ít nhất, việc lấy năng lượng từ hơi thở đang ngày càng trở nên khó khăn. Qua rèn luyện, cậu đã thành thạo nghệ thuật hít thở và rất nhạy với những cảm giác của cơ thể, mức năng lượng và trạng thái của nó. Dường như cậu càng lên cao không khí càng loãng đi, vì thế đôi lúc cậu cảm thấy choáng váng, sợ sẽ mất thăng bằng.

Thế nhưng cuối cùng Ryo cũng trông thấy phía trước bóng dáng lờ mờ của đỉnh núi. Mặc dù vẫn còn cách một khoảng khá xa, chỉ cần nó xuất hiện trong tầm mắt là cậu có thể dự liệu sức lực cần để đến nơi mà không ngã

quy. Cậu tiếp tục đi, nhìn phía trước để đánh dấu chỗ có thể dừng lại lấy hơi. Bằng cách này, cậu chia quãng đường cuối cùng của cuộc hành trình thành nhiều đoạn và lần lượt vượt qua từng đoạn một. Kết cục, cậu cũng đến được đỉnh núi.

Khi tới nơi, Ryo nhận ra đỉnh núi là một khoảng đất bằng quang đãng, rải rác đá tảng cùng đá cuội, ở trung tâm có một khoảng đất trống trải hơn, tựa như một sân nền do thiên nhiên tạo tác, vương vãi vôi gạch đổ nát và những hòn đá nhỏ. Bước vào trong không gian giống như đấu trường này, dếp cậu giẫm lên những mảnh vụn kêu lạo xạo, và khi dừng chân để xem xét, cậu phát hiện mình đã bước lên những mẫu xương. Cậu đoán đây có thể là bãi ăn của chim săn mồi, nơi đại bàng mang dê con hoặc thỏ cắp được từ thung lũng bên dưới tới để thoải mái đánh chén, rửa thịt, chỉ để lại thây cho loài chim ăn xác thối, quạ và kền kền nhặt sạch.

Cậu nhận thấy phía trước có một bóng đen đang di chuyển. Phải chăng là Unzen? Cậu sắp sửa gọi to, nhưng chưa kịp làm thế thì cái bóng đã nhúc nhích và bay vút vào không trung. Ryo lập tức nhận ra đó là một con kền kền, bay lên một chốc rồi đậu xuống, đập phành phạch đôi cánh xù xì, đen nhẻm như thể muốn hong gió và giữ bụi. Có lẽ cậu đã quấy rầy nó. Hiếm khi có sự hiện diện của con người ở nơi này nên chắc hẳn con kền kền thấy phiền bởi sự tiếp cận của cậu.

Khi cậu tới gần hơn, con kền kền lại bay lên, rồi một con khác bay theo. Cặp đôi uể oải đập cánh cho đến khi ở đủ xa Ryo để cảm thấy an toàn. Rồi chúng đậu lên một tảng đá, ở đó quan sát cậu, có vẻ đang đợi cậu đi khỏi để tiếp tục việc mà chúng định làm.

Ryo tới chỗ mà từ đó hai con kền kền đã bay lên, và cậu trông thấy nó. Phần còn lại của một xác người. Lũ kền kền đã làm gần xong việc của chúng, vì vậy trên bộ xương chỉ còn sót vài mẫu thịt, có lẽ cáo hoặc chó rừng cũng đã ghé qua, vì chân tay có cái đã bị xé rời. Quần áo của người

này rách nát do bị sinh vật ăn xác phá hoại, song vẫn còn một ít tóc dính trên sọ, tạo thành một cái đầu trọc đáng sợ. Thế rồi Ryo trông thấy chiếc gậy trên mặt đất gần đó. Là gậy của Unzen. Trong khoảnh khắc, cậu chết sững, một đợt sóng kinh hoàng ập tới. Ryo đã hy vọng sẽ gặp được Unzen tại đây, trên Cao Phong. Cậu không lường trước được sẽ có chuyện thế này. Cậu vật lộn với ý nghĩ phải xem cái xác bốc mùi trước mặt là người đàn ông cậu hết mực ngưỡng mộ và kính trọng, người mà sự hiện diện của ông đại diện cho trí tuệ, tài năng và hiểu biết. Giờ đây ngay cả những đặc điểm nhận dạng, gương mặt của ông cũng đã bị hủy hoại bởi lũ động vật đói khát. Một thôi thúc trỗi lên trong Ryo, giục cậu vung gậy xông vào hoặc ném đá bọn kền kền. Nhưng cậu hiểu tất cả là vô ích. Động vật chỉ làm theo bản năng. Chúng không phải thủ phạm giết chết Unzen. Loài ăn xác không phải kẻ săn mồi. Chúng săn xác chết. Unzen đã lên đây để ra đi, như ông từng chia sẻ với Ryo. Ông đã ở đoạn cuối của cuộc đời và ý thức rõ điều đó. Vì vậy ông tìm đến nơi đây, nằm xuống hoặc ngồi thiền nếu còn đủ sức, mặc cho mình chết dần, không ăn uống, để gió và tiết trời mời gọi linh hồn ông rời khỏi thân thể, để loài vật ăn xác lo liệu phần hậu sự.

Đây, hẳn nhiên, Ryo nghĩ, là bài học cuối cùng của Unzen. Là ý nghĩa ẩn sau lời dặn bí ẩn trên cuộn giấy mà ông để lại, ắt hẳn là dành riêng cho Ryo. Ông muốn Ryo lần theo ông đến tận đây để nói lời từ biệt và nhận lãnh bài học cuối cùng. Ryo nhớ lại nhiều lần Unzen luận về tuổi tác và cái chết của mình. Là người đã sang đến bên kia con dốc cuộc đời, ông thường nghĩ đến chuyện rời bỏ kiếp người sao cho đường hoàng nhiều hơn là sống vì những mục tiêu kế tiếp. Đây là điều thầy muốn, Ryo ngộ ra. Sư phụ Unzen đã hành xử theo đúng nguyên tắc của mình, nhìn thẳng vào cái chết, điềm tĩnh chấp nhận nó.

Song Ryo vẫn khó có thể liên hệ cái xác tả tơi trước mắt với ký ức sống động về người đàn ông đã dạy cậu rất nhiều điều, đã trò chuyện và lắng

nghe cậu, đã sống rất nhiều ngày bên cạnh cậu.

Có phải đây là kết cục của tất cả chúng ta? Ryo nghĩ. Ngay cả người thông thái và vĩ đại nhất? Thân xác rã ra và quay về với vòng tuần hoàn của tự nhiên. Những gì mà loài vật ăn xác bỏ lại sẽ mục rữa và hòa vào lòng đất. Thậm chí xương cốt cuối cùng cũng bị bào mòn và nghiền nát thành tro bụi, hợp nhất với vật chất cơ bản của hành tinh. Nếu chúng ta thật sự sở hữu thứ gọi là linh hồn, nó sẽ mang hình dạng gì khi thể xác phân rã? Nó có thể trú ngụ ở đâu? Liệu nó có biến thành Khí Long, một bóng ma như mây, phi vật chất, thoảng bay qua trời? Hay toàn bộ sự tồn tại của chúng ta, bao gồm cả ý thức, chỉ đơn thuần hòa vào quá trình phân hủy để dọn đường cho nhiều dạng sống mới, cả động vật và thực vật, để chúng tiếp tục sinh sôi và nảy nòi từ cái vô định màu mỡ đã ươm mầm sống cho hết thảy?

Hình ảnh cái xác Unzen, những suy nghĩ cuộn xoáy trong tâm trí Ryo, sự kiệt sức tột độ từ chuyến du hành khó nhọc và nỗi bi thương cay đắng rồi cuộc đã hòa vào nhau, tạo thành một cơn lốc, một cơn gió xoáy cuốn lấy Ryo. Cậu ngã xuống đất và bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, Ryo nhận thấy có một sự hiện diện kỳ lạ ở gần mình, cảm giác cho cậu biết đó là một vật to lớn, đồ sộ, hít thở chậm và sâu. Ngồi dậy và quay ra sau, cậu sửng sốt trông thấy một sinh vật có vảy khổng lồ ngồi thu mình trên mặt đất cách cậu khoảng hai mươi bước. Đôi cánh xếp, lớp da thô nhám và lớp vảy trông như xoắn lại với đủ sắc cầu vồng, tựa vảy của một loài cá lạ lùng. Móng vuốt của nó chống lên nền đất, bên dưới thân hình cồng kềnh. Nó có hình dạng như một con rắn biết bay với kích thước như trái núi, dù lúc này đang tạm ngồi yên.

Ngay lập tức Ryo hiểu ra nó là gì. Tuy chưa từng nhìn thấy sinh vật nào như vậy ngoài đời thực, cậu biết đó là một con rồng, Khí Long, suy nghĩ

mách bảo cậu một cách chắc chắn, cậu đã bắt gặp hình ảnh sinh vật này trên bình gốm và những cuộn tranh. Thế nhưng cậu chưa bao giờ dám chắc chúng có thật hay chỉ là tưởng tượng. Giờ đây, thân hình sùng sững đang thở phì phò trước mắt cậu và hơi ấm tỏa ra từ hơi thở đó nói với cậu, gần như chắc chắn, rằng đây quả là một sinh vật có thực.

Cậu chờ đợi xem điều gì sẽ xảy ra. Về kỳ lạ và phi thường của loài quái thú này khiến cậu kính sợ. Nhưng cậu không hề lo lắng. Nó không tỏ ra đe dọa cậu. Lẽ dĩ nhiên, có diên mới đi tấn công một sinh vật như vậy. Hơn nữa, cũng không ai nảy ra ý định tấn công. Sinh vật này khiến người ta phải đem lòng sùng kính nó, không phải như một vị thần, mà là một biểu hiện kỳ diệu của tạo hóa, một thực thể được kết tụ từ năng lượng của các nguyên tố trên trái đất này. Một sinh lực.

Ngoài hít thở, con rồng không phát ra tiếng động nào. Đôi cánh của rồng khẽ lay động trong gió, nhưng nó chỉ ngồi đó và nhìn cậu. Khi Ryo nhìn lại, đôi vào sâu đôi mắt như lòng hồ sẫm tối, cậu nghe thấy một giọng nói vang lên trong đầu, hay chẳng là một ý nghĩ, bảo cậu đến gần và leo lên lưng nó. Theo lẽ thường, làm thế với loài dã thú có vẻ không phải ý hay. Nhưng lúc này, dường như đó là điều tự nhiên nhất, chẳng hề nguy hiểm hay khinh suất chút nào. Và không rõ tại sao, Ryo chẳng chút phản đối ý tưởng đó. Đôi chân dẫn lối đưa cậu về phía con rồng và giờ đây, cậu đang trèo lên một chiếc yên tự nhiên hình thành bởi đốt xương sống bên dưới cái cổ dài của nó, ngay phía trước khớp cánh. Từ chân cổ con rồng có những mảng lông cứng, thô nhú lên, và bám chặt vào đó dường như là việc hết sức tự nhiên, cũng như nắm lấy bờm ngựa để giữ thăng bằng, nên Ryo đã làm đúng như vậy. Cậu không tự hỏi sao mình làm thế, nhưng rõ ràng chuyện này đã được dự tính, được định sẵn. Bởi vì, khi cậu vừa yên vị, con rồng sải đôi cánh rộng, vỗ mạnh và bay vút lên cao. Cười trên lưng rồng, Ryo há miệng hơi thở vì sùng sốt và phấn khích tột cùng. Trong khoảnh khắc, cậu

cảm thấy bụng dạ mình như đã rơi ra ngoài cơ thể và cậu nắm chặt lấy túm lông ngắn của con rồng cho đến khi các khớp ngón tay trắng bệch đi. Cậu cũng tì chặt hai đầu gối vào bên hông nó để ngồi cho vững. Nhưng rồi Ryo mau chóng nhận ra chuyển động uyển chuyển của cơ thể con rồng có vẻ ăn khớp với mình và như một phép màu, nó nâng đỡ cậu, tựa hồ như cậu và rồng đã nhất thời hòa vào nhau, cậu đang cưỡi rồng, cậu là rồng và rồng là cậu. “Kỵ sĩ” và “chiến mã” là một.

Cùng nhau, họ bay đến tầm cao khiến Ryo choáng ngợp, đầu tiên là vượt qua những tầng mây cho đến khi cậu thấy một vùng đất mênh mông tạo thành từ hơi nước. Trông nó thật rắn chắc, Ryo tin rằng mình có thể bước đi trên đó. Và kia, rực rỡ, chói gắt đến nỗi không thể nhìn trực diện, chính là mặt trời, soi sáng cả vùng mây, lấp đầy không gian ánh sáng và bóng tối. Rồi con rồng lại xuyên mây hạ xuống cho tới lúc Ryo trông thấy thế giới cậu đã biết, nhưng xa, xa tít bên dưới và vì thế trông vừa khổng lồ vừa bé nhỏ, như một bức tranh nơi mỗi cá thể riêng đánh dấu sự tồn tại li ti trong toàn cảnh bức tranh sự sống vĩ đại.

Con rồng bay xuống thấp hơn và Ryo thở dài. Làng của cậu ở ngay bên dưới và, nhìn kìa, bóng người nhỏ bé đang rời làng là ai kia? Chính cậu, Ryo. Còn có gia đình cậu đứng bên bậc cửa dẫn vào ngôi nhà, xưởng gốm. Họ đang vẫy tay chào cậu và trông buồn bã làm sao. Thế mà cậu vẫn bước những bước đầy kiên định và quyết tâm ra khỏi làng, tay nài khoác trên vai.

Lúc này, con rồng đổi hướng và Ryo thấy chính mình trên đường tới Hàn Sơn, vẫn đang hướng tới một tương lai vô định, và xem kìa, đó là ngôi nhà nơi người đàn ông tốt bụng đã tiếp đãi cậu nồng nhiệt mà không mong cầu đền đáp, chỉ trao đổi vài lời tán gẫu băng quơ.

Rồi rồng đưa cậu đến bên trên chốn ẩn cư tại Hàn Sơn. Cậu thấy Unzen huấn luyện cậu, lén đến gần từ phía sau để đánh cậu bất ngờ. Nhìn thấy Unzen, bất giác lòng cậu ngập tràn niềm vui và tình thương yêu dành cho

ông lão đã vì cậu mà nhọc lòng nhường ấy. Thật tuyệt khi lại được nhìn thấy ông đầy sức sống và năng lượng như vậy.

Con rồng lượn vòng và Ryo bắt gặp Sơn Doanh. Nhìn xem, Daiki, Katsuo và Chou đang giao đấu trong lúc Ryo chăm chú quan sát. Cậu thấy Chou đang thi triển điệu vũ kỳ diệu của mình, khiến cho cả Daiki và Katsuo đều lúng túng, cậu nhận ra mình đang mỉm cười trước cảnh những người bạn yêu quý cùng nhau thể hiện sở trường của họ.

Con rồng tiếp tục bay đi và Ryo rùng mình khi phải chứng kiến các Ân Nhân băng qua thung lũng tử thần. Cậu thấy những mũi tên kim loại phóng về phía họ, lặng nhìn tất cả bất lực ngã xuống trong cái yên tĩnh lạ lùng, kỳ quái đó. Cậu nghe nước mắt ứa ra và trong thoáng chốc, cảnh vật trước mắt cậu mờ đi. Khi đã nhìn rõ lại, cậu thấy mình trên con đường nhỏ hẹp dẫn đến Hàn Sơn, đứng trước Daremo, nhà thơ, ắt hẳn đang lắng nghe bài thơ ông dành tặng cậu.

Và rồi cậu thấy đỉnh Hàn Sơn lần nữa. Ở đó có lũ kền kền và phần còn lại thảm thương của thân xác Unzen. Khi họ đáp xuống, những con kền kền lại bay lên để giữ khoảng cách an toàn. Rõ ràng chúng biết phải sùng kính sinh vật vĩ đại này.

Con rồng hạ cánh và Ryo, phấn khích nhưng choáng váng, trượt xuống khỏi lưng nó và cảm nhận đôi chân đã trở lại đứng trên mặt đất vững vàng. Thế rồi đất trời tối sầm và cậu chỉ nghe tiếng con rồng thở. Trong một lúc, tất cả chỉ có thế. Những hơi thở sâu, chậm chạp của con rồng. Nhưng không, rõ ràng cậu đang nghe chính mình hít thở đấy chứ? Phải, cậu cảm nhận được bụng mình phồng lên và xẹp xuống theo nhịp điệu của âm thanh đó, cảm giác đó.

Mi mắt cậu hấp háy để lọt vào mắt chút ánh sáng mờ mờ. Ryo đang nằm trên mặt đất, trong đồng tro tàn, giữa những mảnh xương, cậu chống tay xuống đất định nâng người dậy nhưng rồi lại ngã đi.

Cuối cùng Ryo cũng hồi tỉnh, cậu đã ngồi dậy được và lúc đó, cậu nhận thấy lũ kền kền đang lảng vảng ở gần, trông chừng cậu. Rõ ràng chúng cảm giác được cậu chưa chết nên không đánh liều mổ khoét cơ thể cậu. Khi cậu nhúc nhích, chúng lảng ra xa, cảnh giác. Ryo chờ đợi. Cậu chẳng thấy con rồng hay bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy nó từng xuất hiện. Nhưng thân xác của Unzen vẫn ở đó. Cậu đã mơ thấy con rồng chẳng? Nhưng cái chết của Unzen, ân sư cậu, không phải là ác mộng. Phần đó là sự thật.

Ryo nghiêm trang đứng lên và cúi lạy thể xác thầy. Cậu không cố sắp xếp hay che phủ chúng vì tôn trọng tâm nguyện của Unzen - để mặc thi hài của ông cho các thế lực tự nhiên phân rã. Nhưng cậu nghĩ mình cần bày tỏ điều gì đó. Vẫn còn choáng váng và gần như mê sảng do kiệt sức và những trải nghiệm khắc nghiệt, cậu chỉ nói vài lời đơn giản.

“Tạm biệt, sư phụ Unzen,” cậu cất lời. “Tạm biệt và cảm ơn sự giúp đỡ, sự dạy dỗ của thầy. Con sẽ trân trọng ký ức về thầy, sống sao cho thật tốt.” Cậu cúi lạy lần nữa, rồi quay người và tìm đường xuống núi trước khi cái lạnh và bóng tối kéo đến cùng với màn đêm.

Chương mười sáu

Trời đã tối khi Ryo về đến chỗ ẩn cư. Cậu không đốt lửa, chỉ gom thật nhiều khăn phủ để giữ ấm, trải giường trong căn lều cũ và đóng cửa để cản bước phần nào cái giá lạnh buổi đêm. Rồi cậu quán mình trong chăn thật kĩ và chìm vào một giấc ngủ sâu, ngon lành, sáng sớm tỉnh mơ, theo thói quen cậu tỉnh dậy, nhưng do vẫn còn kiệt sức nên lại lăn qua, cuộn chăn thật chặt quanh người rồi ngủ tiếp.

Bên ngoài đã sáng rõ và mặt trời đã lên cao khi Ryo tỉnh hẳn. Cậu nằm đó, khoan khoái cảm nhận hơi ấm của chiếc giường. Ryo không cố ngồi dậy. Chẳng có gì phải vội vàng, chẳng có nơi nào cụ thể để đi và chẳng có gì cụ thể để làm. Từ chỗ cậu nằm, Ryo có thể thấy một tia nắng xuyên qua khe nứt trên cánh cửa. Trong tia sáng ấy, vô số hạt bụi ánh lên như những sinh vật bé nhỏ phát sáng hay những hạt ngọc li ti. Chúng xoay tròn và lơ lửng, lúc lọt vào luồng sáng lúc lại trôi dạt ra ngoài. Ryo băng quơ quan sát chúng một hồi lâu. Cảnh tượng và chuyển động ấy vỗ về tâm hồn cậu, vì thế cậu chỉ nằm đó và nhìn chăm chăm vào chúng, cậu không nghĩ đến chuỗi biến cố của những ngày qua nữa. Trí lực của cậu đã kiệt rồi. Cậu hoàn toàn đuối sức, cần phải nghỉ ngơi nhiều và tạm thời quên hết những chuyện đã xảy ra trong đoạn dĩ vãng sống động mới đây.

Cuối cùng Ryo cũng ngồi dậy. Cậu ra ngoài và rửa mặt bằng nước từ dòng suối ở gần. Rồi cậu tự nấu cho mình một bữa ăn với chút nguyên liệu

từ lều của Unzen, bắt đầu bằng việc nhóm lửa như đã làm rất nhiều lần ngày trước, sự thân thuộc về không gian và nề nếp sinh hoạt từ lấy nước, giặt giũ, nhóm lửa đến nấu nước, tất cả xoa dịu và vực dậy tinh thần cậu. Cậu nhớ tới lời dạy thiết thực của Unzen, mỗi lần làm một việc, tập trung hết sức, để cho việc này tự nhiên tiếp nối việc khác. Làm từng việc một, không mơ màng hay quẩn quanh trong những góc ngách của tâm trí. Làm từng việc một, với sự chú tâm, rõ ràng và đơn giản. Đó là cái ta cần khi khối óc và trái tim đang phiền muộn.

Dùng bữa xong, Ryo bắt tay vào dọn dẹp mọi thứ. Cậu làm sạch hết thảy đồ vật đã sử dụng và đặt chúng vào vị trí cũ như lúc cậu tìm thấy. Không có ý định lưu lại chốn ẩn cư vì giờ đây Unzen đã đi xa, nhưng Ryo vẫn muốn mọi thứ ở trong tình trạng hệt như lúc thầy để lại. Tất cả đều ngăn nắp phòng khi có ai đó tình cờ ghé ngang và muốn dừng chân, hay thậm chí muốn sinh sống tại đây. Một suy nghĩ thoáng qua trong tâm trí, mách bảo cậu lưu lại chốn này ít lâu vì nhất thời chưa có dự định gì. Thế nhưng cậu cảm thấy cuộc đời đang vẫy gọi. Cậu còn trẻ và đây không phải là nơi thích hợp dành cho người ở tuổi này, giai đoạn này. Hơn nữa, khi lương thực dự trữ cạn kiệt, cậu sẽ không có phương kế gì kiếm sống. Không, bằng cách nào đó cậu phải tiến lên và tìm một hướng đi, một mục tiêu cho riêng mình.

Có những lúc, đặc biệt khi ta trẻ, việc xê dịch, di chuyển qua những không gian và thời gian khác nhau, là một giải pháp tạm thời hợp lý nếu chưa có mục tiêu xác định. Trên bước đường du hành, ta sẽ được dịp quan sát thế giới này. Và khi quan sát thế giới, ta có thể định hình quan niệm về một nơi chốn lý tưởng cho bản thân. Đồng thời, khi ta di chuyển, những cơ duyên sẽ đến nhiều hơn. Đó có thể là điều tốt, cũng có thể là chuyện dở. Nhưng dù là gì đi nữa, nó cũng sẽ mở ra nhiều cánh cửa khác, và sau cùng, ta có thể thấy mình đang ở một nơi tốt đẹp, phù hợp cho hiện tại. Trực giác

đó thôi thúc Ryo sửa soạn tay nải, chuẩn bị lương thực dự phòng để lên đường, cầm gậy và chào từ biệt chốn ẩn cư trên Hàn Sơn. Cậu xuôi xuống con đường mòn đã dẫn mình đến đây buổi đầu tiên, nhưng lần này lại theo hướng khác, và không xác định điểm đến cuối cùng. Lúc khởi hành, cậu nhớ tới bài thơ của Daremo. Lắm nhăm từng câu chữ, cậu nhận ra chúng vẫn đúng với tình thế của mình hiện giờ.

*“Sau lưng lối mòn đã đổ.
Trước mặt sương trắng mịt mờ.
Vững vàng con đường dưới gót,
tôi đi
từng bước chân, từng hơi thở,
theo con đường núi vô định ngoằn ngoèo.”*

Chẳng mấy chốc, cậu đã tới trục đường chính dẫn từ làng này sang làng khác. Thay vì chọn ngã rẽ sẽ dẫn cậu về với làng quê, cậu lại bước lên một con đường đưa tới hướng tây. Bản năng mách bảo cậu rằng giờ chưa phải lúc thích hợp để về, rằng quyết định đó sẽ chỉ mang tới thất bại, rằng vẫn còn rất nhiều điều cần học hỏi, dù cậu không thể nói chính xác học cách nào, ra sao. Đúng là thắng hoặc cậu cũng khao khát được về nhà, về với sự thân thuộc ngọt ngào, xa xưa của tuổi thơ, gia đình, túp lều, xưởng gốm với những mùi vị và bầu không khí đặc trưng của nó, với thanh âm những giọng nói thân quen của cha, của mẹ, của em. Nhưng cậu cảm thấy vẫn còn nhiều điều chưa lĩnh hội. Lúc nào đó cậu sẽ quay về, đến cuối cùng cũng phải về thôi, nhưng chỉ khi cậu đã thấu suốt định mệnh của mình, cậu chắc chắn những gì linh tính mách bảo là đúng đắn. Có những con đường đang chờ được khám phá, Ryo cảm thấy thế, dẫu cậu chẳng đoán trước được điều gì.

Rồi cũng đến lúc dạ dày cậu báo hiệu một bữa ăn lúc này sẽ là có ích. Do đã gói lương thực dự phòng trong tay nải, cậu trèo lên một con dốc cỏ mọc đầy và ngồi dưới một bóng cây khiên tốn để thưởng thức bữa ăn đơn sơ gồm bánh gạo và quả mận khô. Cậu sắp sửa mở gói thức ăn thì trông thấy một bóng người trên con đường đầy bụi mù cậu đã đi qua, cũng về cùng một hướng. Dường như đó là một phụ nữ luống tuổi vận trang phục giản dị, đội mũ rơm và khoác chiếc áo sẫm màu đã sờn. Bà đeo một tay nải trên vai và mang theo cây gậy có vẻ để chống hơn là làm vũ khí. Có điều gì đó ở bà, có thể là diện mạo, dáng đi, tuổi tác, gợi cho Ryo nhớ tới nhà thơ cậu gặp mới đây. Vì thế Ryo dừng lại để quan sát người phụ nữ đang đi dọc theo con đường mòn đầy bụi về phía cậu.

Vừa lúc đó, tại khúc quanh của con đường phía trước, nơi mà ngay phía sau có một đám cỏ mọc cao che khuất tầm nhìn, một gã to lớn xuất hiện. Hắn ta râu ria xồm xoàm, tóc rối bù và có dáng đi ì ạch. Hắn lộ rõ sức mạnh của một người đàn ông độ tuổi trung niên. Một gã cường tráng, và ở hắn toát lên vẻ đe dọa, nguy hiểm. Ryo cảm thấy lo sợ cho người phụ nữ luống tuổi đang tiến lại gần hắn, dù bà chỉ vô tình tới đó khi đang đi đường mình.

Gã to con sung sức ấy gợi cho Ryo nhớ tới kẻ nào ấy nhỉ? Có điều gì đó ở hắn làm lóe lên một ký ức trong Ryo. Đúng rồi, là bọn cướp! Những tên đã kéo đến làng Ryo vào lần đầu tiên Ryo gặp Akio. Theo lời Akio, Hoàng Đế Hayato đang trấn áp vùng biến loạn, chắc giờ ở đó chẳng còn bao nhiêu tên cướp nữa. Hầu hết bọn chúng đã bị lừa khỏi hang ổ và bị quân đội của Hayato hành hình. Nhưng có lẽ vẫn còn một hay hai tên sót lại, không phô trương vũ khí nữa mà mang theo gậy, vốn dùng được như khí giới, làm bộ dạng giống người hành khất rách rưới hoặc kẻ tha phương để tước đoạt thức ăn, tiền của hay bất cứ thứ gì giá trị từ những nạn nhân yếu ớt?

Suy đoán của Ryo nhanh chóng được giải đáp. Gã to khỏe đứng chắn đường người phụ nữ, không nhận thấy sự hiện diện âm thầm của Ryo trên

dốc bên dưới bóng cây. Ryo chỉ nghe được lời hăn nói.

“Bà già,” tên vô lại nói, “bà không được băng qua đây chừng nào ta chưa có được những thứ có ích từ bà. Thức ăn, tiền, hay bất cứ vật gì bán được. Hãy giao nộp và ta sẽ cho bà đi bình yên vô sự. Còn kháng cự hay chống đối thì...” Hăn giơ gậy lên dọa dẫm, như để thể hiện hăn sẽ đánh vào đầu bà lão tội nghiệp bằng chiếc gậy đó. Đến lúc này, Ryo ra mặt can thiệp.

“Dừng lại!” Giọng Ryo vang lên từ phía bên kia đám cỏ.

Sửng sốt, tên côn đồ hạ gậy xuống và nhìn quanh. Hăn kinh ngạc khi phát hiện mình có khán giả vì cứ nghĩ ở đây chỉ có hăn và bà lão. Phải mất một lúc hăn mới nhìn ra bóng Ryo đang nhanh nhẹn đi xuống từ đám cỏ phía trên bên trái, và phải mất một lúc lâu hơn để hăn thấy rõ người đang đến gần chỉ là một thiếu niên, đơn độc và không vũ khí, ngoại trừ chiếc gậy đi đường cậu đang cầm trên tay. Tuy vậy, đây vẫn là sự gián đoạn không mong muốn đối với phi vụ ăn cướp của hăn và cần phải xử lý trước đã. Gã bất lương ấy bức dọc vì miếng mồi ngon tưởng dễ nuốt hóa ra lại khó khăn. Hăn giận dữ quay về phía Ryo, chuẩn bị giáng cho cậu một cú đánh ra trò vì đã can thiệp.

Thế nhưng Ryo vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn thẳng vào mắt hăn và đồng dục nói: “Đi đi, tên kia. Để yên cho bà lão này qua. Người không thấy xấu hổ khi quấy rầy một người đi đường già nua đáng thương hay sao?”

Biểu cảm gương mặt tên vô lại chuyển từ kinh ngạc sang bức tức tột độ và kế đến là điên tiết. Hăn giơ gậy và vung thẳng về phía Ryo với một lực đủ để làm cậu bất tỉnh, nếu không giết chết cậu.

Thế nhưng Ryo đã thụp xuống thật nhanh và né được cú đánh. Gần như ngay lập tức, cậu dốc toàn lực thúc đầu gậy vào ngực tên cướp. Tên cướp to xác nhưng đòn tấn công khiến hăn bất ngờ và kinh ngạc. Thừa thắng xông lên, Ryo đánh xoáy chiếc gậy và tung một cú tạt hiểm hóc vào mắt cá chân trái địch thủ. *Rắc!* Tên cướp nhăn mặt và rống lên vì đau và giận dữ. Hăn

đánh rơi gậy, tạo điều kiện cho Ryo chớp lấy cơ hội. Cậu nhanh chóng chọc gậy vào khoảng trống giữa chân tên cướp rồi ấn mạnh đầu gậy phía cậu đang cầm, dùng nó như một đòn bẩy. Chân phải tên cướp bị nhấc bổng khỏi mặt đất và khi Ryo lao tới, hẳn ta chỉ còn trụ trên mắt cá chân bị thương. Hẳn ngã về phía sau như một pho tượng và đổ ụch xuống mặt đất, thở không ra hơi. Ryo nhanh nhẹn đá chiếc gậy của hẳn khỏi tầm với và đứng trên hẳn, cầm gậy như một thanh giáo với một đầu ấn vào cổ họng tên cướp. Rất có thể chỉ cần một cú đẩy đột ngột, tên bất lương sẽ đi đời. Song đây chỉ là một hành động đe dọa, cậu không có ý giết hẳn.

Ryo hít một hơi và nói nhanh: “Nếu sau này người còn muốn cướp của từ người đi đường nghèo khó, hãy học cách sử dụng gậy thành thạo hơn đã. Nhưng tốt hơn hết, hãy tìm một công việc lương thiện mà kiếm sống. Người chưa biết gì sao? Hoàng Đế Hayato đã xóa sổ lũ côn đồ giống người khỏi vùng đất này, gần như tất cả. Các người sắp tàn đời rồi. Thế giới mới không chứa chấp những kẻ như vậy. Và sẽ có những võ sĩ như ta tổng cổ các người đi. Coi chừng đó. Chúng ta sẽ để người lại đây. Đừng nghĩ đến việc đi theo chúng ta, nếu không lần tới ta sẽ không rủ lòng thương hại đâu. Đồng thời hãy nhớ ta chỉ là một trong số rất nhiều người. Bọn ta không có bề ngoài ấn tượng nhưng người đã nếm mùi những đòn tấn công rồi đó. Vì thế hãy tu tỉnh đi.”

Cậu quay về phía bà lão. “Đừng lo, mẹ à, con chung đường với mẹ. Con sẽ hộ tống mẹ. Chuyện này không tái diễn nữa đâu, nhưng để đảm bảo an toàn, hãy cho phép con đi cùng. Con sẽ rất vui khi có người bầu bạn. Để con lấy tay nải bên dưới gốc cây đằng kia và chúng ta có thể rời khỏi đây. Tên côn đồ đó phải mất một lúc mới đứng dậy được, nhưng hẳn sẽ sống sót. Chắc hẳn sẽ khập khiễng một thời gian, nhưng chẳng hề gì, hẳn sẽ bình phục thôi. Hy vọng hẳn biết tu tâm dưỡng tính, nhưng dù sao đó cũng là vấn đề của hẳn, con nghĩ vậy.”

Quả là như thế. Tên cướp bị đánh bại năm đó, đang lấy lại hơi trước khi tiếp tục thử đứng lên. Chưa đến một phút, Ryo đã lấy được tay nải và quay lại với bà lão trên đường. Khi đó, bà gật đầu và hai người bạn đồng hành mới quen khởi hành. Tới khúc quanh, Ryo dừng lại để theo dõi tên cướp đứng dậy và xoa xoa chỗ đau trước khi bắt đầu khập khiễng theo hướng khác xa dần, cây gậy gộc đã trở thành vật chống.

Ban đầu, bà lão và Ryo bước đi trong im lặng. Ryo vẫn còn choáng vì cuộc đụng độ bất ngờ. Cậu cũng nhận ra đây là lần đầu tiên mình sử dụng những kỹ năng đã học trong một trận đấu đơn thực thụ. Cậu từng nghĩ bản thân chưa được rèn luyện đủ, nhưng trong cuộc giao tranh này, cậu trấn áp được đối thủ hoàn toàn, cậu đã học được nhiều hơn những gì mình nghĩ.

Bà lão mở lời. “Con là một thiếu niên khác thường,” bà nhận xét. “Hiếm có chàng trai nào ở tuổi con có khả năng thực hiện một điều như vậy.”

“Ôi,” Ryo đáp với sự khiêm tốn chân thành. “Con còn non nớt lắm. So với những người khác thì khả năng của con đâu sánh bằng.”

“Hầu hết mọi người không hề có kỹ năng đối phó với những tình huống thế này,” bà lão nói. “Càng ít nói rằng mình biết, con càng có lợi thế trong cuộc chiến, ta nghĩ thế.”

“Vâng,” Ryo trả lời. “Con mừng là bảo vệ được mẹ khỏi bị tổn hại hay cướp bóc, hoặc cả hai, thưa mẹ. Thật tốt khi sở hữu những kỹ năng có thể mang ra sử dụng lúc thích hợp như lúc này.”

“Phải,” bà lão nói. “Việc chiến đấu bị dùng cho mục đích xấu quá thường xuyên. Thật đáng phấn khởi khi thấy nó đem lại hiệu quả tích cực.”

Ryo lưu ý thấy bà lão trông rất bình thản. Bà mới vừa bị dọa cướp và hành hung nhưng lại đang bàn về lợi ích chung thay vì sự an toàn của bản thân mình. Chẳng phải là có chút lạ lùng sao? Ryo bắt đầu thấy tò mò về

người bạn đồng hành mới quen và chú ý quan sát bà. Bà nhìn thẳng về phía trước và điềm tĩnh bước. Dáng đi của bà vững vàng và khoan thai. Bà chẳng hề giống một bà lão vừa có một trải nghiệm đáng sợ.

Lúc đó, Ryo sức nhớ ra ban nãy cậu đang chuẩn bị dùng bữa. Trận chiến đột ngột xảy ra đã làm cậu mất hết cảm giác thèm ăn trong chốc lát, nhưng khi mọi chuyện đã ổn, cậu bắt đầu thấy đói trở lại.

“Con sắp sửa ăn thì thấy mẹ bị đe dọa,” cậu nói với bà lão. “Mẹ có thể dừng lại và dùng bữa cùng con trên dải đất kia được không?” Cậu hỏi, chỉ về phía đó.

“Hiện giờ ta không mang theo thức ăn bên mình,” bà lão đáp. “Nhưng ta sẽ ngồi và nói chuyện với con, nếu con muốn. Nơi đây không xa nhà ta là mấy. Ta đang quay về đó sau một cuộc viếng thăm.”

“Mẹ ăn cùng con đi,” Ryo mời. “Bữa ăn rất đơn sơ, nhưng ngon lành và bổ dưỡng,” cậu bổ sung.

“Thế thì tốt quá,” bà lão đáp. “Con đã giúp ta, rồi lại chia sẻ với ta. Con thật tốt bụng.”

Ryo gật đầu khiêm tốn và họ đến ngồi trên tảng cỏ trông xuống con đường. Ryo mở gói lương thực và hai người bắt đầu ăn lặng lẽ. Khi dùng bữa, Ryo lấy bình nước ra khỏi tay nải và đặt nó ở giữa. Đó là nước suối trong lành từ Hàn Sơn.

Ban đầu, họ ngồi đó và im lặng ăn, thỉnh thoảng với tay lấy bình nước để uống nhưng vẫn nhìn thẳng về con đường trống trải trước mặt. Thật yên ắng. Chẳng có bóng người nào đi ngang qua, bốn phía chẳng nghe hoặc thấy ai đến gần họ.

Khi xong bữa, bà lão ngồi yên không nói chừng một phút, rồi bà cất tiếng. “Cảm ơn con vì bữa ăn,” bà nói đơn giản. Rồi bà tiếp: “Dường như con đang có chuyện phiền lòng. Hãy kể ta nghe về con đi.”

Trong một thoáng, Ryo ngáp ngừng. Bà lão này là ai? Bà ấy đến từ đâu? Cậu có thể chia sẻ với bà đến mức độ nào? Thế có an toàn không? Còn mối quan hệ giữa cậu và các Ẩn Nhân thì sao nhỉ? Cậu có thể tiết lộ chuyện như vậy trong một thế giới đã làm tất cả để nghiền nát họ không? Làm thế nào cậu có thể kể câu chuyện của mình nhưng lược bỏ đi các tình tiết buộc tội?

Ryo chăm chú quan sát khuôn mặt bà lão. Trực giác mách bảo cậu rằng đây không phải gương mặt của một kẻ chỉ điểm hay nội gián. Cung cách và dáng điệu của bà toát lên vẻ thật thà chân thực khiến Ryo yên lòng. Cậu cảm thấy muốn tìm hiểu về bà nhiều hơn. Có điều gì đó xoa dịu cậu khi ở bên cạnh bà. Ở một khía cạnh nào đó, bà gợi cho Ryo nhớ tới Unzen.

Vì thế Ryo thuật lại chuyện của mình, cậu bắt đầu với sự xuất hiện của bọn cướp tại làng cậu, có vẻ đã thuộc về quá khứ xa xôi lắm. Rồi cậu tiếp tục với hành trình đến Hàn Sơn để tìm vị “Ẩn Sĩ” của mình. Cậu mô tả quá trình luyện tập với Unzen và theo sau đó là thời gian học việc tại Sơn Doanh. Rồi cậu đề cập đến trường đoạn đen tối khi các Ẩn Nhân bị tiêu diệt và Sơn Doanh bị tàn phá. Đến đây, cậu thấy biểu cảm gương mặt của bà lão trở nên nghiêm trọng. Ryo nghe bà buông ra tiếng thở dài khẽ. Và cuối cùng, cậu kể bà nghe chuyện mình trèo lên Hàn Sơn và phát hiện thi hài Unzen. Thậm chí cậu còn đánh bạo nói về trải nghiệm kỳ lạ được cười trên lưng một con rồng. Cậu cảm thấy vị thánh giả này sẽ không cho là cậu bị điên hay loạn trí, chỉ cần cậu thẳng thắn bày tỏ mọi chuyện đúng như cách nó xảy ra, không bào chữa hay biện hộ.

Khi kết thúc câu chuyện, Ryo dừng lại và ngồi yên, chờ đợi phản ứng của vị thánh giả. Bà im lặng trong chốc lát, như để tiếp thu hết những gì đã nghe. Rồi, thật chậm rãi, bà cất lời.

“Con đã trải qua rất nhiều chuyện,” bà nói. “Ít người trẻ tuổi nào phải chứng kiến từng ấy thứ. Hẳn lòng con và trái tim con giờ đây đang nặng trĩu.”

Ryo gật đầu. “Vâng,” cậu đáp đơn giản. Rồi cậu bổ sung, “Hầu như lúc nào suy nghĩ của con cũng quần quanh những biến cố đã xảy ra, và tâm trí con ngập tràn những ảnh hình đã trông thấy. Như thế con liên tục chìm vào ác mộng vậy. Nhưng con hiểu những giấc mơ ấy là thật. Tất cả mọi thứ, con biết, đã xảy đến. Cái chết, mất mát, đổi thay. Chỉ vừa mới đây thôi và hoàn toàn có thực.”

Bà lão đột ngột đổi đề tài. “Tiếp theo con định đi đâu?” Bà hỏi thẳng.

“Con cũng chưa biết điểm đến nữa,” Ryo thật thà đáp. Có vẻ chẳng ích gì khi lấp liếm sự thật với bà lão này, khi mà giờ đây cậu đã chia sẻ với bà quá nhiều điều. Thường thì chỉ có kẻ loạn trí hay ngốc nghếch mới lên đường mà không xác định chốn dừng chân, nhưng đó chính xác là dự định của Ryo. Để xem điều gì sẽ xảy ra. Vì vậy cậu nói tiếp: “Con chẳng biết nơi nào để đi. Nhưng con cũng chưa sẵn sàng trở về nhà. Điều đó giống như thất bại vậy, con cảm thấy thế. Con sẽ du hành để xem xem chuyện gì sẽ xảy ra. Có thể con sẽ cố gắng tìm một công việc ở đâu đó, tại một nông trại hay một ngôi làng, đổi lấy miếng ăn. Con chỉ cần sống sót cho đến khi biết được nên làm gì với chính mình, đến khi tìm ra một mục tiêu thuyết phục nào đó.

Mục tiêu trước đây của con đã bị tước đi và sau những chuyện đã xảy ra, con cho rằng mình đã mất hứng thú với Con Đường Chiến Đấu. Con đường này dường như chỉ dẫn đến chết chóc và mất mát mà thôi. Đúng là mới đây con chiến đấu vì mục đích tốt. Không qua rèn luyện, con đã chẳng thể làm được như vậy. Thế nên, con biết ơn và vui mừng rằng mình có thể đứng ra bảo vệ mẹ. Đó là một việc tốt. Thế nhưng cống hiến cả cuộc đời cho chiến đấu, cho võ thuật, cho chiến tranh... giờ đây con hiểu ra đó không phải là cuộc sống tốt nhất dành cho một người như con. Thầy Akio đã cố nói với con trong lần đầu gặp gỡ. Có lẽ ông đã nhìn thấu con ngay tức khắc, có lẽ ông đủ thông tuệ để thấy được cái nằm ở đằng sau nhiệt huyết

của một cậu bé ngây thơ. Điều đó không làm con bất ngờ. Ông là một võ sĩ vĩ đại, nhưng con chắc rằng ông cũng có một trái tim vĩ đại, bộ óc vĩ đại, tâm hồn vĩ đại và cả sự từng trải nữa, vì ông là học trò xuất sắc của sư phụ Unzen. Hóa ra ông đã đúng... Tuy vậy, con cũng không thể và thật sự không hối tiếc vì đã lựa chọn con đường rời khỏi làng ngày hôm ấy. Những sự kiện khủng khiếp đã xảy đến và con mất đi gần như tất cả bạn bè, cộng đồng của mình. Song không rõ vì sao, con biết mình cần phải làm những việc đã làm. Con đã không sai khi tới Hàn Sơn tìm thầy Unzen. Con cũng không sai khi học tập tại Sơn Doanh. Thật kỳ lạ khi một quyết định có thể vừa đúng đắn vừa sai lầm cùng một lúc. Con đang nói lan man, con biết, nhưng đó là cảm nhận và suy nghĩ của con lúc này. Con chỉ đang cố tìm cách..." Ryo khựng lại và nhìn xuống đám cỏ. Cậu thấy một con ốc sên nhỏ đang bò chậm chậm, đều đều lên trên một lá cỏ xiên xiên. Nó nhắc cậu nhớ tới một bài thơ ngắn cha đã dạy, rằng con đường đi lên chậm chạp của ốc sên cũng giống như đường đời, hay hành trình của chúng ta trong một cuộc mưu cầu nhất định. Rồi cậu trở về thực tại nơi bà lão vẫn đang ngồi lặng lẽ bên cậu trên trảng cỏ. Trong lòng cậu bất chợt dâng lên niềm biết ơn đối với người bạn già nua này, bà đã ngồi đó và lắng nghe một cách kiên nhẫn, tiếp nhận câu chuyện đau buồn của cậu. Bà lão không hề cắt ngang hay phủ nhận bất kỳ quan điểm, cảm xúc nào cậu bày tỏ. Bà chỉ đơn thuần ngồi và lắng nghe, như thể đang lặng lẽ hấp thụ và thu nhận tất cả những điều Ryo phải nói.

Nhưng giờ đây, bà lão xoay người về phía cậu và mở lời. "Hãy đến ở với ta một thời gian," bà đề nghị. "Ta có thể cho con nơi ở cùng thức ăn đơn giản. Con sẽ thấy nhà ta khá cơ bản và sơ sài, nhưng con sẽ có chỗ ngủ ấm áp và khô ráo hằng đêm, cũng không lo đói khát. Chúng ta có thể chuyện trò nếu điều đó giúp ích, và ta có khả năng cho con những lời khuyên. Nhưng chủ yếu là con sẽ có thời gian để ổn định tinh thần, trấn tĩnh tâm trí

và bắt đầu lựa chọn một hướng đi cho mình. Trong đời có những lúc điều tốt nhất ta có thể làm là tạm dừng chân và suy ngẫm. Không phải lúc nào con người cũng có cơ hội đó. Nhưng đối lại sự giúp đỡ của con hôm nay, và để giải quyết vấn đề của con hiện giờ, một người trẻ đang do dự, ta đưa ra đề nghị này. Con sẽ chấp nhận chứ? Ý tưởng này có chút ý nghĩa gì với con không?”

Ryo không cần phải suy nghĩ lâu. Bà lão này có gì đó gợi cho cậu nhớ đến sư phụ Unzen. Bản thân điều này đã là một niềm an ủi. Cử chỉ, cách cư xử của bà đều mang lại cảm giác yên lòng. Bà có vẻ vững vàng và điềm tĩnh. Được ở cùng người như vậy một thời gian, cậu sẽ thấy dễ chịu hơn. Mặt khác, Ryo cũng chẳng có nơi nào để nghỉ qua đêm, chẳng biết bữa ăn sau phải kiếm ở chỗ nào. Cậu sẽ cố gắng làm một vị khách hữu ích và ý tứ. Có thể cậu sẽ nghĩ ra cách kiếm sống khi ở cùng bà lão này, cho tới lúc hình dung rõ ràng hơn về việc sẽ làm tiếp theo.

Vì thế Ryo nói: “Vâng, thưa mẹ. Cảm ơn mẹ. Thật sự tốt quá. Con rất sẵn lòng. Con xin nhận lời đề nghị của mẹ.”

“Tốt,” bà lão đáp lại. “Tên ta là Yuzuki. Nhà ta chỉ cách đây chừng một giờ đi bộ. Chúng ta khởi hành ngay chứ?”

“Dạ,” Ryo đồng tình. “Còn con là Ryo, con trai nghề nhân gốm Takumi từ Furukawa, ngôi làng bên Cổ Hà.”

Khi nghe nói đến cha của Ryo và Furukawa, Yuzuki ngẩng lên với vẻ quan tâm và gật gù. Bà biết nơi đó chẳng? Thế nhưng bà không nói gì thêm và bắt đầu xuống trang đất đi vào con đường đầy bụi.

Trên đường đi, hai người trò chuyện khá ít. Họ chỉ nói dăm ba câu rồi rơi vào trạng thái im lặng dễ chịu, khi cả hai chìm trong những suy tư của riêng mình. Thỉnh thoảng, một trong hai lại bắt chuyện, đưa ra thắc mắc hay tiếp tục một chủ đề đã bàn luận trước đó.

Một lần Ryo hỏi: “Mẹ không phiền nếu con muốn biết điều này chứ ạ? Liệu con có tò mò việc riêng tư quá không? Nhưng mẹ làm việc gì? Mẹ có một nghề hay cách kiếm sống nào không? Trước nay mẹ sống ra sao?”

Yuzuki không hề phiền lòng trước cách hỏi thẳng thắn này. Bà gật đầu thoải mái và trả lời đơn giản: “Ta giống như một nữ tu vậy. Chỉ là một cách diễn đạt thôi. Khi còn trẻ, ta tu hành tại Đền Thán Tùng^[8]. Ta sống và khổ luyện ở đó trong nhiều năm và cuối cùng được mời làm Nữ Trưởng Tu tại Đền Mãn Nguyệt, một nhánh có liên hệ mật thiết với Thán Tùng, về sau, ta được phép lập nên chốn ẩn cư riêng mà chúng ta đang hưởng tới lúc này. Đây là nguyên tắc ở các ngôi đền. Đến một độ tuổi nhất định, con có quyền độc lập ra đi với tư cách một ẩn-tu sĩ. Điều đó nghĩa là con có thể tạo dựng nơi ở riêng, sống và khổ luyện tới lúc tuổi già. Lúc cuối đời, con có thể trở về đền cũ nếu sức khỏe yếu và không còn khả năng tự chăm sóc bản thân. Nhưng trong suốt thời gian ở ẩn, con sẽ thiết lập mối liên kết với những làng gần đó. Mọi người sẽ tìm đến con để xin lời khuyên, nhờ hỗ trợ, chỉ dẫn và những việc tương tự. Một số người còn đến để học phương pháp thiền định, giúp họ duy trì sự vững vàng, điềm tĩnh trong cuộc sống hằng ngày. Đôi lại, họ mang quần áo, biếu tặng thức ăn và nước uống, nhờ đó ta có thể sống với tư cách một ẩn sĩ, dù ta cũng tự trồng vài loại lương thực cho mình. Và nếu sự giúp đỡ của mọi người trở nên thừa thớt, ta có thể xin hỗ trợ từ đền. Ngôi đền như một nông trại lớn, các thành viên đều tham gia sản xuất lương thực. Một số thành viên làm các công việc thủ công mỹ nghệ, làm gốm, viết thư pháp, vẽ, sáng tác thơ hoặc chế tác sáo trúc, một loại nhạc cụ tinh tế gọi là *shakuhachi*^[9]. Những vật phẩm làm ra được các nhà bảo trợ mua lại, một số được bán tại chợ ở thị trấn, vì vậy con sẽ thấy cộng đồng ở đền xoay xở kiếm sống rất tốt, do họ không muốn bị coi là gánh nặng cho người khác. Hơn nữa, người sống gần các ngôi đền còn xem đây là nơi để tìm đến xin lời khuyên và nhờ giúp đỡ mỗi khi cần khoản, lo

lắng về các khúc mắc trong cuộc sống. Vài người gọi đó là những lời khuyên “tâm linh”, nhưng ta, giống như nhiều người cùng dòng tu, cảm thấy tốt hơn không nên dùng từ đó...”

Bà dừng lại trong chốc lát, thế nên Ryo xen vào: “Sao lại như vậy ạ? Tại sao lại không nên?”

“Trong dòng tu của ta, mà một số người gọi là Ch’an (thiền, 禪),” Yuzuki nói, “bọn ta học cách nhìn vượt khỏi sự phân biệt tinh thần và vật chất. Tinh thần và vật chất được xem như hai mặt của mảnh giấy mỏng nhất mà con có thể tưởng tượng ra. Chúng trộn lẫn vào nhau hoàn toàn và không thể tồn tại riêng lẻ. Do đó, ta sẽ nói bản thể mình là kết hợp tinh thần và vật chất, nếu con hình dung được. Nhưng ta đang sử dụng suy nghĩ và ngôn từ để mô tả một khái niệm mà trong dòng tu của ta, nó được nghiên cứu sâu hơn thông qua kinh nghiệm trực tiếp. Ta đang sử dụng suy nghĩ và ngôn từ để nói với con về dòng tu của ta, chỉ nhằm mang đến cho con một nét phác thảo sơ lược ban đầu về phương pháp của chúng ta khi nhìn từ thế giới bên ngoài. Để hiểu rõ hơn, con cần rèn luyện và sống theo tinh thần Ch’an. Bọn ta có khuynh hướng hoài nghi rằng không thể dùng ngôn từ và khái niệm làm phương tiện để truyền đạt kinh nghiệm mà bọn ta học được. Điều này nghe có vẻ kỳ lạ đối với một số người, nhưng bọn ta có lý do vững chắc rằng con chỉ “lĩnh hội” được phương pháp của chúng ta khi thường xuyên thực hành. Là một ẩn sĩ, ta có vài học trò từ các ngôi làng đến học phương pháp này. Họ rèn luyện tại nhà và thỉnh thoảng tới tìm ta để được chỉ dẫn thêm. Nếu ở cùng ta, có thể con sẽ gặp được họ.”

Bà rơi vào yên lặng trong một chốc, vì thế Ryo gật đầu và nói “Vâng...” để thể hiện rằng mình đã nghe. Rồi cậu lại chìm trong những suy nghĩ riêng tư.

Lúc nghĩ về điều bà Yuzuki vừa nói, Ryo nhận ra mình lại nhớ tới sư phụ Unzen. Nhưng Yuzuki là một tu sĩ, một kiểu thánh nữ, trong khi Unzen

theo đuổi con đường chiến đấu. Thật kỳ lạ là phương pháp của hai người lại giống nhau đến vậy. Cậu có thể bắt gặp ở Yuzuki sự điềm tĩnh, vững vàng, kiên định tương tự như Unzen từng bộc lộ. Và, giờ đây Ryo nhìn lại, lạ lùng thay, Yuzuki có vẻ chẳng hề bị lung lay trước cuộc chạm trán với tên cướp, sự thật là Ryo đã can thiệp trước khi thấy được những gì Yuzuki có thể làm để đối phó với sự đe dọa của gã côn đồ. Hầu hết mọi người hẳn sẽ bị sốc, sợ hãi và thậm chí là hoảng hốt trong tình huống đó. Đường như ít có khả năng, dù không phải là bất khả, rằng Yuzuki thực sự biết cách chiến đấu. Nhưng cung cách, thái độ của bà, kể cả một vài điều bà nói gợi nhớ mạnh mẽ đến người thầy quá cố của Ryo, Unzen. Ryo cảm thấy bị Yuzuki thu hút. Cậu bắt đầu có cảm giác rằng mình sẽ học được nhiều điều hữu ích từ bà. Trực giác, thứ đã đẩy cậu vào một hành trình vô định, đang dần tỏ ra đúng đắn.

Chương mười bảy

Khi họ đến chốn ẩn cư của Yuzuki, Ryo lập tức nhận thấy nó giống với nơi ở của Unzen tại Hàn Sơn đến nhường nào. Chỉ khác là chỗ của Yuzuki còn ngăn nắp hơn. Có một ít cỏ dại cần dọn sạch trên mảnh đất trồng rau củ, nhưng điều đó chỉ phản ánh sự vắng mặt của Yuzuki trong một, hai ngày bà thực hiện chuyến viếng thăm xa. Toàn bộ nơi này, dù giản dị và được tạo nên từ những vật liệu căn bản, nghèo nàn, vẫn toát lên một thứ phẩm giá âm thầm, lập tức thu hút sự chú ý của Ryo và khiến cậu say mê. Đây quả thực là nơi lý tưởng để nghỉ ngơi một thời gian, sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu và có lẽ tìm một chút bình yên trong tâm hồn. Biết đâu tại chốn này, cậu có thể bắt đầu hoạch định tương lai.

Ryo nhìn vào nhà chính của Yuzuki, và một cụm từ lóe lên trong đầu cậu. Cha đã gọi cách sống này là gì nhỉ? Phải rồi, là nó, “wabi-sabi”. *Wabi-sabi*, cha cậu giải thích, biểu thị ý niệm về lối sống thanh bần. Đơn giản và nghèo nàn, nhưng cao quý. Không mưu cầu sự xa hoa hay phô trương thanh lịch nhằm khẳng định sự tao nhã mà để cái tinh tế bên trong tỏa sáng qua vẻ mộc mạc bên ngoài, cha cậu luôn phấn đấu để đạt đến chất lượng như vậy đối với những tác phẩm của mình, đối với chiếc bình, chiếc lọ hay món đồ gốm ông chế tác tại Furukawa.

Giọng nói của Yuzuki cắt ngang dòng suy nghĩ trong cậu. “Ta sẽ đi pha trà. Đó là một cách hay để bắt đầu mọi chuyện.”

Ryo chợt thấy từ “bắt đầu” mà Yuzuki dùng có chút kỳ lạ. Bắt đầu? Bắt đầu cái gì? Nghe như Ryo sắp sửa dấn thân vào một quá trình, nhiệm vụ hay nỗ lực nào đó, thay vì chỉ đơn thuần lưu lại một thời gian với bà lão này. Nhưng Ryo tự nhắc nhở mình rằng Yuzuki có cách diễn đạt độc đáo và rất riêng, nên rất có thể cậu chỉ đang suy nghĩ quá nhiều.

Họ đặt tay nải ở hành lang và Ryo nhận thấy Yuzuki, đã cởi dép, khẽ cúi người trước khi bước vào gian nhà chính. Đã được thầy Unzen huấn luyện kỹ lưỡng nghệ thuật học hỏi qua bắt chước, Ryo làm theo y hệt. Yuzuki ngồi lên một chiếc đệm, bên cạnh một số dụng cụ pha trà. Bà ra hiệu cho Ryo ngồi xuống trên chiếc đệm đối diện, một trong số những chiếc dành cho khách. Ryo dõi theo Yuzuki đứng dậy lấy nước sạch từ bên ngoài và nhóm lửa bằng một hộp bùi nhùi nhỏ. Việc này mất một lúc, vì thế Ryo chỉ ngồi yên như cách cậu đã học với Unzen, tập trung vào hơi thở, để mặc những nghĩ suy và xúc cảm đến rồi đi. Cậu cảm thấy dễ chịu và an toàn khi ở đây. Lần đầu tiên kể từ khi rời Sơn Doanh cùng Akio và các Ẩn Nhân, cậu mới cho phép mình buông lỏng cảnh giác và thư giãn, cậu biết mình có thể tin tưởng Yuzuki, rằng bà sẽ không làm hại cậu, đồng thời cậu cũng đã sớm nhận ra bà lão này quan tâm đến sự bình an của mình.

Một lúc sau, Yuzuki trở lại với đám than củi nóng rực và một chiếc ấm nhỏ bằng kim loại để nấu nước. Bà xếp than, thêm vào một ít rồi treo chiếc ấm lên trên. Rồi bà quay sang một cái tủ bếp nhỏ trong tầm tay và lấy ra một ấm trà bằng gốm cùng hai cái bát. Khi trông thấy, Ryo hít mạnh vì kinh ngạc.

“Phải,” Yuzuki đáp. “Đây là những sản phẩm gốm vô cùng tinh tế, đúng không?”

“Nhưng chúng là do cha con tạo nên.” Ryo thốt lên với vẻ sùng sốt và xúc động.

“Chà, vậy là con nhận ra sao?” Yuzuki nói với một nụ cười.

“Dĩ nhiên rồi ạ. Con từng phụ giúp ông trong xưởng gổm tại Furukawa trước khi đi tìm Hàn Sơn,” Ryo lấp bắp. “Con có thể nhận ra tác phẩm của ông ở bất cứ nơi đâu. Thậm chí con còn tự tay làm một số bộ phận nữa.”

“Cha con là một nghệ nhân gổm rất giỏi,” Yuzuki nói. “Không ai trong số các thành viên tham gia làm gổm tại Thán Tùng có thể sánh với ông. Những năm gần đây sản phẩm của ông càng lúc càng nức tiếng. Ta chưa từng gặp cha con, nhưng những vật dụng này là quà từ Đồn Mãn Nguyệt lúc ta rời đi tạo lập chốn ẩn cư của mình. Một số người ở đó, vì nghe danh ông, đã lặn lội đến tận xưởng gổm tìm mua các vật phẩm. Đây là những món được mua dành tặng ta.”

Trong khoảnh khắc, Ryo phồng mũi vì tự hào. Chính cha cậu, chính sản phẩm của ông, được một người có hiểu biết thâm sâu ca ngợi. Lòng cậu dâng lên một niềm sung sướng vì cùng chung một gia đình, vì có mối liên hệ đặc biệt với những tác phẩm tinh tế ấy. Thật vậy, Ryo bỗng chốc thấy mình đặc biệt và nổi trội. Và trong cậu còn xuất hiện cảm giác có một nơi để thuộc về, ý thức được lai lịch, nguồn cội của mình. Đó là một xúc cảm đẹp đẽ. Thốt nhiên dòng suy nghĩ của cậu hướng tới Chou, người bạn duy nhất còn sống sót. Cô ấy kém may mắn hơn về gia đình mình. Theo tất cả những gì cô biết, họ là những người nông dân nghèo phải chật vật kiếm sống dựa vào đất đai, những người đã hắt hủi và ruồng bỏ cô vì cô là một bé gái. Ryo bỗng nhận ra mình may mắn đến thế nào khi có một gia đình vững chãi và tràn đầy tình thương. Và lại còn tài hoa nữa.

Lúc này Yuzuki nói tiếp: “Ta nhận ra tên cha con khi con giới thiệu mình là ai và đến từ đâu, khi chúng ta bắt đầu cuộc hành trình đến đây. Nhưng ta không muốn làm con sao lãng. Con có vẻ bất an, và ta nghĩ sẽ tốt hơn nếu để con nói những điều cần nói, hoặc để con im lặng, không thúc ép con thái quá. Vậy là giờ đây ta đã biết thêm đôi chút về con. Con bảo con từng làm việc cùng cha tại xưởng. Chắc hẳn ông đã đích thân truyền nghề

cho con. Theo con, ông có thất vọng không khi con rời đi đến Hàn Sơn để học võ thuật?”

“Con thật sự không biết,” Ryo nói. “Về việc đó, ông rất rộng lượng với con. Ông bảo chẳng ích gì khi bắt buộc một thiếu niên phải làm công việc trái với ý nguyện cá nhân, và dĩ nhiên, lúc đó con chỉ nghĩ mỗi một điều là làm sao trở thành võ sĩ giống như Akio, người đã cho con ấn tượng sâu sắc với kỹ năng ông thể hiện trong cuộc chạm trán với bọn cướp. Giờ đây ngẫm lại, con cho rằng có thể cha đã thất vọng. Nhưng khi ấy con còn nhỏ tuổi và chỉ mãi lo cho dự định của riêng mình nên không nghĩ tới.”

“À,” Yuzuki thở dài. “Người già và lớp trẻ. Luôn luôn là vậy.” Bà mỉm cười và lắc đầu, nhưng với sự chấp nhận nhiều hơn phản đối hay buồn bã. “Chúng ta hãy dùng trà thôi.”

Nước đã sôi, Ryo quan sát Yuzuki khéo léo rắc một thứ bột màu xanh vào bát, rót đầy nước nóng rồi thoăn thoắt khuấy hỗn hợp bằng một que tre nhẹ. Bà đẩy một bát sang cho Ryo, cậu cầm lấy nó bằng tay phải, khum bàn tay trái bên dưới để giữ chắc và tránh cho trà bị sánh ra ngoài. Rồi cậu đặt bát xuống nền đất trước mặt, Yuzuki cũng làm tương tự với bát trà của bà. Cả hai đều ngừng lại. Cha của Ryo đã dạy cậu nghệ thuật làm khách trong một bữa tiệc trà trang trọng. Vì là người chế tác đồ gốm phục vụ lễ nghi nên ông cho rằng nên dạy con trai mình cách dùng chúng sao cho đúng cách.

“Nghe kìa,” Yuzuki vừa nói vừa chỉ một ngón tay về phía mái lều khiêm tốn. Lắng tai nghe, Ryo đón bắt được tiếng nước từ máng tre nhỏ giọt xuống cái lu bên dưới. Khi chăm chú, cậu nghe như âm vang ấy cắt sâu, xuyên thẳng tới bản thể sâu kín nhất trong mình. Ryo nhắm mắt lại trong giây lát, và rồi dường như vạn vật trong vũ trụ này đều gói gọn vào thanh âm nhỏ bé mà vang dội đó. Tiếp theo, ngoài tiếng nước rơi, cậu còn nghe ra một cơn gió thoảng, nhẹ nhàng lay động những chiếc lá của bụi tre bên ngoài, làm chúng kêu lên xào xạc. Ở đằng xa, lạnh lạnh và đột ngột vang

đến tiếng chim cuốc, chim cú cu, tiếng kêu của chúng thảng hoặc vẫn vang vọng khắp núi rừng Chazan.

Thế này thật giống như ở cùng Unzen, Ryo nghĩ, chỉ khác là với Unzen, mình được dạy cách lắng nghe nhằm phân định âm thanh báo hiệu hiểm nguy từ trong trứng nước. Tại đây, trong bữa trà này, mình được khuyến khích lắng nghe chỉ để lắng nghe. Thay vì lắng nghe thật kĩ, vì một mục đích nào đó, mình được mời gọi lắng nghe đơn thuần vì sự lắng nghe, chỉ để đắm chìm trong hiện tại và tận hưởng chính trải nghiệm ấy.

Ryo đủ hiểu biết để dự một bữa trà, nhưng cậu chưa bao giờ thực sự tham gia sự kiện này theo cách chân thật như vậy. Đây là một trải nghiệm mới mẻ đối với cậu. Khi nâng bát trà lên môi và nhấp ngụm trà tươi, xanh, đắng cậu cảm thấy tỉnh táo hẳn ra. Chất lỏng nóng ấm dường như làm thính nhạy các giác quan và đưa cậu vào một trạng thái cao hơn của nhận thức, nhưng không xa rời thế giới mà gắn kết với nó trọn vẹn hơn và phong phú hơn.

“Đây là bữa tiệc trà chính thức đầu tiên của con,” Ryo khẽ nói.

“À,” Yuzuki gật đầu. “Nhưng con có vẻ biết rõ các nghi thức...”

“Vâng. Cha đã dạy cho con khi nói về các dụng cụ uống trà,” Ryo đáp. “Hẳn cha đã dạy cho con nhiều hơn nếu con ở nhà và trở thành một thợ gốm như ông.”

“Thôi nào,” Yuzuki nhẹ nhàng nói, “chuyện gì cũng có lúc của nó, cái gì đến rồi sẽ đến. Giờ con có thể bắt đầu lại từ nơi con đã dừng chân. Đầu tiên con làm gốm. Kế đến con chiến đấu. Lúc này con chỉ ngồi đây... Và uống trà.” Bà mỉm cười, nửa với chính mình.

Sau đó, Yuzuki pha cho mỗi người bát trà thứ hai. Khi trà đã rót ra và họ cùng yên vị lần nữa, bà từ tốn chỉ tay về phía bên trái của Ryo. Cậu xoay người sang quan sát *tokonoma*, hốc tường nơi có treo một bức cuộn và bên

dưới, trên bề là một bình hoa trong có cắm những cành hoa còn nụ chưa nở hết. Cậu biết rõ những góc thờ như vậy, vì Unzen cũng có một chỗ thế này trong căn lều của ông ở Hàn Sơn, cả ở gia đình cậu và các nhà khác tại Furukawa nữa. Hầu hết các bức cuộn chỉ vẽ chữ thư pháp, một từ hay cụm từ viết bằng cọ với nét mực thể hiện hết tài hoa người viết. Đôi khi, đó có thể là một bức họa phong thủy hoặc cảnh thôn quê. Nhưng ở đây, bức thư pháp chỉ là một hình tròn, một hình tròn lớn, rõ là vẽ rất nhanh, như thể người viết đã lướt cọ một vòng chỉ trong một nét, để lại phía sau vết tích của động tác này.

“Con có biết *enso*^[10] không?” Yuzuki nhã nhặn hỏi. “Trước đây con đã từng thấy qua chưa?”

“Chưa ạ...” Ryo tư lự đáp. Cậu cảm thấy ngạc nhiên khi một họa tiết đơn sơ như vậy lại tỏa ra quyền năng nhường ấy. Nó có sức hút kỳ lạ, vòng tròn giản đơn ấy, phô diễn nét cọ với màu mực dày, đen sẫm.

“Vòng tròn *enso* này được cho là tác phẩm của Kanzan, một nhà thơ xuất chúng ở Hàn Sơn. Ta không thể xác định chắc chắn, nhưng đây quả thật là một hình mẫu tuyệt vời của *enso*. Nó có chiều sâu và quyền năng vĩ đại. Tác giả bức thư pháp này phải là một người thực sự thông tuệ.”

“Kanzan có còn trên Hàn Sơn không ạ?” Ryo hỏi. “Con chưa từng gặp hay nghe nói đến ông trong suốt thời gian ở đó.”

Yuzuki mỉm cười, “Ôi, Kanzan đã mất cách đây khoảng năm mươi năm rồi, nhưng danh tiếng của ông còn lưu hậu thế. Ông đã để lại nhiều bài thơ và tác phẩm thư pháp đặc sắc. Một số đã đến được với Đền Mãn Nguyệt, nơi ta có cơ hội đọc chúng. Đó là lý do ta biết đến ông. Trên phương diện cá nhân, ông là một kẻ ngoại đạo nông cuồng, nhưng ở nhiều mặt, hiểu biết của ông về Ch’an rất vững chắc. Các thầy tu dòng Ch’an không ưa ông cho lắm, vì ông không cư xử đúng theo chuẩn mực của họ. Nhưng ông chỉ cười nhạo họ và bảo họ nên nghĩ thoáng hơn. Ông đã mang lại một bài học giá

trị, ta nghĩ thế. Ông nhắc nhở chúng ta rằng có thể tồn tại nhiều hơn một cách để đập vỡ một quả trứng.”

Khi lắng nghe Yuzuki nói, một lần nữa Ryo lại cảm thấy biết ơn cuộc đời và cơ duyên đã mang hai người họ đến với nhau. Đầu tiên là Akio, rồi Unzen, giờ là Yuzuki. Tất cả là những con người, những cá thể tách biệt, với cuộc sống và quá khứ riêng. Nhưng đối với Ryo, họ giống như những biển chỉ đường cho cuộc đời cậu, những thế lực có tầm ảnh hưởng và hướng cậu đến sự tiến bộ. Tất nhiên, cậu chỉ vừa mới gặp Yuzuki, nhưng Ryo đã sớm cảm nhận được bà lão này rất quan trọng với mình.

Qua những ngày kế tiếp, Ryo phát hiện mình dần nguôi ngoai và bắt đầu nghĩ về tương lai. Cậu nhận ra ở cạnh Yuzuki là một niềm an ủi, khiến cậu yên lòng nhưng đồng thời cũng thấy thích thú. Và mặc dù Yuzuki gợi cho cậu nhớ đến Unzen, ở khía cạnh nào đó, bà thậm chí còn điềm tĩnh hơn, kiên quyết hơn, vững vàng hơn. Thật khó tìm được từ ngữ thích hợp để mô tả những gì cậu cảm nhận được qua cung cách ứng xử của Yuzuki, hay đúng hơn là qua chính sự tồn tại của bà. Bà di chuyển êm ái và liên tục. Bà thực hiện một nhiệm vụ bất kỳ với sự chú tâm không gượng ép, và thường là với vẻ nhẹ nhàng thuần thực. Ryo thật sự bị ấn tượng khi quan sát bà làm việc của mình, tựa hồ đang trôi theo dòng nước chảy, như con suối bên dưới xưởng gốm của cha cậu ở Furukawa.

Ryo phụ giúp nhiều việc cần hoàn tất. Ngay từ đầu, cậu đã đề nghị Yuzuki để cậu hỗ trợ bà một cách thiết thực, thay vì làm một vị khách “ăn không ngồi rồi”. Cậu xắn tay nhổ cỏ cho khoảng đất trồng rau củ. Cậu rửa bát đĩa và ấm chén khi họ ăn xong, cậu chuẩn bị thức ăn bên cạnh Yuzuki, người có khả năng biến những món đơn giản nhất trở nên thơm ngon bằng

cách chỉ nấu trong thời gian ngắn và thêm gia vị là các loại thảo mộc hoang mà bà hái được trong vùng, cũng như thảo mộc bà trồng trên đất của mình.

Những lúc rỗi rãi, Ryo thường đi dọc theo con đường dẫn lên đồi để ngồi trên đỉnh và ngắm nhìn những ngôi làng xung quanh trong miền đất nhấp nhô nơi Yuzuki đã lập chốn ẩn cư. Tít nơi đây, phía trên chỗ ở của bà, bên dưới bầu trời rộng mở, nhìn ra thế giới xung quanh, Ryo cảm thấy cậu có thể suy ngẫm về tất cả những chuyện đã xảy ra từ khi rời nhà đi tìm vị Ẩn Sĩ trên Hàn Sơn. Cậu để cho câu chuyện lặp đi lặp lại trong đầu, rồi từng chút một, những giai đoạn đau thương, dù vẫn thấm đẫm nỗi buồn, đã có thể nằm lại trong ý thức của cậu mà không gợi lên nỗi sầu khổ tột cùng, nước mắt hay sự sao lãng, cậu chia sẻ với Yuzuki, và bà khuyên cậu chỉ cần cho phép tự nhiên thực hiện công việc của nó.

“Mấu chốt ở đây,” Yuzuki nói, “là thời gian. Hãy để thời gian,” bà đề nghị, “phát huy ảnh hưởng.”

Ryo hiểu điều đó là đúng đắn, vì cậu đang từng ngày trải nghiệm ảnh hưởng của thời gian. Ngoài ra cậu còn ngồi thiền với Yuzuki. Yuzuki sẽ thiền định vài lần một ngày, vào những thời điểm ngẫu nhiên khi bà không có việc gì khác để làm. Ryo từng học cách ngồi thiền như vậy với Unzen, trong khuôn khổ quá trình luyện võ của cậu, nhưng tại đây, Yuzuki hướng dẫn cậu ngồi thiền theo quan niệm tương đối khác.

“Nếu muốn thực hiện *zazen* (ngồi thiền) theo phương pháp Ch’an,” bà giảng giải, “thì con không nên ngồi trong tinh thần chuẩn bị đón nhận hay mong muốn đạt được bất cứ điều gì, mà chỉ đơn thuần hiện hữu trọn vẹn nơi con đang ở. Khi đó, “ở đúng chỗ mình đang ở” sẽ được đặt làm mục tiêu, mà theo lẽ thường điều đó là bất khả. Hãy nghĩ mà xem, nếu con muốn ở đúng chỗ mình đang ở thì tức là con đã ở nơi khác rồi, nếu con hiểu ý ta. Dầu sao đó cũng chỉ là lý thuyết. Tốt hơn nên thực hành đều đặn và để cho kinh nghiệm làm việc của nó.”

“Trước đây thầy Unzen cũng từng dạy con điều tương tự,” Ryo bày tỏ suy nghĩ, “song dường như có một cách diễn giải khác, một góc nhìn hay phân tích khác, con cho là vậy.”

“Ta có thể thấy con đã biết cách điều hòa hơi thở để tự trấn tĩnh,” Yuzuki nói. “Cả cách dùng hơi thở như một loại mỏ neo hay chất nền để giữ cân bằng. Nhưng một khi ngồi thiền với sự tập trung cao độ, con có thể thôi chú ý vào hơi thở và chỉ đơn giản là ngồi. Nếu suy nghĩ, cảm xúc hay cảm giác tìm đến với con trong trạng thái đó, đừng đẩy chúng ra xa, cũng đừng theo đuổi hay bị chúng dẫn dắt. Hãy để chúng đến và đi như những đám mây ngang qua đỉnh đồi nơi con ngồi mỗi ngày. Dõi theo chúng với con mắt quan sát của nhận thức mà không bị cuốn vào. Nếu có bị cuốn theo, con luôn có thể trở về với hơi thở, một trụ cột đáng tin cậy làm điểm tựa cho con. Con có thể xem hơi thở như cột buồm để bám víu trong cơn bão lốc của suy nghĩ và cảm xúc...”

Ryo làm theo lời khuyên này và ngày qua ngày, bắt đầu thấy việc thiền định giúp mình dần hồi phục.

“Dù con ở đâu,” Yuzuki nói, “trong hoàn cảnh nào, phương pháp này cũng sẽ là một nguồn lực cho con. Miễn là hơi thở còn tồn tại trong cơ thể con, không khí còn bao quanh con, khi ấy con còn có thể làm thế để định thần, dù về lâu dài nó còn có nhiều tác dụng hơn giúp bản thân trấn tĩnh. Con phải tự mình khám phá, nếu sẵn lòng...”

Ngày cứ trôi qua và Ryo dần hình thành một nhịp sống êm đềm. Thức dậy, tập *zazen* với Yuzuki, nấu nướng, uống trà, làm vườn và phụ giúp việc nhà. Khi không còn nhiệm vụ nào khác nữa, cậu sẽ trèo lên đỉnh đồi để được ở một mình nghĩ suy về quá khứ và tương lai trước mắt. Thảng hoặc, một vài vị khách đến gặp Yuzuki và có lúc Ryo được mời ngồi cùng khi họ trao đổi những thắc mắc và giải đáp. Tương tự, đôi khi khách đến một mình, hoặc theo nhóm hai, ba người để xin chỉ dẫn về thiền định và Ryo

cũng được mời ngồi dự học cùng; từ đó, cậu đã tiếp thu được nhiều điều. Thỉnh thoảng, Yuzuki cũng nhờ Ryo làm một số việc vặt cho bà, khi thì chuyển một thông điệp tới làng bên, lúc lại mang về lương thực dự trữ cần thiết, và Ryo rất thích thú với những công tác nho nhỏ ấy, vì cậu sẽ có dịp đến với các khu vực mà mình trông thấy từ đỉnh đồi.

Đó là một khoảng thời gian tốt đẹp và vài tuần trôi qua như thế. Từ từ, Ryo cảm thấy bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, như thể nội tâm cậu đang hồi phục sau cú sốc gây ra do cuộc thảm sát hội Ẩn Nhân và lần bắt gặp thi hài bị phân hủy và tàn phá của Unzen. Cậu không quên bất kỳ chi tiết nào trong những trải nghiệm khắc nghiệt đó. Ký ức vẫn vẹn nguyên. Nỗi buồn thương mất mát vẫn còn đó nhưng cái đau buốt nhói và cay đắng tận cùng đã thuyên giảm phần nào. Chúng đang dần chuyển từ tổn thương tinh thần nghiêm trọng thành sự kiện trong quãng đời đã qua của cậu, những sự thật cay đắng, mặc dù rất khó chấp nhận, nhưng không thể xóa bỏ mà phải chậm chạp thích nghi như những chương đoạn của quá khứ.

Một ngày cũng như mọi ngày, Ryo ngồi thiền với Yuzuki, sau đó bà rung chiếc chuông nhỏ thường dùng để kết lại những buổi thiền định, chuông ở đây là một bát kim loại bé mà Yuzuki dùng que gỗ gõ nhẹ vào. Nó phát ra một tiếng *tinh* thanh gọn, rõ ràng, tan đi thành một khúc ngân dập dờn rồi biến mất. Thanh âm ấy có gì đó trong trẻo, thấm vào tâm trí qua hai tai, mang lại cảm giác khoan khoái và dễ chịu cùng một lúc. Đó là phương pháp hoàn hảo để kết thúc một buổi thiền.

Thỉnh thoảng, họ sẽ ngồi thêm chút nữa trong im lặng, trước khi đứng dậy và bắt tay vào việc kế tiếp. Đôi khi một trong hai người sẽ nói điều gì đó để bắt đầu một cuộc trò chuyện. Hôm nay là một ngày như thế, và chính Yuzuki là người phá vỡ sự yên lặng.

“Những ngày này trông con điềm tĩnh hơn rất nhiều so với buổi đầu đến đây. Điều đó thể hiện qua từng hành động, cử chỉ của con.”

“Dạ phải,” Ryo đáp. “Thời gian ở đây với mẹ đã giúp ích cho con rất nhiều. Con nghĩ mình đã bắt đầu nhìn thấy con đường phía trước.”

“Hiện giờ con có bất kỳ ý nghĩ đặc biệt nào về tương lai đó và muốn chia sẻ với ta không?”

Rất hiếm khi bà thúc ép Ryo điều gì như thế, nhưng cậu không hề cảm thấy áp lực bởi cách bà hỏi chuyện hết sức nhẹ nhàng.

“Con đang nghĩ...” Ryo nói, lúc đầu khá chậm chạp, “rằng con muốn thăm lại gia đình. Mãi đến gần đây con vẫn chưa sẵn sàng. Con không thể trở về như một kẻ thất bại, khi chưa thực hiện được những dự định của mình. Nhưng hiện tại mọi thứ rất khác...”

“Khác như thế nào?” Yuzuki hỏi.

“Dạ...” Ryo chậm rãi nói. “Thời gian qua con hay ngắm nhìn chiếc bình trong góc thờ. Con không biết ai tạo ra nó. Con khá chắc là không phải tác phẩm của cha con. Và con cũng để ý đến những vật dụng mà chúng ta sử dụng cho bữa trà, tất nhiên do cha con làm nên. Con còn chăm chú nhìn vào vòng tròn *enso* trên bức cuộn, và con nghĩ thật tuyệt vời biết bao khi được chế tác, được sáng tạo những vật phẩm hữu dụng hay đẹp dễ, có thể cả hai. Con nhận ra mình thật may mắn khi lớn lên trong ngôi nhà của một người thợ gốm, một nghệ nhân quá đổi tài năng, với sự khéo léo và sáng suốt. Nhưng con cho rằng, chính vì mình sinh ra như vậy, vì đó là nhà của con, là cái con biết và nghiêm nhiên chấp nhận, nên con không nhìn thấy bản chất vốn dĩ của nó. Khi chứng kiến Akio chiến đấu với bọn cướp, con bị mê hoặc bởi những điều trông thấy. Con bị quyến rũ bởi chủ nghĩa anh hùng. Con muốn làm một người hùng giống ông. Tất nhiên ông chắc hẳn sẽ bác bỏ kiểu mô tả này, nhưng trước đôi mắt non nớt của con ngày ấy, ông đã xuất hiện như vậy. Con không thể nghĩ đến việc gì khác ngoài trở thành con người đó, với khả năng và lòng can đảm đó.” Cậu dừng lại, nhưng Yuzuki ngồi yên, lặng lẽ lắng nghe, âm thầm khích lệ cậu tiếp tục.

“Ngay từ đầu, Akio đã cố ngăn cản con,” Ryo nói tiếp. “Khi con đuổi theo ông ra khỏi làng, ông đã nói, con nhớ rất rõ, rằng chiến đấu không phải là cách sống dành cho phần lớn mọi người. Rằng nó khô khan, trống rỗng và cô độc ra sao, có thể dẫn đến một cuộc sống ngăn ngùi và cay đắng như thế nào. Lúc đấy không hiểu thấu, giờ đây con đã nếm trải mọi điều chua xót. Bản thân Akio, một võ sĩ dày dạn kinh nghiệm và oai nghiêm, cũng đi con đường đó. Con chẳng bao giờ sánh được với người như ông trên hướng đi ông đã chọn. Kể cả Katsuo cũng cho thấy nhiều triển vọng hơn con tại Sơn Doanh. Anh có thể đạt đến trình độ của Akio. Chou hơn hẳn con với kỹ năng chiến đấu như loài bướm kỳ lạ của cô ấy. Con thì tốt lắm cũng chỉ đạt mức trung bình...”

“Có lẽ là như thế, nếu xét trên tư cách một chiến binh hay võ sĩ,” Yuzuki xen vào. “Nhưng trên tư cách là một cá thể, chiếm hữu phần không gian được phân định riêng cho mỗi người, con cũng có giá trị như bất kỳ ai khác. Không nhiều người trong chúng ta có khả năng trở thành người giỏi nhất ở lĩnh vực của mình. Kể cả khi điều đó xảy ra, rồi sẽ luôn có người giỏi hơn xuất hiện. Trở nên giỏi nhất là một mục đích nguy hiểm, một dự định mơ hồ. Tốt hơn hãy làm theo tiếng gọi trong ta, toàn tâm toàn ý, với tình yêu.”

Tình yêu. Ryo chưa hề nghe lại từ này kể từ khi rời khỏi nhà. Từ ấy thốt ra như một viên đá cuội rơi xuống mặt hồ trái tim tĩnh lặng, tạo thành những cơn sóng chạy khắp cơ thể cậu. Lần cuối cùng cậu nhớ mình được nghe nó là lời mẹ nói ngay trước lúc cậu ra đi: “Hãy nhớ, Ryo, rằng con có một gia đình ở đây yêu thương con và luôn chờ đón con quay về, miễn là chúng ta còn sống...”

“Miễn là chúng ta còn sống...” Lời đó khiến Ryo bất giác rung mình sợ hãi. Lỡ như đã có chuyện gì đó xảy ra? Lỡ như một hoặc hết thấy mọi người đã chết? Biết làm thế nào nếu quay về và chứng kiến tuổi thơ mình bị

quét sạch bởi bệnh tật, cướp bóc, chiến tranh hay một thảm họa khác? Trong khoảnh khắc, cậu tưởng tượng cảnh những nỗi kinh hoàng từng trải qua ập xuống gia đình mình, xưởng gốm, nơi chốn nhỏ bé, thân yêu bên dòng suối. Lòng cậu ngập tràn thôi thúc muốn rời đi ngay thời khắc ấy, muốn đứng ngay dậy và vội vã trở về với gia đình, để chắc rằng tất cả đều an toàn và nguyên vẹn.

“Trông con có vẻ bồn chồn,” Yuzuki nói nhanh. “Phải chăng cuộc trò chuyện đã khiến con lo lắng? Hãy bình tĩnh lại. Hít một hơi thật sâu. Rồi nói cho ta biết con đang nghĩ gì, nếu con cảm thấy mình có thể.”

Ryo ngồi yên trong chốc lát, tự trấn tĩnh như Yuzuki khuyên. Lẽ dĩ nhiên, thật lố bịch khi nghĩ đến việc đứng dậy và về nhà ngay lập tức. Nhưng cậu cứ lo một tai họa có thể xảy đến cho gia đình trước khi cậu kịp về gặp mặt và ở bên cạnh họ. Thế là cậu nhìn trực diện, kiên quyết vào mỗi âu lo và thở vào nó. Đó chỉ là một nỗi lo mà thôi. Hấp tấp đối phó là vô ích. Cậu biết cần phải làm gì. Cậu chỉ ngồi và tập trung vào hơi thở, cho phép nỗi lo lơ lửng ở đó, trong ý thức. Dần dần, nó mất đi sự kiểm soát đối với cậu. Sức mạnh của nó suy giảm như ngọn lửa nền lập lòe rồi chợt tắt. Và cậu trở lại với Yuzuki, bà vẫn ngồi đó, kiên nhẫn như vốn dĩ, đợi cậu cất lời khi đã sẵn sàng.

“Đạo này con thường tự hỏi liệu cha có chấp nhận con trở lại làm thợ học việc của ông không,” Ryo nói. “Lúc này, con không còn cảm thấy đó là thất bại nữa. Con thấy rõ cách sống một cuộc đời “sáng tạo”, một cuộc đời tốt đẹp, vững bền mà ở đó, mục đích chính là chế tác. Đó là một cuộc đời đáng sống. Như mẹ đã nói, cái quan trọng không phải là trở thành người giỏi nhất, vĩ đại nhất, mà là làm điều vấy gọi mình và toàn tâm toàn ý với nó. Hôm trước mẹ đã nói gì về quan niệm cuộc sống trong tư tưởng Ch’an ấy nhỉ? “Tự do hoạt động tại thời điểm và không gian hiện tại, với tâm trí

không được hẹp hòi.” Con có thể hình dung ra cảnh mình học làm những món đồ gốm tinh tế tại Furukawa trong tinh thần ấy.”

“Bản thân việc hình dung là một khởi điểm,” Yuzuki nói. “Bước tiếp theo là bắt đầu. Và kế đến là làm sao để tiếp tục, duy trì nó. “Tiếp tục bước đi”, như mọi người trong Ch’an thường nói. Ta nhận thấy việc con lưu lại đây đã hoàn thành sứ mệnh của nó. Lúc đến với ta, con là một thiếu niên bối rối và do dự. Giờ đây, trông con vững vàng hơn và con có một dự định, một mục tiêu. Đó là tất cả những gì một người trẻ ở tuổi con cần trong cuộc sống. Lúc này, phần còn lại là hành động...”

Khi Ryo nghe thấy thế, chuyện có vẻ đã an bài. Điều kế đến cậu sẽ làm là trở về nhà. Dẫu mọi sự ở đó có tốt đẹp hay không, người nhà có còn tiếp nhận cậu với tràn đầy tình thương, cha có cho phép cậu quay lại làm thợ gốm học việc hay không, phải thử mới biết được. Cậu chỉ có thể hy vọng tất cả đều suôn sẻ. À, nếu không, cậu cần suy nghĩ thêm lần nữa và đưa ra những kế hoạch xa hơn.

Cuộc sống với những người trẻ khó khăn thế này sao? Cậu tự hỏi. Có lẽ vậy. Nhưng tốt hơn hết, chỉ nên chú tâm vào sống cuộc đời mình, từng bước một.

Cậu thỏa thuận với Yuzuki sẽ khởi hành vào sáng sớm ngày kế tiếp để tranh thủ một ngày đi bộ. Ước chừng cuộc hành trình trở về sẽ mất vài ngày, theo trí nhớ của cậu lúc ra đi, tính cả đường vòng đã dẫn cậu đến chốn ẩn cư của Yuzuki. Nữ tu sĩ dành thời gian cùng Ryo chuẩn bị thức ăn cho vài ngày tới. Như mọi khi, họ làm việc một cách yên lặng, có phương pháp. Chẳng có điều gì là gấp gáp hay vội vàng đối với Yuzuki. Ryo sẽ không quên khía cạnh này ở bà lão.

Đêm đó, họ ngồi thiền cạnh nhau lần cuối. Không ai nói gì. Quyết định đã đưa ra và tất cả đều được sắp xếp đầu vào đấy cho cuộc khởi hành của Ryo ngày kế tiếp. Đó là một buổi thiền lặng lẽ, dù đượm chút buồn. Họ đã

dần quen với sự hiện diện của người kia và Ryo biết rồi đây cậu sẽ rất nhớ bà. Liệu Yuzuki có nhớ cậu không, Ryo không đoán được. Tất nhiên cậu không thể hỏi. Làm thế thì vi phạm phép xã giao và cách xử sự hợp thức, cậu biết vậy nhưng vẫn tự nhủ bà Yuzuki có thể nhớ mình một chút, trong một thời gian. Suy cho cùng, bà lão này cũng là con người, mà như chính bà từng nói, khôn ngoan và giác ngộ không giải thoát ta khỏi cảm xúc mà chỉ làm tăng khả năng kiểm soát cảm xúc một cách vững vàng hơn. Song chắc chắn Ryo sẽ không ở cùng Yuzuki vô thời hạn. Rõ ràng ngay từ đầu, mục đích Ryo lưu lại là để điều chỉnh tâm trạng mình cho đến khi sẵn sàng tái hòa nhập với thế giới, và giờ đây cậu đã đạt tới cột mốc đó. Yuzuki sẽ rất hài lòng vì thời gian Ryo lưu lại đã hoàn thành sứ mệnh. Lúc Yuzuki rung chuông để kết thúc buổi thiền, họ cúi chào nhau trang trọng từ chỗ ngồi trên đệm và về giường ngủ.

Ngày hôm sau Ryo thức giấc, rửa mặt và vận y phục. Yuzuki đã dậy trước và đang chuẩn bị bữa sáng gồm cháo hạt kê, mặn muối cùng trà lúa mì. Ryo sẽ no bụng để bắt đầu hành trình, và cậu cảm thấy biết ơn vì những món ăn nóng hổi còn bốc khói, cậu ăn với sự tập trung lặng lẽ rồi sau đó rửa bát, muống và tách như thường lệ.

Ryo nhận thấy Yuzuki đã đặt tay nải và dép của cậu gần cánh cửa để ngõ. Chiếc gậy tựa vào bức tường bên cạnh. Khung cảnh tạo nên bức tranh của sự ra đi, có thể trở thành đề tài hay cho một bức vẽ bằng mực, Ryo thầm nhủ. Cánh cửa ngõ, những vật dụng đi đường, đôi dép, chiếc gậy. Trong một thoáng, cậu đứng lặng quan sát khung cảnh ấy. Cậu cố gắng khắc sâu hình ảnh này vào tâm trí. Đó sẽ là cách tốt để nhớ về chốn ẩn cư của Yuzuki, một trạm dừng chân trên con đường trưởng thành của Ryo. Nếu là họa sĩ, cậu sẽ ghi lại tất cả bằng nét cọ. Nhưng hiện tại cậu chỉ là một cậu bé, một chàng trai trẻ, người đã rèn luyện để trở thành một võ sĩ nhưng lại

quyết định một hướng đi thích hợp hơn cho cuộc đời mình, dù mọi việc vẫn chưa ngã ngũ.

Cậu phát hiện ra Yuzuki đã băng qua căn phòng và đang đứng nghiêm trang bên cánh cửa để ngủ. Đó là dấu hiệu báo cho Ryo biết đã đến lúc nói lời tạm biệt. Cậu bước tới trước Yuzuki, bà nhìn thẳng vào gương mặt cậu, vào mắt cậu. Bà chỉ làm thế mỗi khi sắp nói điều gì quan trọng, như thế cốt lõi của thông điệp được truyền tải bằng cách này hiệu quả hơn lời nói.

“Con biết phải tìm ta ở đâu rồi đó,” Yuzuki dặn dò. “Nếu mọi việc suôn sẻ thì không cần liên lạc với ta, dù ta lúc nào cũng vui khi được tin con. Nếu chuyện trở nên tệ hại hay diễn biến xấu đi, cứ tự nhiên quay lại. Cuộc đời con là quan trọng và ta sẽ luôn sẵn sàng giúp con đi đúng đường. Đó là lý do tại sao buổi đầu ta mời con ở lại. Ta chúc con thành công với những dự định hiện tại của mình. Ta biết từ đây con sẽ nghĩ suy cẩn trọng khi đưa ra quyết định cho bản thân. Tất cả những gì ta muốn nói chỉ có thế, ngoài ra thì...” Bà dừng lại và thốt ra từ ấy một cách nghiêm trang: “Tạm biệt.” Khi nói lời từ giã cuối cùng, bà cúi người thật thấp để chào Ryo, hai tay chấp lại trước ngực.

Lúc này đến lượt Ryo cất lời: “Cảm ơn, mẹ Yuzuki, vì lòng mến khách và sự tốt bụng của mẹ đối với con. Con thật may mắn khi được gặp mẹ, và thời gian ở bên mẹ đã hỗ trợ con rất nhiều trong việc ổn định tinh thần và xoa dịu cõi lòng. Con cảm thấy đã sẵn sàng đối mặt với thế giới lần nữa, và con tin rằng đó chính là ý định của mẹ khi mời con ở lại đây, tại chốn ẩn cư này. Con sẽ không bao giờ quên mẹ hay quãng thời gian ở đây với mẹ. Con biết ơn sự giúp đỡ và những lời khuyên của mẹ. Khi mọi thứ trong đời con sáng rõ hơn, khi con đã cân bằng và ổn định, con sẽ gửi lời nhắn để mẹ biết được sự tiến bộ nơi con. Đến lúc con phải lên đường rồi, con biết điều đó, thế nên hãy cho phép con nói đơn giản, tạm biệt.”

Giống như Yuzuki, Ryo cúi chào trang trọng và Yuzuki chào đáp lại.

Rồi, lặng lẽ và tập trung, Ryo mang dép, nhấc tay nải lên vai, cầm lấy gậy và đi ra cửa, xuôi xuống con đường. Khi băng qua cánh cổng nhỏ, cậu xoay người đóng nó lại. Yuzuki đang đứng bên bậc cửa. Bà vẫy tay chào trong một cử chỉ thân tình. Ryo vẫy chào và đáp lại nụ cười của bà lão, rồi bắt đầu hành trình về nhà.

Chương mười tám

Tôi sẽ không nói nhiều về hành trình về nhà của Ryo. Nó cũng giống như khi cậu ra đi, chỉ có điều giờ đây cậu lớn hơn và mang nặng những trải nghiệm đã qua nên cảm xúc hoàn toàn khác với tâm trạng phấn khởi xen lẫn âu lo đã theo cậu suốt hành trình kiếm tìm Hàn Sơn và ẩn sĩ Unzen.

Tuy nhiên, có một tình tiết nho nhỏ đáng được thuật lại trước khi tôi nói tiếp về ngày trở về Furukawa của Ryo. Chuyện là thế này. Lúc ấy Ryo đang băng qua một ngôi làng trên đường về nhà. Ngôi làng này có gì đó vô cùng quen thuộc và thoát đầu cậu không biết vì sao. Chỉ khi cậu trông thấy một người đàn ông đứng ở bậc cửa, ký ức mới tràn về. Đó là người bạn thân thiện đã mời cậu dùng trà và cơm, cho cậu một chỗ nghỉ tốt cùng một cuộc chuyện trò.

Ryo dừng lại ở cổng nhà người đàn ông. Ông ta nhìn cậu tò mò như thể đang thắc mắc Ryo muốn hỏi đường hay muốn chào bán thứ gì. Rồi biểu cảm gương mặt ông thay đổi cho thấy ông đã nhận ra Ryo nhưng không nhớ cậu tên gì và gặp ở đâu.

“Ông nhớ cháu chứ ạ?” Ryo lễ phép hỏi.

Lúc ấy người đàn ông nở một nụ cười và gật đầu: “À, phải, giờ ta nhớ rồi. Cậu có phải là chàng trai đi tìm Hàn Sơn không? Ồ, đúng thế, và cậu muốn gặp vị Ẩn Sĩ! Cậu tìm được ông ta chưa? Khoan, đừng trả lời vội. Hãy vào nhà và ta sẽ pha trà, rồi cậu có thể kể cho ta tất cả mọi chuyện...”

Ryo do dự. Cậu không chắc mình đủ sẵn sàng để “kế tất cả” cho một người tương đối xa lạ. Hơn nữa, chuyện của cậu có nhiều chi tiết mà nhắc đến có thể gây nguy hiểm, vì cậu biết rõ mình có thể dễ dàng bị coi là một người sống sót trong hội Ân Nhân. Từ giờ trở đi, cậu phải thận trọng về việc nói gì và với ai. Nếu Hoàng Đế phái gián điệp đi dò thám khắp vùng, Ryo có thể tự đặt mình vào vòng nguy hiểm nếu thoải mái trò chuyện về mối liên hệ giữa cậu với một nhóm người đã bị Hoàng Đế diệt trừ. Nhưng trà nóng đang mời gọi. Cậu sẽ nhận lời mời nhưng đồng thời cố gắng giữ mồm giữ miệng.

Khi vị chủ nhà đi chuẩn bị trà mời cậu, Ryo nghĩ đến Yuzuki và những bữa trà đúng nghi lễ đã dự cùng bà lão. Vị chủ nhà của cậu đang thết đãi trà theo cách đặc trưng truyền thống của hầu hết các gia đình thường dân ở Chazan. Giờ đây Ryo nhận thấy nó khá giống tiệc trà nhưng những yếu tố về sự tập trung cao độ và tư duy thẩm mỹ giảm đi đáng kể. Tuy vậy những dư âm vẫn còn đó, ở trọng tâm của nghi thức. Ryo bắt đầu nhận ra tập quán quê hương cậu chịu ảnh hưởng từ phương pháp Ch’an nhiều đến mức nào, như thể tư tưởng ấy đã thấm nhuần vào lối sống Chazan theo năm tháng.

Nhưng lúc này, vị chủ nhà của cậu cất lời: “Nào, hãy kể ta nghe, ngày ấy khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, cậu có tìm ra đường tới Hàn Sơn không?”

“Có ạ,” Ryo thành thật đáp. “Cháu đã tới được nơi đó, nhờ vào chỉ dẫn của ông.”

“Vậy cậu tìm thấy vị Ân Sĩ chứ?” người đàn ông hỏi dồn.

“Vâng, quả thực cháu đã tìm thấy người phù hợp với các miêu tả,” Ryo thận trọng kể. “Nhưng chuyện đó xảy ra cũng một thời gian rồi. Ông ấy tiếp đãi cháu nồng hậu, vì thế cháu cũng hiểu về ông thêm chút ít...” Ryo dè dặt. “Sau này cháu có quay lại thăm, nhưng ông ấy đã qua đời...” Ryo cố che giấu nỗi buồn khi nói ra điều này, như thể cậu chỉ đang lịch sự mà tỏ ra

nuối tiếc thay vì cảm giác mất mát sâu sắc trong lòng. Nhờ quãng thời gian bên cạnh Yuzuki, cậu đã có thể chấp nhận những xúc cảm dữ dội và đau đớn nhất khi nghĩ tới cái chết của Unzen.

“Nhưng ông ta có thật sự là Ẩn Sĩ không?” Vị chủ nhà của Ryo hỏi tiếp. “Ở đó còn những người khác chứ hả?”

“Ở một khía cạnh nào đó thì có ạ,” Ryo trả lời. “Ông ấy *từng là* một Ẩn Sĩ, theo định nghĩa của hầu hết mọi người. Nhưng thực ra ông chỉ là một ông lão thông thái, muốn sống tách biệt với thế giới cho đến cuối đời. Có thể người ta đánh đồng ông với nhà thơ Kanzan, người sống trên Hàn Sơn và đã mất khoảng năm mươi năm trước, cháu cho là vậy. Hai nhân vật này đã hòa lẫn vào nhau trong tâm trí mọi người. Cháu nghĩ việc như vậy thì thoảng vẫn xảy ra với tin đồn và truyền thuyết địa phương. Chắc chắn ở làng cháu cũng thế.”

“Thôi được rồi, dù sao đi nữa, cháu thực sự đã trưởng thành và mạnh mẽ hơn nhiều kể từ khi ta thấy cháu lần cuối,” vị chủ nhà của Ryo nhận xét. “Lần đầu tới nhà ta, trông cháu chỉ như một cậu bé, không hơn không kém. Nhưng giờ đây cháu đã là một chàng trai trẻ, to lớn hơn và hẳn nhiên cũng khỏe mạnh hơn. Cháu đã trải qua những việc gì vậy, có thể cho ta biết không?”

“Ồ, cháu tìm được việc làm ở một nông trại hẻo lánh mà vị Ẩn Sĩ đưa cháu tới. Cháu sống ở đó hơn một năm và làm việc vất vả luôn tay luôn chân, có lẽ vì thế mà người cháu cơ bắp lên một chút.” Ryo nghĩ điều đó không sai sự thật là mấy, vì vậy cậu cảm thấy thoải mái với cách diễn giải này.

“Phải rồi, đi đây đi đó và trải nghiệm cuộc sống khi còn trẻ là một việc tốt,” vị chủ nhà của Ryo triết lý. “Nó giúp ta đỡ cuồng chân và dễ dàng ổn định cuộc sống hơn khi trưởng thành, ta nghĩ thế.”

Ryo gật đầu đồng tình: “Vâng, cháu đang trên đường về làng đây ạ. Cháu hy vọng sẽ thấy gia đình mình bình an và mạnh khỏe, có thể họ sẽ rất bất ngờ khi gặp cháu sau một thời gian dài xa cách.”

“Và ta chắc rằng họ cũng sẽ rất vui mừng,” vị chủ nhà dự đoán.

Ryo nói lời tạm biệt ngắn gọn nhưng nhã nhặn, cảm ơn người đàn ông về bữa trà, nói rõ rằng cậu muốn lên đường để đi thêm vài dặm nữa trước khi trời tối. Người đàn ông thông cảm và không ép cậu chia sẻ thêm, khiến Ryo vô cùng nhẹ nhõm.

Cậu cúi chào trước ngưỡng cửa, ra đến cổng thì vẫy tay tạm biệt và sải bước qua ngôi làng, để lại người đàn ông đứng bên bậc cửa nhìn cậu rời đi.

Hành trình của Ryo kéo dài thêm hai ngày đi bộ nữa. Ban đêm, cậu tìm những khoảng đất khô ráo và an toàn để có thể cuộn người trong chăn và ngủ đủ giấc lấy sức đi tiếp. Giờ đây cậu đã quá quen thuộc với nhịp sống này. Cậu quen ăn nhín, chỉ đủ mức tối thiểu để đi đường, dè sẻn dùng nguồn dự trữ ít ỏi để trong một thời gian không lo thiếu hụt, đồng thời bổ sung vào đó hoa quả dại hái được khi phát hiện chúng bên hàng giậu hoặc bìa rừng. Chazan thời ấy có nguồn thức ăn hoang dại phong phú hơn bây giờ, dân cư thưa thớt hơn, làng mạc nhỏ hơn và ít thị trấn hơn nên đất hoang cũng nhiều hơn.

Khi về gần hơn với ngôi làng thân thuộc, Ryo nhận thấy mình càng ngày càng phấn khởi nhưng cũng ngập tràn lo lắng trước viễn cảnh gặp lại gia đình. Một lần nữa, nỗi lo về sự an toàn của họ lại trào dâng trong cậu. Liệu mọi người có còn sống và khỏe mạnh? Họ sẽ vui khi gặp cậu chứ? Liệu họ có chào đón cậu trở về? Cha cậu sẽ phản ứng như thế nào trước ý tưởng cậu trở lại làm thợ học việc cho ông? Nhưng khi những ý nghĩ ấy xuất hiện, cậu chỉ hít một hơi thật sâu, tiếp tục đi và để mặc những nỗi lo lơ lửng trong tâm trí đến lúc chúng nhường chỗ cho những suy tư khác.

Chẳng mấy chốc, Furukawa đã hiện ra trong tầm mắt. Khi vòng qua khúc quanh từ đó có thể nhìn thấy ngôi làng xưa, cậu dừng lại. Những giọt lệ tràn lên mi ngăn cậu đi tiếp, cậu lấy ống tay áo lau sạch và đắm đắm nhìn nơi chốn cũ. Đường như chẳng có gì thay đổi. Những mái nhà thân thuộc, con đường đầy bụi chạy qua làng, dãy đồi thấp hai bên, con sông chảy dọc rìa phía đông của các ngôi nhà... Và những cánh đồng trồng lương thực trong khu vực bằng phẳng tự nhiên giữa các ngọn đồi, bên cạnh con đường dẫn vào và ra khỏi làng. Tất cả vẫn vẹn nguyên như trong trí nhớ của cậu.

Ryo trấn tĩnh lại và bắt đầu bước về phía đó. Rồi cậu đi giữa những ngôi nhà. Như thường lệ, vào đầu giờ chiều rất ít người lại qua và chẳng ai chú ý đến cậu quá nhiều, cậu đã cao lớn và hai năm đã trôi qua, vì vậy bất kỳ ai trông thấy cũng sẽ nghĩ cậu là một lữ khách, như nhiều người tình cờ một ngày đi qua con đường. Lúc này cậu đã có thể thấy nhà mình, hàng hiên phía trước với mái bạt che và tấm biển đề có trà và cơm cho khách đi đường. Suýt chút nữa cậu đã không cưỡng lại được khát khao gõ cửa và hỏi mua thức ăn nước uống để kiểm tra xem mình có bị lãng quên chưa. Nhưng khi đang ngó nghiêng xung quanh, cậu bắt gặp mẹ cậu đi ra với một tấm thảm chùi chân mà hẳn bà muốn giữ bụi. Thoáng thấy cậu đứng bất động trên đường, bà nhìn cậu đầy tò mò trong chốc lát. Rồi bà sững người, đánh rơi tấm thảm và chạy về phía cậu. Vào thời đó, hành động như vậy quả là hiếm thấy nơi một người phụ nữ ở tuổi của bà và chỉ có một cách lý giải duy nhất, rằng bà đang xúc động sâu sắc.

“Ryo, Ryo,” bà vừa chạy vừa gọi, “có thật là con không? Cuối cùng con trở về rồi sao?” Bà dừng lại đối diện cậu và ngắm nhìn cậu từ đầu đến chân, tự thuyết phục mình rằng đây không phải ảo ảnh, rằng con trai thực sự đang đứng trước mặt bà. Rồi bà bước tới ôm chầm lấy cậu, vùi đầu vào cổ cậu. Cậu đã cao hơn trước nên việc này diễn ra khá tự nhiên.

Nước mắt hai người họ tuôn trào. Mẹ Ryo giữ gương mặt cậu trong tay và ngắm nhìn cậu mà rưng rờ niềm vui. Rồi bà hôn lên hai má và trán cậu, lẩm bẩm: “ôi, con trai mẹ, con trai yêu dấu của mẹ, con đã về rồi, con về rồi...”

Và Ryo, cố kiềm nén cảm xúc, nghiêm túc nói: “Ôi mẹ ời, thật tuyệt vì sau bao lâu nay, rốt cuộc con cũng được gặp lại mẹ. Con rất mừng khi biết mẹ vẫn khỏe và nhà chúng ta có vẻ vẫn an toàn và vững chắc...” Nhưng cậu ngừng bật, vì một cô gái trẻ vừa bước ra ngoài hàng hiên, thắc mắc mẹ mình đã đột ngột đi đâu. Nhìn thấy họ, ban đầu cô tiến lại một cách tò mò, rồi thốt nhiên chạy vụt đến khi hiểu điều gì đang diễn ra.

Vừa đến gần, cô bất chợt dừng lại và ngập ngừng vì bên lên. Cô chưa gặp Ryo đã hai năm nay và cậu không còn là chú bé trong ký ức. Giờ đây cậu ra dáng một chàng trai trẻ, đã trưởng thành và phổng phao hơn. Cô cũng đã lớn, mười hai tuổi, chẳng mang dáng dấp của đứa trẻ con lúc Ryo rời đi nữa. Cô đang ở ngưỡng cửa thời thiếu nữ nên có chút dè dặt nhất định trước chàng trai trẻ xa lạ mới xuất hiện, người đã từng là anh trai cô.

“Đừng rụt rè với anh, Hana,” Ryo nhẹ nhàng nói, mỉm cười với cô. “Chúng ta đều đã lớn và thay đổi, anh biết. Nhưng không cần phải chào hỏi nhau trang trọng quá đâu.” Cậu bước về phía trước, kéo cô vào vòng tay, và cô đón nhận cái ôm thân thiết. Rồi Ryo lùi lại và nhìn kĩ em gái từ đầu đến chân. “Trời đất, sau hai năm em đã khác đi nhiều quá,” cậu kinh ngạc. “Nhưng em vẫn là cô em gái nhỏ của anh, Hana, và anh vẫn là cậu anh hống hách của em, Ryo, đúng không em?”

Cô cười e thẹn và người khẽ lắc lư trong niềm hạnh phúc xen lẫn ngỡ ngàng nghịu.

“Chúng ta phải gọi cha con,” mẹ cậu đột ngột nói. “Ông ấy sẽ rất vui khi thấy con. Ông đang ở trong xưởng gốm đấy.”

Hana mau mắn nhận nhiệm vụ và chạy vội vào nhà. Ryo nghe tiếng cô từ bên trong vọng ra: “Cha ơi, cha, đến đây nhanh lên. Nhìn kia. Có một bất ngờ cho cha đó. Đừng lần lửa nữa mà. Cha xem chuyện gì xảy ra nè.” Cô không nhắc đến tên Ryo vì muốn dành trọn sự ngạc nhiên cho cha khi gặp lại con trai sau thời gian dài xa cách.

Takumi vội bước tới, chùi tay vào chiếc tạp dề đang mặc khi làm gốm để xem xem có gì mà ồn ào thế. Bắt gặp Ryo, ông sửng lại, hít một hơi thật sâu và cười toét miệng, ông mở rộng vòng tay như một lời mời gọi và Ryo chạy về phía ông, nép chặt vào cái ôm vững chãi của cha. Một lúc sau họ mới rời ra để nhìn nhau cho thật rõ, như muốn kiểm tra lại trí nhớ và so sánh nó với vẻ ngoài của mỗi người ngay tại khoảnh khắc này.

“Thật tuyệt khi gặp lại con,” Takumi nói đơn giản. “Cha rất vui vì con đã trở về.”

“Con hy vọng mình không khiến cha lo lắng,” Ryo đáp lời. “Con phải thú nhận rằng con rất sợ nhìn thấy gia đình mình không còn giống như lúc ra đi... Dĩ nhiên, Hana đã lớn, và con cũng vậy, nhưng tất cả vẫn y hệt kỷ ức của con về Furukawa. Chắc hẳn sẽ có những câu chuyện và biến cố cần kể đến, song thật tốt khi thấy lại nơi chốn cũ vẫn vẹn nguyên như trí nhớ con.”

“Cha vẫn còn làm gốm,” Takumi nói. “Việc đó không thay đổi. Có điều danh tiếng của cha, bằng cách nào đó đã lan rộng hơn từ lúc con đi. Mọi người ở khắp nơi tìm đến để đặt hàng hoặc để chiêm ngưỡng và mua sản phẩm, chúng ta khá giả hơn trước. Cuộc đời đã ưu đãi cho chúng ta rất nhiều.”

“Con có nghe đôi điều về chuyện này,” Ryo kể. “Trên bước đường du hành, một nhà hiền triết đã mời con dùng trà. Ngay lập tức con nhận ra tác phẩm cha làm và vị chủ nhà cũng đánh giá rất cao tay nghề của cha. Lúc ấy phải nói con cảm thấy rất tự hào.”

“Nhắc tới tay nghề và đồ gốm, hãy vào xưởng với cha. Con đã làm cả nhà ngạc nhiên. Giờ đến lượt cha khiến con sửng sốt...” Takumi mỉm cười bí hiểm.

Nổi tò mò dâng lên, Ryo theo cha đến xưởng gốm phía sau. Hana và Emi nổi gót, xì xào bàn tán.

Cha cậu bước vào khung cảnh quen thuộc và quay người lại đối diện với Ryo, đầu tiên cậu nhìn cha rồi nhìn về hướng ông liếc mắt. Một thiếu nữ đang cúi người xuống tác phẩm của mình, một phần gương mặt bị che khuất, cô vừa phác một nét cọ lên chiếc bình mà Takumi mới chế tác xong. Rồi cô ngẩng lên để xem tại sao mọi người trong gia đình lại đi vào xưởng. Trông thấy Ryo, gương mặt cô bừng sáng. Chính là Chou.

“Ryo!” Cô kêu lên, quên cả lễ nghi vì bất ngờ và xúc động. “Cuối cùng cậu đã trở về. Tớ biết chắc sẽ có ngày như thế, chỉ là không biết bao giờ.”

“Và cậu đã đến với gia đình tớ, như tớ đề nghị,” Ryo nói, biểu lộ rõ niềm vui sướng. “Tớ rất mừng vì cậu để tâm tới lời của tớ.”

Những băng ghế và đồ gốm nằm ngổn ngang giữa hai người, vì vậy, có phần lúng túng, Ryo chỉ cúi chào cô bạn, hai tay đan chặt vào nhau, ngược lại Chou cũng đặt chiếc cọ xuống, đứng lên từ chỗ đang ngồi và làm tương tự.

“Chúng ta phải ăn mừng sự trở về của Ryo,” Takumi nói. “Emi, hãy pha trà và bày bánh ngọt quanh lò sưởi. Sau đó chúng ta sẽ ngồi lại và kể chuyện nhau nghe, nhé?” Câu cuối cùng, ông vừa nói vừa nhìn tất cả một cách hân hoan.

Cả gia đình quây quần quanh lò sưởi. Nó được đặt dưới sàn giống như tất cả các ngôi nhà truyền thống thời đó, là một cái hố hình vuông trong đế than đốt lửa. Mọi người ngồi trên đệm, bắt chân chữ ngũ trên nền nhà. Một

ấm đun nước lúng lẳng trên ngọn lửa, treo từ thanh xà trên mái. Bánh ngọt đã bày ra và trà đã rót đầy chén mỗi người. Nhưng đây không phải một bữa tiệc trà theo nghi thức, mà là một buổi sum họp gia đình, sôi nổi với tiếng cười nói huyên thuyên và những câu chuyện, Chou kể cho Ryo về chuyến viếng thăm nhằm tìm kiếm cha mẹ ruột của cô.

“Tớ lần ra ngôi làng ấy không mấy khó khăn. Nhưng khi tới đó, tớ nhận ra mình không được chào đón. Lúc tớ hỏi về gia đình, người ta bảo rằng họ đã mất mạng trong đại dịch quét qua làng vài năm trước. Nhưng hơn thế nữa, dân làng hẳn là rất bối rối và hồ thẹn khi gặp tớ, họ biết rõ tớ là đứa bé gái không ai cần và bị bỏ mặc cho đến chết, có thể một vài người trong số đó đã làm điều tương tự với con gái của họ trong quá khứ và cảm thấy khó xử trước mặt tớ, vì tớ là kẻ sống sót sau thông lệ tàn nhẫn đó. Dầu sao đi nữa, rõ ràng chẳng có gì dành cho tớ tại ngôi làng mình sinh ra. Thế nên tớ làm theo lời khuyên của cậu và đi tìm gia đình cậu...”

“Và chúng ta rất vui mừng khi con bé làm thế,” cha Ryo cắt ngang. “Con bé mang đến tin tức về con, rằng con vẫn còn sống và đến thời điểm thích hợp sẽ trở về gặp chúng ta, đồng thời có thể ở lại ít lâu.”

“Vậy Chou cho mọi người biết một số chuyện của con rồi chứ?” Ryo hỏi, nhìn khắp lượt gia đình mình.

“Tớ kể rằng cậu rèn luyện với Unzen, vị Ẩn Sĩ, rằng cậu gia nhập với bọn tớ tại Sơn Doanh khi đã sẵn sàng. Tớ còn kể...” cô ngập ngừng và hạ giọng, cup mắt xuống, “... về cuộc thảm sát và làm thế nào chúng ta gặp lại nhau ở Sơn Doanh hoang tàn. Tớ đã kể tất cả với họ, vì thế họ hiểu được những hiểm nguy cận kề mà suýt chút nữa hai ta không thoát kịp.”

Ngay khoảnh khắc ấy, mẹ Ryo đặt bàn tay lên cánh tay cậu để tự trấn an mình rằng con trai đã được an toàn, để thuyết phục bản thân một lần nữa rằng cậu không phải một bóng ma hay ảo ảnh.

“Và họ đề nghị tớ ở lại đây, ít ra cho đến khi cậu trở về, vì tớ chẳng còn nơi nào để đi nữa.”

“Và lòng mến khách đã được đền đáp, con sẽ thấy,” Takumi xen vào. “Bởi vì hóa ra người bạn của con rất có năng khiếu cầm cọ vẽ.”

“Ồ phải,” Ryo tiếp lời một cách tò mò. “Ban nãy tớ thấy cậu trong xưởng gốm, đang vẽ lên một chiếc bình. Tớ không biết cậu có khả năng đó đấy.”

“Tớ không giỏi lắm đâu,” Chou đáp. “Hồi ở Sơn Doanh, tớ đã học viết thư pháp, chỉ những bước cơ bản thôi, từ một thành viên lớn tuổi là bậc thầy về nghệ thuật này. Ông dạy tớ cách mài mực và pha mực, cách cầm và sử dụng cọ, cũng như viết một số ký tự cơ bản. Ông còn chỉ cho tớ làm thế nào để vẽ cây tre với những chiếc lá và bầy chim bay. Tớ rất thích những bài học đó. Chúng tựa như một khoảng thời gian đặc biệt, bí mật của riêng tớ, hoàn toàn xa rời, không cần chú tâm tới chiến đấu và giao tranh. Thầy của tớ, Hotaka, bảo rằng tớ là một “tài năng bẩm sinh”. Theo ông, tớ có năng khiếu và tớ nên tiếp tục theo đuổi lĩnh vực này nếu có cơ hội.”

“Đó cũng là lý do cha động viên con bé luyện tập trong xưởng gốm,” Takumi vui vẻ tiếp chuyện. “Con bé đã truyền cảm hứng để ta thiết kế một số vật dụng mới cho con bé họa lên tác phẩm của mình. Nó có thể là một lĩnh vực mới đối với ta, giá như con bé ở lại...” Ông nhìn cô dò hỏi.

“Ôi, thưa cha,” Ryo vừa nói vừa nhìn thẳng vào Takumi. “Nhân đây con cũng muốn trình bày với mọi người điều con đã cân nhắc lâu đây. Từ lúc quay lại Sơn Doanh đổ nát, con không ngừng nghiền ngẫm về việc rời đây phải làm gì với bản thân, với cuộc đời mình. Và con quyết định rằng chiến đấu rốt cuộc không phải là con đường thích hợp cho con. Khi ở cùng với Yuzuki, nữ tu sĩ, con phát hiện mình mãi mê nhìn chiếc bình trong góc thờ, hết lần này đến lần khác, ngày càng bị cuốn hút bởi sự tinh tảo, đỉnh đặc, duyên dáng và vẻ đẹp của nó. Và con nhận ra, việc nghĩ cách tạo nên một

vật phẩm tinh tế nhường ấy có thể là một trong những điều tốt nhất để làm trên đời này. Quả thực, chiến đấu là một nghệ thuật vĩ đại. Nếu có cơ hội chứng kiến Chou trong trận đấu,” cậu gật đầu về phía cô, “mọi người sẽ thấy võ thuật có thể là một vũ điệu uyển chuyển. Thế nhưng con bắt gặp mình đang nhớ về cha, trong xưởng gốm, mãi mê tạo tác những chiếc bình, chiếc lọ và vật dụng, và con hình dung mình quan sát cha làm việc như ngày còn nhỏ, theo dõi quá trình mẫu đất sét thô biến hóa kỳ diệu thành hình hài khiến người ta choáng ngợp. Con cũng nhớ cha đã bảo con có tiềm năng trở thành một thợ gốm giỏi, như cha, vào một ngày nào đó. Con ý thức được, với sự giúp đỡ của Yuzuki, dù bà không hề thúc ép, rằng khi còn trẻ, chúng ta có khuynh hướng coi môi trường mình lớn lên như một lẽ đương nhiên, đồng thời không trân trọng những khả năng và cơ hội xung quanh, trong gia đình, trong cuộc sống thường ngày.” Ryo dừng lại trong giây lát, như thể nhận thấy mình đang nói lan man và mơ hồ.

“Nói tóm lại, cha à, con đang hỏi ý cha rằng, liệu cha có đồng ý nhận con trở lại làm thợ gốm học việc, cho phép con ở lại và làm việc cùng cha, học hỏi nghề gốm một cách nghiêm túc hay không?”

Cha cậu ngồi im lặng, nghiêm trang, trong một khoảng thời gian dài như vô tận với Ryo. Ryo bắt đầu nghĩ ông đang soạn một lời từ chối sao cho tử tế và cậu thấy tim mình hẫng đi. Nhưng rồi cha cậu cất lời.

“Cha chưa từng nghĩ sẽ nghe những lời này từ con, Ryo. Cha đã buồn, đó là sự thật, khi con lựa chọn đến Hàn Sơn tìm Ân Sĩ. Nhưng nếu cha ngăn cản hoặc cố gắng làm vậy, con sẽ càng bối rối. Có vẻ như bằng cách để con theo đuổi giấc mơ, cha sẽ cho con cơ hội nhìn nhận lại mục đích đúng đắn, con đường thích hợp nhất trong cuộc đời. Dĩ nhiên cha muốn con quay lại. Chúng ta sẽ làm thành một bộ ba ăn ý. Con, Chou và cha. Và biết đâu lúc nào đó, em con, Hana, cũng sẽ có hứng thú với công việc này. Thế nhưng đó là chuyện tương lai, con bé có thể có dự định khác. Con thì sao, Chou?”

Giờ đây Ryo muốn quay lại xưởng gốm và học việc với ta, con sẽ tiếp tục ở đây và phát triển kỹ năng vẽ chứ? Nghĩ mà xem, cùng nhau, ba chúng ta... với những vật phẩm có thể làm ra. Biết đâu cuối cùng chúng ta lại được mời chế tạo đồ gốm cho bậc vương giả thì sao, nhỉ?” Ông cười vang, nhận ra lời vừa nói có vẻ hơi tham lam đến mức kỳ quặc. “Nhưng mà, nói nghiêm túc, con quyết định thế nào?”

Chou nhìn xuống lò sưởi nơi đám than củi đang tỏa sáng ấm áp. Cô khẽ nói một cách e thẹn: “Con nghĩ mình mới là người mong muốn điều đó hơn hết thảy. Nếu Ryo quay lại xưởng gốm, con biết mình cũng sẽ rất vui được làm việc ở đây. Con thích vẽ và không thể nghĩ ra con đường nào tốt hơn nữa.” Cô ngược nhìn thẳng vào Takumi khiến ông suýt chút giật mình trước sự sôi nổi trong ánh mắt cô. “Vâng, bác Takumi, con xin nhận lời mời của bác với tất cả lòng biết ơn.” Tiếp đó cô quay sang Emi. “Và bác Emi, cảm ơn bác vì đã sẵn lòng tiếp nhận con vào gia đình. Con chẳng có gì trong tay và từ lúc đến đây con rất hạnh phúc, còn em nữa, Hana, chị đã dần xem em như em gái mình. Con thật may mắn. Con mừng là Ryo đã gợi ý cho con tới với mọi người. Trước đây Sơn Doanh đã cứu lấy mạng sống của con. Nay gia đình mình lại cứu con khỏi sự cô đơn quanh quẽ.”

Trong khoảnh khắc, mọi người lặng đi, xúc động trước lời nói chân thành từ tận đáy lòng Chou.

“Vậy hãy để ta rót trà mới, bày nhiều bánh hơn để ăn mừng dịp này,” Emi nói chắc nịch. “Hôm nay là một ngày đặc biệt và hạnh phúc ở Furukawa.”

Giờ đây ở tuổi xế chiều, rốt cuộc tôi cũng đã kể được câu chuyện của mình. Có thể tôi là một nhà văn thiếu kinh nghiệm, bởi tôi đã dành cả cuộc đời làm việc với đất sét, không phải với ngôn từ. Đúng thế, tôi là một thợ gốm và chẳng phải nhà thơ. Nghệ nhân gốm, không phải thi nhân, đó là con đường của tôi. Ở đây, tôi chỉ muốn gửi gắm lại cho các bạn quan niệm của mình, rằng cuộc đời không thể lường trước và lắm những đổi thay, rằng không có gì tồn tại mãi mãi. Như người ta thường nói, thiên biến vạn biến, không gì là vĩnh cửu. Thời gian cuốn trôi hết thảy. Một lúc nào đó, bệnh tật, tuổi già và cái chết sẽ tìm đến tất cả chúng ta. Nhưng chẳng ích gì mà bi lụy hay tuyệt vọng. Điều quan trọng là sống và yêu thương, rồi nếu có thể, ở bất cứ nơi đâu, hãy thỉnh thoảng tạo ra một thứ gì tốt đẹp. Đó có thể là một vật bạn nhìn thấy, chạm vào và cầm nắm được, như chiếc bình, tấm áo hay bức tranh. Đó có thể là một thứ phù du, chẳng hạn bữa ăn ngon, được tạo ra và biến đi trong thoáng chốc. Đó cũng có thể là nghệ thuật, kỹ năng, sở trường làm cho người khác vui vẻ, phấn khởi hay thoải mái.

Không cần biết nhiều bao nhiêu, nhưng thiết tha mong rằng, nếu bạn đang đọc những dòng này, bất kể bạn là ai, hãy tự vấn bản thân: “Mình đã tạo ra hay làm việc tốt gì, để mang tới cái đẹp, niềm vui và niềm hạnh phúc cho thế giới này?”. Nếu bạn không có câu trả lời, hãy nhìn sâu vào nội tâm, tìm kiếm hạt giống của điều gì đó có khả năng đáp ứng mục đích nêu trên. Không phải ai trong chúng ta cũng có thể là nghệ nhân, nhạc sĩ, nhà khoa học hay người kể chuyện vĩ đại. Chúng ta không thể trông mong trở thành người giỏi nhất trong lĩnh vực của mình. Nhưng mỗi người trong chúng ta có thể nhìn vào nội tại để tìm ra một thiên hướng, một lối đi gợi ý cho chúng ta cách làm điều gì đó có ý nghĩa khi chúng ta còn tồn tại. Không phải vậy sao?

Chắc hẳn đến lúc này, bạn đã đoán được tôi là Ryo và đây là câu chuyện cuộc đời tôi. Còn cách nào khác đâu để tôi biết tường tận suy nghĩ

và cảm xúc của cậu ấy mà kể nên câu chuyện này, trừ khi tôi dựa trên trải nghiệm phổ quát của người đời mà dựng nên tất cả? Song như tôi nói, con đường của tôi là làm gốm chứ không dựng chuyện. Đây chỉ là một nỗ lực giản đơn, chân thật nhằm kể lại kinh nghiệm của mình khi tôi vẫn còn sức lực và thời gian.

Để giải đáp sự hiếu kỳ của bạn, vâng, tôi đã ở lại với cha và học thông hiểu thạo nghệ thuật làm gốm. Đó là một quá trình không ngừng tiếp diễn và chẳng bao giờ kết thúc. Luôn có những điều mới mẻ để học hỏi nếu bạn nhiệt huyết với nghề, Chou cũng thế, cô ấy trở thành một họa sĩ giỏi, cô không chỉ tỏ ra xuất sắc trong việc trang trí đồ gốm, mà còn là một họa sĩ và người viết thư pháp tuyệt vời, có nhiều tác phẩm trên các bức cuộn và giấy mịn. Cùng nhau, chúng tôi tạo lập tên tuổi cho mình và được nhìn nhận như những nghệ sĩ tài năng thành đạt.

Hana, có thể bạn không tin, đã bắt đầu say mê âm nhạc. Con bé hát rất hay và chơi sáo trúc điêu luyện, như shakuhachi và samisen^[11], một nhạc cụ có dây mà con bé đệm khi hát. Hana là tác giả của nhiều bài ca nổi tiếng trong vùng. Phải, chúng tôi đã làm tốt. Chúng tôi may mắn. Chúng tôi là những người có ích. Nhưng hơn cả, chúng tôi hạnh phúc.

Chou và tôi, hẳn bạn cũng đoán ra, đã lấy nhau. Chúng tôi có con, một trai một gái, giờ đã trưởng thành và sống cuộc đời riêng của chúng. Tất nhiên cũng có những nỗi buồn, phần lớn là khi cha mẹ yêu dấu của tôi; cũng giống như cha mẹ Chou, lần lượt qua đời, đầu tiên là cha và sau đó không lâu là mẹ. Chúng tôi rải tro cốt của họ trên dòng suối nhỏ chảy bên dưới con dốc sau xưởng gốm. Hình ảnh dòng suối là cái mà tôi muốn trao gửi lại cho các bạn.

Cha tôi từng ngồi trên tảng đá bằng bên dưới cây liễu và ngắm dòng suối đó. Ông dạy tôi làm điều tương tự và tôi tiếp tục cho đến bây giờ. Tôi vẫn lê bước ra chốn thân quen mỗi khi tâm hồn cần được xoa dịu. Nó giống

như cuộc đời, dòng suối đó, luôn nguyên vẹn, luôn đổi thay. Có thể nói là bất biến trong dòng chảy của nó. Thay đổi nơi bề mặt và theo thời tiết, nhưng bản chất vẫn là dòng suối cũ kỹ, quen thuộc ấy: Tựa thời gian biểu lộ chính mình qua con nước. Còn gì để nói nữa đâu?

HẾT

Lời cảm ơn

Những quan điểm và phương pháp được mô tả trong quyển sách này là do tôi thu thập trong suốt quãng đời trưởng thành của mình, độ chừng năm mươi năm từ lúc mười sáu đến sáu mươi sáu tuổi, với khoảng thời gian dài như vậy, việc truy nguyên và ghi lại nguồn tất cả những điều đã đọc hoặc nghe, có ảnh hưởng đến tôi là bất khả. Tôi chỉ nghĩ ngay đến những người sau đây, thông qua những tác phẩm và châm ngôn đã ghi chép được. Chắc chắn sẽ có một số thiếu sót vô cùng lớn khiến tôi hối hận về sau, nếu quyển sách này được xuất bản. Song đây là những người tôi có thể nhớ ra theo thứ tự thời gian gần đúng mà tôi có dịp hạnh ngộ:

Christmas Humphreys, Hermann Hesse, Nancy Wilson Ross, Alan Watts, Philip Kapleau, Daisetz Suzuki, Robert Aitken, Shunryu Suzuki, Taisen Deshimaru, Soko Morinaga, Matsuo Basho, Issa, Ryokan, Han Shan, Rumi, Mary Oliver, Eckhart Tolle, Steve Hagen, Norman Fischer, Thich Nhat Hanh, Vidyamala Burch, Jon Kabat-Zinn, Mark Williams, Danny Penman, Michael chaskalson, Diana Winston, Deepak Chopra, John Sarno, Georgie Oldfield & Liz Dyde, Howard Schubiner, oli Doyle, Shamash Alidina, Joelle Jane Marshall, Patrizia Collard, Valerie Mason-John & Paramabandhu Groves, Christophe Andre, HH Dalai Lam, và rất nhiều sư thầy, phật tử cùng các thiền sư khác mà tôi đã gặp và trò chuyện trong nhiều năm cuộc đời. Cảm ơn tất cả các bạn vì đã sống, làm việc, dạy dỗ và khổ

luyện dưới mọi phương pháp và hình thức. Tất cả đều giúp ích cho tôi. Không có gì bị phí phạm cả. Mọi thứ đều được kế thừa.

Ngoài ra, xin gửi tới các biên tập viên của tôi tại David Fickling và Anthony Hinton cùng tất cả biên tập viên tại David Fickling Books, Oxford: Cảm ơn các bạn vì đã hiểu được giá trị của quyển sách và giúp tôi xuất bản nó.

Tony Mitton, Cambridge, 2017

[1] Gassho (合掌) phiên âm Hán Việt là *hợp chưởng*, chỉ động tác chắp hai tay lại.

[2] Là phiên âm tiếng Nhật của từ 先生, phiên âm Hán Việt là “tiên sinh”.

[3] Phiên âm tiếng Nhật, có nghĩa là “hoan nghênh”.

[4] Một khái niệm Phật giáo, nghĩa là *tâm như con khỉ, ý như con ngựa*, chỉ việc con người liên tục suy nghĩ chuyện này, mơ tưởng chuyện kia, lúc nào cũng lao xao, xáo động.

[5] 隼 trong Hayato 隼人, phiên âm Hán Việt là Chuẩn, tức chim ưng.

[6] Góc phòng được trang trí và hơi thụt vào trong so với vách tường, một đặc trưng của nghệ thuật kiến trúc ở Nhật Bản.

[7] Cao phong (Hán Việt), nghĩa là đỉnh núi cao, nguyên văn là *high peak*.

[8] Thán Tùng (phiên âm Hán Việt) nghĩa là những cây thông than thở, nguyên văn tiếng Anh là *Sighing Pines*.

[9] Một loại sáo trúc của Nhật Bản, được đưa vào từ Trung Quốc vào thế kỷ thứ 8 và trong thế kỷ 17, nó được phát triển thành nhạc cụ để niệm Phật của các nhà tu thiền.

[10] Trong Thiền Tông, enso (円相, phiên âm Hán Việt là viên tương) chỉ một vòng tròn vẽ trong một nét không ngắt quãng, miêu tả khoảnh khắc mà tâm trí được tự do để cho cơ thể sáng tạo. *Enso* biểu trưng cho sự khai sáng tột bậc, cho sức mạnh, cho sự tinh tế, cho vũ trụ và cho hư vô.

^[11] Samisen hay shamisen là một loại nhạc cụ ba dây của Nhật được chơi với một miếng gảy đàn gọi là bachi.

Table of Contents

Start

Chương một

Chương hai

Chương ba

Chương bốn

Chương năm

Chương sáu

Chương bảy

Chương tám

Chương chín

Chương mười

Chương mười một

Chương mười hai

Chương mười ba

Chương mười bốn

Chương mười lăm

Chương mười sáu

Chương mười bảy

Chương mười tám

Lời cảm ơn